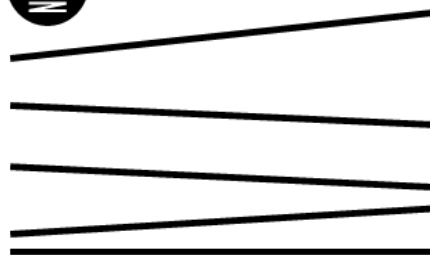

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hansen, Elisabeth.; af Elisabeth Hansen.

Edvard Adler, eller Skovfogdens Søn i Sønder-Skov : en original Roman

Kjøbenhavn : trykt hos Jacobsen, 1836

124 s., [1] tav.

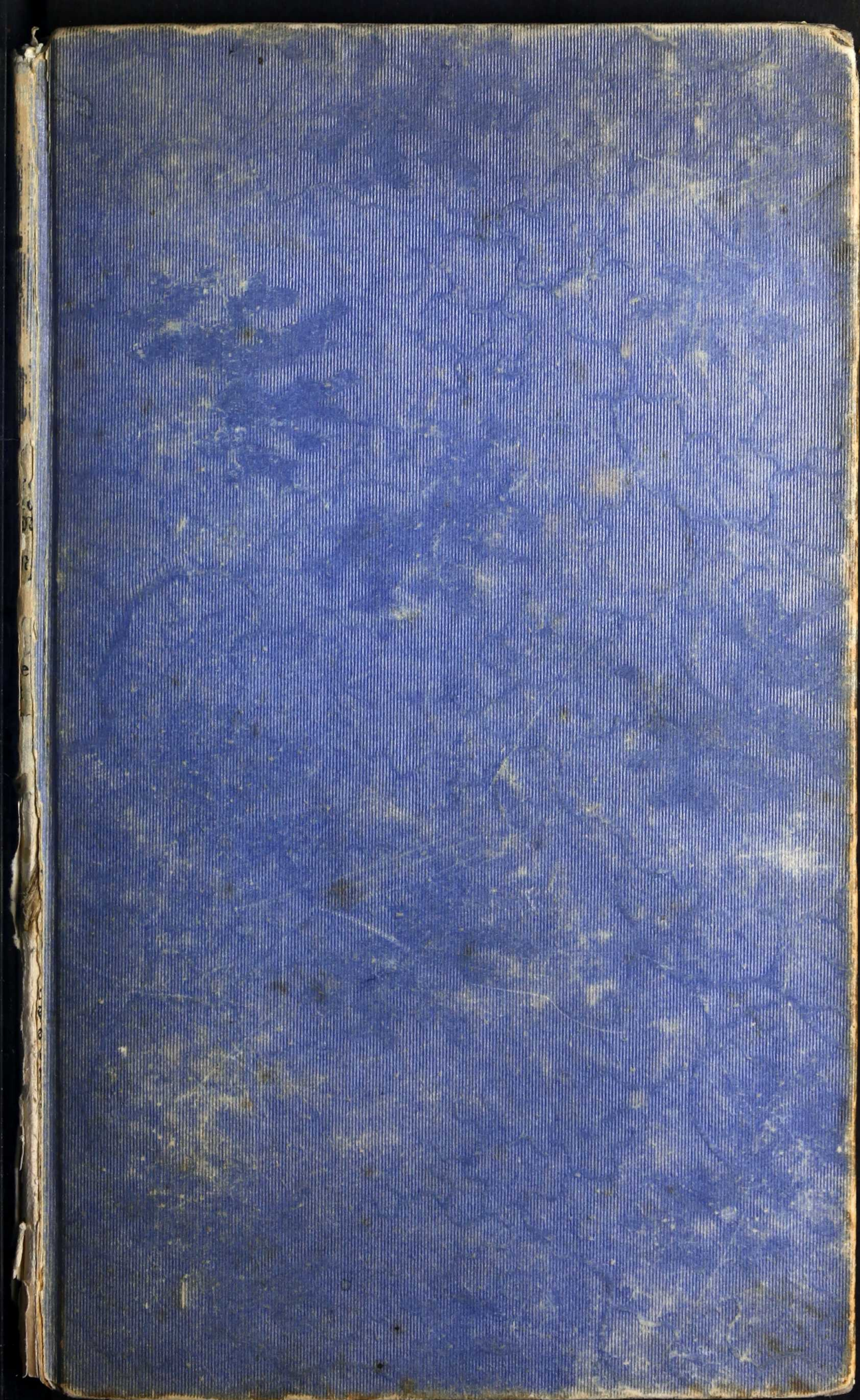
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

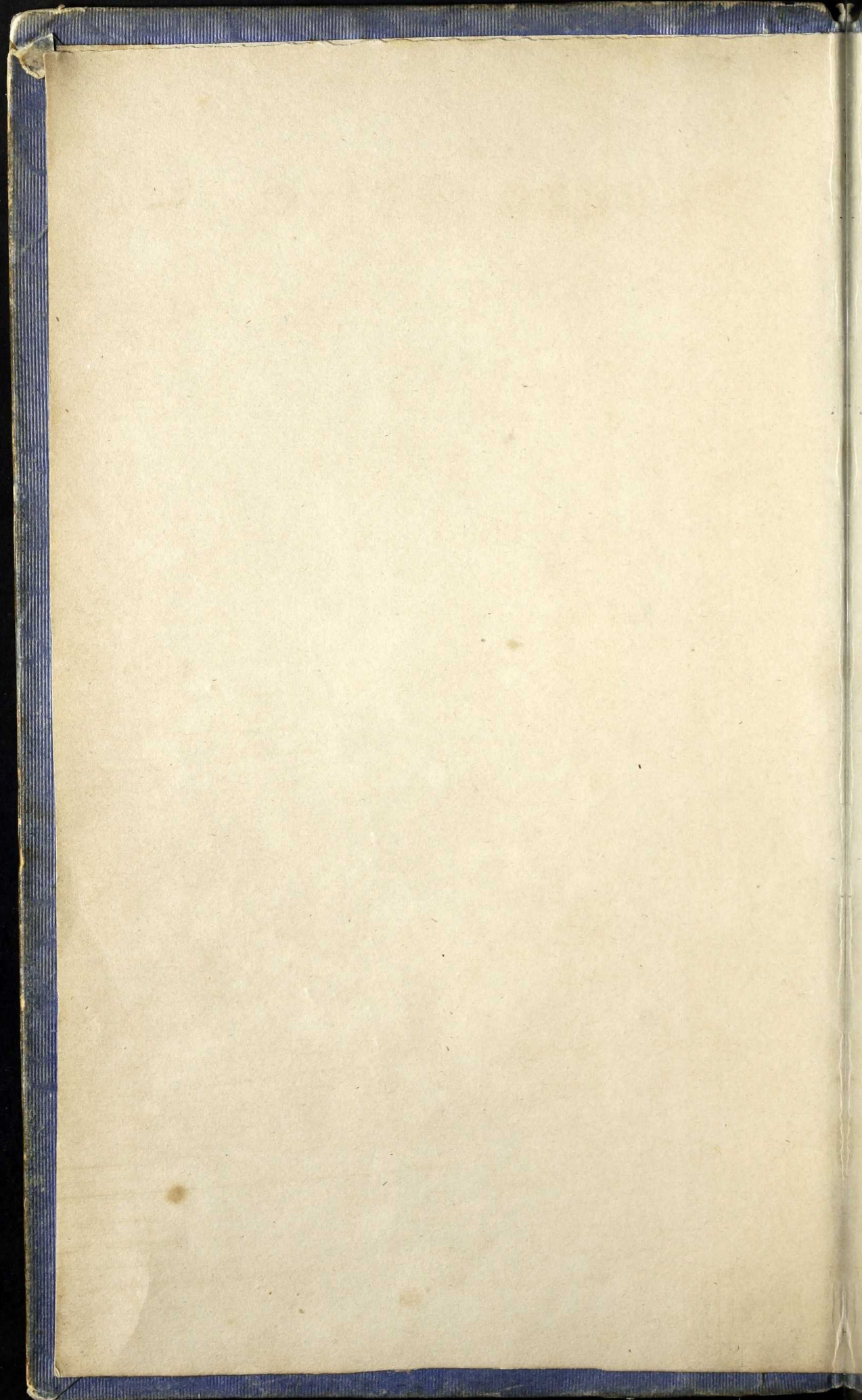
57. - 153. - 8

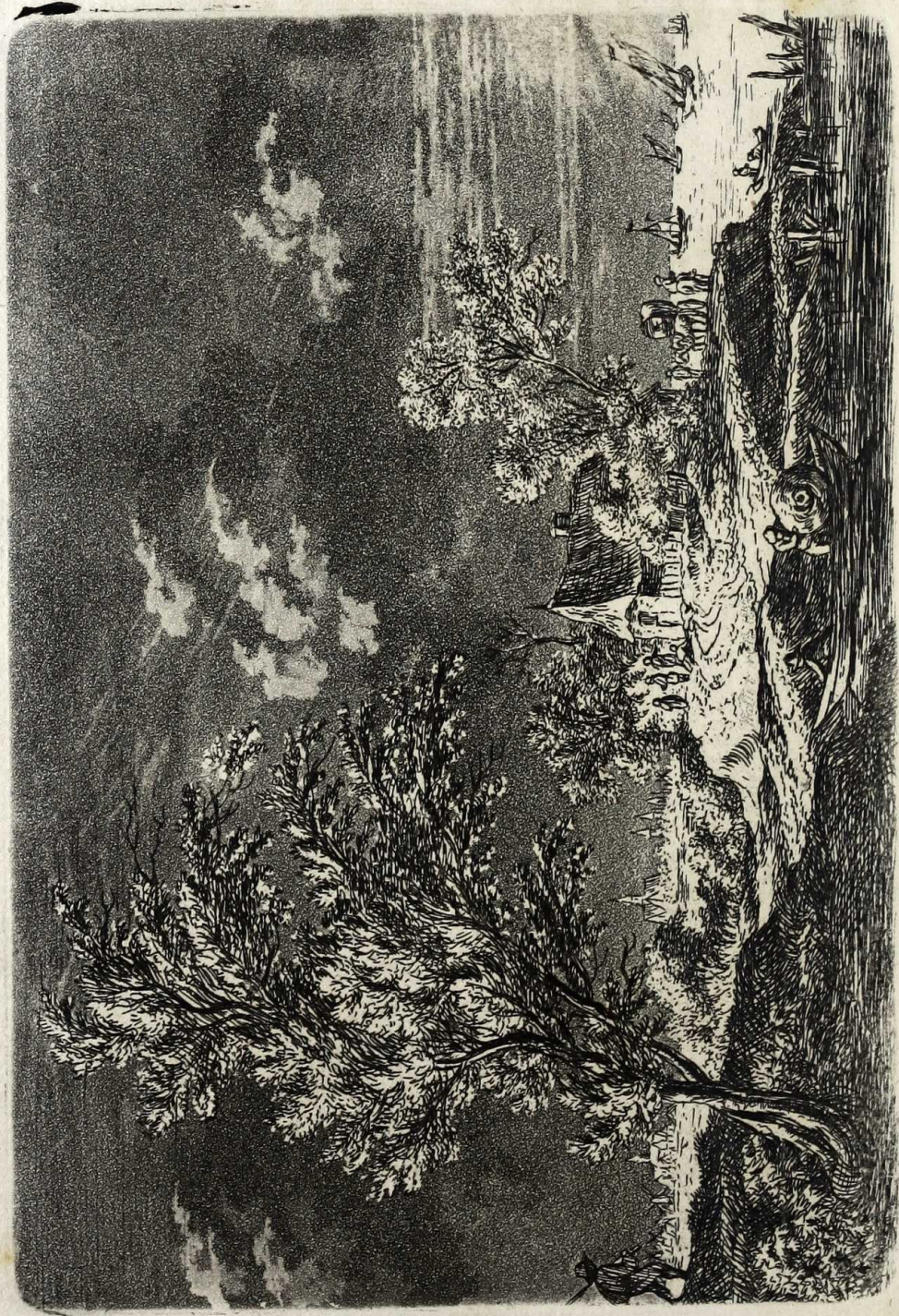
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009099272

Edvard Adler,

eller

Skovfogdens Søn

i

Sønder-Skov.

En

original Roman

af

Elisabeth Hansen.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Jacobsen, Springgade No. 14.

mm

1836.

Til Holland. *)

Der hvor Havet pragtfuld slynger
Sig rundt om Hollands lyse Kyst,
Hvor Nattergalen lifligst synger
Dg vækker Fryd i Elskos Bryst!
Hvor Skoven sig i Bølgen speiler,
Dg Speilet er den blanke Strand
Hvor Skibet stolt paa Bølgen seiler,
Der! der er mit kjære Fødeland.

Bølgen blaa liig natlig Himmel,
Opbruser med en dæmpet Klang,
Fiskens Sølv i tusinde Brimmel
Der skjules i det grønne Tang,
Bølgens Skum mod Land sig hæver
Ved Brinken af den nøgne Strand.
Hvor Jesirs milde Ålser svæver
Der! der er mit kjære Fødeland.

*) Denne Sang har uden mit Vidende forhen været rykt
et Maanedsskrift, hvo: man endogsaa har forandret den. —
Men som jeg i min første Ungdom skrev den til mit Fødeland,
tager jeg mig den Frihed at give den her en værdigere
Plads i denne Roman. C. S.

Hist ved Ravnshøj Slots Ruiner
Omkrands af yndig Skov og Dal,
Bonden stolt sin Stand velsigner,
See der man Stædet finde skal,
Hvor jeg var kun nogle Dage,
I Dalen ved den sølvblaa Strand,
Her Mindet kommer tit tilbage,
Der! der er mit kjære Fødeland.

Hvor Marken bugner fuld af Hvede,
Og al Naturen frodigt leer,
Der Lærken bygger trængt sin Rede,
Skjøn Ceres ned paa Agren seer,
Hvor Manna ligner Rosenkjæret
Og Skov omkrandses sølvblaa Strand,
Hvor Gæstfrihed har altid været,
Der! der er mit kjære Fødeland.

Indledning.

For omtrent 120 Aar siden boede en Skovfoged i den velbekjendte Sønder-Skov i Lollands Sønder-Herred. Hans Navn var Albrecht Adler. Skovfogedhuset laae paa en høi Bakke og i den yderste Kant af Skoven, saa nær Strandbrekken, at man dog kunde see flere Bønderbøyer, og utallige Skibe at passere frem og tilbage hen og til Østersøen. Det var dengang, som det endnu er Tilfældet, at naar det var mod ondt Veir, da hørtes Storstrand at brøle, liig en Vulcan i sit første Udbrud, og Bønderne der omkring sagde da: "Stormaren er vred. Vi faae ondt Veir."

Albrecht Adler og hans Kone vare Udlændinge, men deres Søn Edvard var født der paa Stedet. Men Ingen uden de selv vidste, at han havde lært af de fjere Forældre Tydsk, Engelsk, Fransk og Latin. Af vigtige Aarsager holdte de dette skjult, selv deres Fødeland og Herkomst var en Hemmelighed for Enhver anden, end deres Søn. De omgikkes kun med Bønder, og klædte sig selv simpelt, men Edvard var dog finere klædt end de selv. Da denne herlige Yngling var 19 Aar gammel, indløb der Omstændigheder, som fuldkastede alle deres Planer, med Hensyn til ham, som de saa inderligen havde ønsket, skulde reise til Kjøbenhavn, for at studere Astronomie.

Man har ofte mishandlet Lollændernes Character, og det vist uden gyldig Grund. At de ere lidt afvis-

gende i Sæder fra de øvrige Øboere i Danmark er maa-
ske, fordi de stamme fra et sydligt Folkelag, som Hol-
land blev beboet af i den graa Fortid, da Landets Ind-
byggere segnede under et fremmed Nag, og de bleve for-
drevne deraf ved de Fremmedes Indvandring, fordi de ei
kunde taale den Tanke, at de skulde være Slaver for det
Herskab, som Holland da var pantsat til. Saa Meget
er vist, at der er ingen i hele Verden, som overgaaer
dem i Livlighed og Gjæstfrihed. Man maa forundre sig
over deres store Forkjærlighed for deres eget Fødeland og
den tro Hengivenhed mod deres egne Landsmænd. Hvad
en Hollænder er, det er han ganske beest. Han viser al-
drig en fingeret Character. I Kjærlighed og Ven-
skab ere de saa romantiske som Italienerne, og som disse liden-
skabelige Elskere af Sang, Dands og Musik. De ere
for kloge til at hengive sig til Drik eller Dovenskab. Hos
ingen Bønder eller Borgere i hele Danmark bliver læst
mere end der. Det er endog ingen Sjældenhed i nær-
værende Tid, at en Gaardmand nu lader sin Datter
lære at spille paa Klaveer. Man kan ikke betragte dette
skjønne fornrige Land, uden at gjenstrænges af glæde
og behagelige Følelser, og ingen vil forlade disse muntre
Øboere, uden at sige: "Gud velsigne dette Land og dets
gjæstfrie Indbyggere."

Naar en tredive Aar er svunden i vor Tids oprørte
Hav, ville disse stræbsomme og flittige Bønder vide at
cultivere, eller rettere sagt, forædle deres Hvede endnu
mere, end den nu for Tiden er, i Sammenligning med
Eiderstedts Hvede, og da vil Holland komme til at ligne
en veldyrket Hauge, som alle de øvrige danske Bønder
da vil tage til Mønster. Hauge-Cultur, Læselyst, smukt
Bohave, meget Linned, mange Senge, overordentlig god
Mad og Reenlighed ere det, som den hollandske Bonde
især udmærker sig med.

Helten i denne Roman har jeg derfor taget af dette
muntre Land, og om han end ikke er en Krigshelt, skal
han dog ingen Skam gjøre sine vakkre Landsmænd i no-
gensomhelst Henseende i sit skjebnesvangre Liv.

En Aften lidt før Solen sank ned i Sønder-Strands
rullende Bølger, sad Skovfogden med sin fromme Kone

under et Træ, som ikke stod langt fra Huset. Dette Sted var dem det kjæreste i hele Skoven. Her havde Edvard tit leget med sine smaa Venner, især den kjære Peter, som ofte der havde sat hos ham og lært at læse og skrive af hans Fader. Dernæst kaldte de altid under sig selv dette Træ for deres Skatkammer. Selv ved Fjoden af dets Rod, havde de Udsigt over Soen, og undertiden var der ved Strandbrinken fuldt af Baade med Fisk og andre Ting af Livets Fornødenheder fra Holsten og Femern. Her stode de alle Tre, og saae det Skib, som bragte den høitilste Kong Frederik den Fjerde om til Beltet, da han besøgte Holland, og hvor han nu var paa Riddjerre Gaard, hvor der alt i flere Dage havde været Skappegjagt og andre Forlystelser. De undrede sig over, hvor Edvard blev af, og de smigrede sig med, at deres Søn, denne udmærkede smukke Yngling, vilde falde Kong Frederik i Øinene. Den moderlige Stoltthed og og faderlige Egentjærlighed paastod, at der ikke var en smukkere, klogere eller bedre opdragen Yngling i hele Holland. "Men han er," anmærkede Skovfogden, "meget hæftig; en sand Hollænder." — "Det onde Veir, vi have haft idag," afbrød hans Kone ham, "er vel Skyld i, at han, imod Sædvane, bliver saa længe borte."

"Ja," sagde Albrecht, "ondt Veir har det været, og dette sagde Størstrand os igaar Nat: men: see nu hvilken skøn Aften, der følger paa en stormfuld Dag!" — "Ja!" svarede hun, "Naturen er heri som i meget andet, altid et tro Billede af Mennesket, som Mennesket af Naturen. Jeg veed et Exempel," lagde hun sukkende til. Som Ekkoet lyder fra Skovens høie Træer, saaledes gjenslød hendes Suk fra Albrechts Jnderste. — "Ja, ja! min Amalie," svarede han: "i denne lille Hytte søger Man vist ikke en Fyrstes Datter." Et dybt Suk begyndte atter hendes Bryst, mens hun, igjennem Taarer, smilte til ham, og strøg hans Løkker tilbage fra den høie Pande. "Af! hvad skal der blive af os to," sagde hun, "naar vor Edvard nu reiser til Kjøbenhavn, for at studere Astronomien?" — "Hvorfor just Astronomi? Var det ikke bedre for ham at komme først til at studere Theologien?" — "Nei," sagde han, "Enhver, der skal

studere, burde først grundig studere Astronomi; thi, da vilde han aldrig blive en overtroist Daare eller religiøs Sværmer. Astronomien lærer ham først, at gjøre sikkre Beregninger, og længere end disse naaer, tør han Intet paastaae med Visshed. Resten kalder han blot for Gissninger, som er omtrent det samme som Fornuftslutninger. Ved en stor Astronom forstaaer jeg ikke vor Tidens alders Daarlighed: at kunne spaae Menneskets Skjebne af Stjernerne og af Fuldmaaned eller naar den er i Apogæum eller Perigæum. Nei," min Amalie!" vedblev han: "Lad os erindre, at iblandt tusinde Digtere er der neppe ti store Digtere, og blandt tusinde Astronomer, neppe En udmærket. Er jeg ikke selv et sørgeligt Exempel paa, at Astronomien ei taales af Munkesvæknethed. Hvorledes vilde de da faae Fornuften til at at stemme med deres uhyre Mirakler." — "Al! min Ven!" sagde Amalie! "At Du i Klosterset sagde, at Solen stod stille og Jorden dreiede sig om sin Arel, dette var da Marsag i, at Du lærte at kjende din lille Emil, der siden saa tillidsfuld vandrede ved din Haand igjennem det skønne Frankerige, hvor vi i Stovens mørke Skjgger skjulte os, og vare bange for enhver Lyd af de smaa dunede Fugleunger, som med deres spæde Pip kalde deres kjerlige Moder til at bedække dem med deres Vinger for Nattens Kulde." — "O Gud!" sagde han rørt; "jeg elsker endnu min Amalie, som din kjerlige Emil. Og hvad behøver vel Kjerlighed meer, end det vi har her. Det daglige Brød, Sundhed paa Legeme og Sjæl, og en Søn, hvoraf en Konge vilde være stolt. Jeg har anvendt alle mine Sjelekræfter til at aastrofse Skjebnen vore faa Nødvendigheder, og hvem vilde nu misunde mig denne lille Plet af Jord, en ublid Skjebne, Had, Ondskab og Ergjerrighed har hensat mig paa."

Edvard kom gaaende; men ikke, som han pleiede at gaae, med raske og hurtige Skridt, men med stolte og gravitetiske Trin. Der hang en mørk Sky over hans Dienbryn, og han satte sig ned hos dem uden at sige et Ord. "Nu stunder Tiden til," sagde hans Moder, "at Du skal forlade os." Han sukkede og taug. "Min gode Edvard!" sagde hans Fader. "Er det Dagens Begi-

venheder, som affpeiler sig i dit Ansigt, da vidner det om, at Du ei har havt megen Fornøielse af at see din Konge!"

— "Min Konge!" gjentog han, "denne ædle ophøiede Monark har skienket mig en Glæde, som jeg tvivler paa oftere vil blive mig til Deel." Ved disse Ord undertrykte han en Taare, og sagde, at han just idag havde seet i Miniatur Livets brogede Billeder og Stolighedens hele Foragt i al sin Røgenhed. "Ja, kjære Forældre," svarede han til, "det er muligt, at jeg, efter hvad der er skeet, aldrig faaer Kiøbenhavn at see." Hans Ansigt var rødt af Værgelse, og han gjorde BOLD paa sig selv, for ei at bedrøve sine Forældre.

"Hvad fattes dig, Edvard?" spurgte hans Fader. "Den Sløsser," svarede han, "som min Fader har lært mig. Her i denne Hytte kan jeg nok lære al Verdens Sprog, Dyd og Moral af Bøger, men: Verden og Menneskesundskab lærer jeg vist først blandt Menneskene. De sagde mig saa tidt, min Fader, at tilfældig Fødsel, er Intet imod Værd, Dyd og Forstand. Jo, tilvisse er Fødsel, Rang og Høiherd Alt. Baronens Sønner have alle faaet Portepæen paa Buggen. De vilde ikke tro, at al Verdens Kundskab kunde fordunkle deres Høiherd, som er nedarvet fra Odin selv." — "Lad os ikke gjætte dine Hændelser i stykkevis; men siig os reent ud, hvad der er hændet dig idag." — "Jeg stod," sagde han, "og læsnede mig paa min Bøsse, da en halv Snees adelige Herrer kom farende fra Skoven og vilste Hans Majestæt, hvorledes en Høg forfulgte en stakkels Due; enhver af os skød efter Høgen, men traf den ikke. Da jeg saa at Kongen interesserede sig for Duen, spændte jeg Hanen paa Bøssen og skød Høgen i eet Skud. Derpaa lagde jeg den for den ædle Konges Fødder, og vilde da have truffet mig besejret tilbage. Jeg veed ikke hvorfor, men jeg behagede Kongen, og af en Feiltagelse kaldte han mig for Hr. Greve. Hendes Raade, som De veed hele Holland kalder for den "grusomme Raade," traadte fornærmeth frem og sagde: "Denne Skovugle er ingen Greve, men en forløben Tyndskers Søn. Hans Fader er Skovfoged paa vort Gods, og han er, som Deres Majestæt seer, et ubeskaaret Træ, en ubehøvlet Klod, som vovede

nu at trænge sig frem i Næsen paa de høie Herffaber." Alt dette sagde hun paa Fransk, som hun indtil da ei har ahnet, at jeg forstaaer. "Lillad mig, Deres Naade," svarede Kongen, "jeg er heri ikke af Deres Mening. At jeg anfaae ham for Greve maa bevise det Modsatte." Hendes Naade neiede dybt for Kongen; men mig gav hun et Dietast, hvoraf der lignede en frygtelig Hævn. En af Sonnerne sagde: "Gaa! hvi gaaer Du ikke! Imorgen skal Du ride Træhesten." — "Dette vil jeg da undgaae," sagde jeg, "ved at brække Halsen paa den Eujon, som vil med Maat sætte mig paa den." Kongen loe høit og hele Selskabet gabede af en ærgerlig Forundring over at jeg talte Fransk. "See! see! Heraf kan man da overtyde sig om, at en Skovugle kan mere end tude og sige: to whit!" sagde hendes Naade, og loe saa høit, at hendes Latter gav Ekko i hele Skoven. "Hvad kan Du meer, min Son?" spurgte Kongen mild. — "Jeg kan Latin, Tydsk, Fransk og Engelsk. Jeg skyder en Fugl i Luften, og den samme Fægtemester, som har lært de unge Baroner at fægte, har ogsaa lært mig det. Mine Forældre ere gode og velopdragne Mennecker, som engang have kjendt lyffeligere Dage." — "Tag Deres haarde Ord tilbage, min naadige Frue!" sagde Kongen til Hendes Naade. Jeg bukkede mig dybt for den ædle Konge, og sagde med Diet fæstet paa hans Kongelige Nafyn: "Tak, Deres Majestæt! Dette Dieblif er det sødeste og bittreste i mit Liv, og det skal i Evighed aldrig udlettes af mit Hjerte" — "O! hvilket correct og skjønt Fransk taler ikke denne unge Mand," sagde han, og jeg gik, men Skjældsord af endeel af de adelige Børn har fulgt mig til 100 Skridt fra dette Sted. "Træhesten, Halsjernet, Børnepliktig!" lyder mig nu vist den hele Nat i Dret. Hele Selskabet af flere Damer og Herrer ere endnu der i Teltet. Men Baronen var just ikke tilstede i det Dieblif."

Albrechts Ansigtstræk forandrede sig pludselig, og efter at have grundet en Tid, spurgte han Edvard: "Hvem uden de Adelige hørte Kongens Ord og Hendes Naades Spot?" — "En Mængde Bønder, som havde været paa Klappejagt og deriblandt min Ven Peter," svarede Edvard. — "Hvor var da den gode gamle Ba-

ron? Det gjør mig ondt, at han ikke var tilstede; vær forvisset om, at han aldrig vilde have tilladt Nogen at fornærme en uskyldig, og især dig, som paa en redelig Maade har tilvendt sig Kongens Opmærksomhed." — "Ja, min Ven," svarede hans Kone; "men tag hele din Erfaring til Eftertanke, og Du vil da erindre dig, at Godhed og Ondskab ligge i evig Strid sammen, og hvor tidt feirer ikke den sidste; hvor tidt saae vi To ikke det, som Menneffene kalde for Hverdagsbegivenheder, at Dyden laa paa Straa, imedens Løsten slumrede paa Fløiel. — Hendes Raade svor Hævn og hun vil holde sit Ord. Hvor tidt sagde Du os ikke, at naar en Kvinde er ond, da overgaaer hun ti Gange den fletteste Mand." — "Ja," svarede Albrecht, "der er altid større Yderligheder hos Fruentimmer end hos Mænd. Naar en af dette Køn er begavet med en stor Forstand, da har Historien ofte viist os, at hun heri overtræffer Manden, og er hun dertil god, dydig, from og talentfuld, som min Amalie, da er hun til Livets sidste Time slaaer, Mandens kjærlige Genius og tro Redsagerinde, som Du er min. En flog Mand lytter gjerne til sin Moders og Kones Raad. Siig vor Edvard nu reent ud, hvad Skridt han skal tage for at undgaae hendes Hævn. Skal han reise til Kjøbenhavn, som det var bestemt, for at studere Astronomien; eller er Du bange for, at hendes Hævn kan række ham der saavel som her." — "Ja," svarede hun: "endstjøndt Tanken om Skilsmisse er skrækkelig for mit Hjerte, saa er dog mit Raad til Edvard, at han ikke lader det komme an derpaa. Der var det let for Hendes Raade, at hægne sig paa en Yngling, blandt Folk, som frygte for Rigdom og Magt. "Reis, min Edvard!" sagde hun rørt, og tog sin Mand i Haanden. "Reis!" gjentog Albrecht, og trykkede Edvard til sit Hjerte. — Edvard tog imidlertid sin Moders Haand og bedækkede den med Kys og Taarer.

"Men, her under dette Træ vil jeg dog først fortælle dig, min Søn," sagde Albrecht, "din Moders og min Ungdoms og Barndoms Historie." — "Dette har jeg alt længe ønsket," svarede Edvard. — "Jeg er sødt," begyndte han, "paa en gammel Ridderborg, ei langt fra

Rhinen. Denne salbesærdige Bygning hængte op til en Klippevæg, som en Fuglerede hænger under en gammel Borgport. Det forekom mig ofte, som jeg krøb igjennem et Krammerhuus, naar jeg gik ind ad den skumle Borgport. Min Fader havde arvet denne efter sine Forfædre, tilligemed utallige Åhner og Adelsstolthed. Jeg blev sendt i et Kloster, for at opdrages til at blive Munk. Men hertil havde jeg ikke den ringeste Lust, som da misbagede mine Forældre meget. Astronomien var det, jeg havde meest Lust til. En Dag gjorde jeg mine Lærere opmærksomme paa, at det var en, efter Naturens Love sammensiede Kiede, reen Umulighed, at Solen stod op og gik ned paa den Maade, som man til da havde troet. Dette store Legeme, sagde jeg, er en Fixstjerne, som staaer stille, og det er vor Jord, som dreier sig om sin Arel. Mine Lærere, saavelsom alle Munkene, sloge da det hellige Kors for sig over mine formastelige Anskuelser. Jeg blev da strax slæbt ned i den mørke Kjelder, for med Band, Brød og Pryl, at afsløne min frække Dumbhed. Da jeg kom op igjen sagde Prioeren til mig, at jeg durde ikke til at blive Theolog, da mine Anskuelser om vor Jord og alle Himmellegemer, Sol og Maane vilde i en modnere Alder vasse alle mine Religionens-Grundsætninger, og gjøre mig tilsidst til et godt Subject for det hellige Inquisitionensfængsel, som en Erke-Kjetter. Næste Dag efter denne Straffeprædiken fik jeg et Brev fra min Fader, at min Moder var død; til denne smertelige Nyhed, var føiet de haarde Ord, at han havde Brev om mine kjetterske Anskuelser, og at han fuldkommen havde billiget, at ingen Straf kunde være haard nok for slige Forbrydelser. — "Hvad har Du da egentlig Lust til at lære, min Søn?" spurgte Prioeren mig. — "Til at være Naturkyndig," svarede jeg. — "Jeg vil skrive din Fader til," sagde han, "at Du duer bedst til at være Borgherre eller Officier, om han var rig; men da han ikke er dette, saa see Du kan selv, ved Hjælp af dine overordentlige Beregninger, blive Hovmester i et kjettersk Land; thi, efter den Kundskab, vi have faaet om dig hos dine Meddisciple her, saa er Du jo ikke dange for, at Gud vilde fordomme dig, eller nogen Kjetter; Tyrker, Hedninger, Wilde, Barbarer, Chi-

nesere ic., troer Du jo kan alle blive lige saa salige, som den hellige Pave i Rom. Hvad svarer Du hertil? Har man maaffee beloiet dig?" — "Nei!" sagde jeg i en dødelig Angst; "men alt dette blev saat i en Leeg, i en mynster Drenge-Overgivenhed." — "Du vil altsaa ikke være Munk!" — "Nei!" svarede jeg, "hertil er jeg vist alt for uærdig i Guds Dine." — "Den Tid, at forberede dig til høiere Kundskaber, hvorefter Du da selv skulde vælge, er nu forløben. Imorgen kan Du gjøre dig beredt til at reise hjem til din Fader," sagde man mig. "Du kan og være ham til nogen Nytte," anmærkede Prioreren spottende, med et Judas-smil. — "Og dette er, høiærværdige Fader?" spurgte jeg ydmyg. — "Du kan fra nu af blive hans Kunstgartner; thi dette er det eneste vi kan give dig Attest for, at Du kan præstere." Jeg bukkede. Næste Dag forlod jeg Klosteret, og har aldrig været der siden. Da jeg kom til min Fader, fik jeg ikke Tilladelse at opholde mig paa den gamle Borg en eneste Time, endstige en Dag. "Gaae Du, fordomte Kjetter!" sagde han, "og see dig vel for, at naae Jorden dreier rundt, Du da ikke falder ned i Helvedes Afgrunde ved dens Omsvingning." Saaledes blev jeg da jaget ud af min Fædreborg, uden at vide, hvor jeg skulde gaae hen. Gik jeg til Høire, saa gik jeg ind i Hjertet af Tydskland, til Benstre, saa gik jeg til et smukt Slot, hvorpaa der boede en gammel Fyrste, som var gift med en himmelsk, deilig Fyrstinde. De havde kun et eneste Barn, en Son paa 12 Aar. Jeg gik ind til Slotsgartneren, beklagede mig for ham i den meest rørende Tone. "En Kjetter kalder man Dem? Bah! hvilken dum Sladder!" sagde han i Hestighed. "Jeg har lært, og er næsten saa godt som opdraget i Holland, som der er, hvad man kalder det, beboet af lutter Kjettere. Gik til en Hollænder, at Gud vilde fordomme ham, fordi han ikke var Catholik, saa vilde han ikke troe, det at være Synd, at vadiske hans Høiærværdighed i Indlobet til Amsterdam. Hvad det angaaer, at Gud fordommer Ingen, da er jeg ganske af Deres Mening. Her paa denne vor Jord er omtrent et Tusinde Millioner Mennesker; vi Catholiker ere i denne store Mængde som

et Sandkorn paa Havets Bund at regne mod alle Jordens Beboere, og selve vi ægte Christne, iblandt os, regne vi kun Paver, Cardinaler, Præster, Nonner og Munke for sande og ægte rettroende Christne. Hvad synes De, høiærværdige Fader? vilde en Hollænder have sagt. Skal et, over al Beskrivelse, kjerligt og guddommeligt Forsyn have lagt den Kraft i Naturens hemmelige Værksted for at frembringe et Tusinde Millioner Menneſker, for at fordømmes til evig Helvedespine, fordi de ikke betjende sig til den katholske Religion. Kun den, som er saa slet behandlet, som De, Hr. von Alder! vilde jeg vove at sige min Mening i et katholsk Land; men De er, mærker jeg, for oplyst til at forraade mig af Samvittighedsskrupler, og i Sandhed for flog og god til at blive indhullet i en Munkesappe. Hvor gammel er De?" spurgte han mig. "Fitten Aar," svarede jeg. — "Bliv De her, min Ven, og bestyr mig Fyrstens Have godt. Jeg er sjelden hjemme, men maa for det meste reise i Fyrstens Forretninger." — Jeg blev saa rørt og glad herover, at jeg kunde have faldet ned for ham af Taknemmelighed, og jeg viste snart, at denne liberale Mand havde Aarsag til at være fornøiet med mig. Jeg satte Haven i en Stand, som vakte Herskabets høieste Tilfredshed. Slotsgartnerens Kone var ikke mindre godmodig, artig og ligefrem, end hendes gamle Mand. — "Jeg har kun een Bøn til Dem," sagde hun, "og denne er, at De ei søger for megen Adspredelse udenfor omkring i Byerne. Dette synes min Mand ikke godt om, og alle de, som ere komne bort herfra i Altid, er fordi de har gaaet meget ud, og bragt Gladder hjem til os istedetfor Kundskaaber." — "Saalænge De beholder mig," sagde jeg rask. "saa længe besøger jeg vist ikke andre Byer eller Kroer." Jeg holdt ærlig Ord. Min største Fornøielse var at more mig med de to elskværdige Børn, Fyrstens eneste Søn, ved Navn Prinds Heinrich og vor Gartners Søn Emil, som da vare i Alder med hinanden. Den Sidste var fra første Dag, min erklærede Yndling. De første Jordbær og de skønneste Blomster fik Emil. Man saae i det Hele gjerne, at disse Børn legede i deres Friidret i Haven hos mig, paa Grund af, at jeg talte det

franske Sprog saa correct. Den lille Prinds var langt fra ikke saa blid af Character, som Emil. — "Jeg vil have det! eller: jeg befaler det! jeg befaler Du skal give mig det! Seer Du, naar min Papa ikke er her tilstede, da er jeg den Første; mig skal Man da lyde; thi mig er det, som skal arve det smukke Slot ved Wien" — "Hør dog, Du søde Prinds, hvad vil Du da gjøre mig til, naar Du har arvet det smukke Slot ved Wien?" spurgte den blide Emil ham. — "Jh! til min Lakai!" svarede Prinds Heinrich. — "Nei see! dette vil jeg ikke være. Kun Din Lakai, og nu Din bedste Ven, og eneste Lege-Sammerat." — "Hvad, Du dumme Emil! Du er jo ikke af Adel, synes Du da ikke at være en Prindses Lakai er meer end nok for Slotsgartnerens Søn?" — "Naar vore Gartner-Svende hørte disse Ord, da gjorde de fæle Bink med Hænderne og hæslige Grimasser med Munden. Især Johan, der holdt af Lutheraner, han talte i lutter Lignelser, som fik mig til at troe, at han var sindssvag, især i Hundedagene. — I en uafbrudt Røbe, var jeg der i 2 Aar, uden at nogen Ubegærlighed havde mødt mig. Jeg hørte af vore Svende, at min Fader havde givet sig med en deilig, ung Enke-Grevinde; jeg offrede da min salig Moders Minde en Taare ved denne Efterretning, og var derpaa i min ringe, men uafhængige Stand, lige glad næste Dag, som om jeg eiede hele Ridderborgen, gjældfri til Arv og Eie. Det forundrede mig meget, at jeg ikke havde seet Prindsen eller Emil i 8 Dage. Det var antaget som en Regel, jeg havde forestrevet mig selv, aldrig at spørge Nogen af Slottets eller Huset's Folk om, hvorfor dette eller hint var saadant, og ikke andetledes. Just som jeg stod under Emils Vindue, kom der en lille Seddel nedhængt i en Traad til mig, som lød saaledes som her følger: "Gode Aften! i Gaar var det min Fødselsdag, da fyldte jeg mit 14de Aar. Det er fra min Fødsel bestemt, at jeg skal sendes til et Kloster i Frankrige, naar jeg huser ret, til Bologne sur mer. Jeg loe altid, naar de sagde mig, at jeg skulde være Munk der, men jeg leer nu ikke, uagtet jeg ret vel ved, at jeg aldrig kan blive Munk; men saaledes at forstødes fra sit Hjem og fra sit kjære Fædreland, dette smertter

mig meget. Gode Adler! De skal følge mig til dette Kloster, og Johan skal føre for os til Rhinen. Mine Forældre vil sige Dem Resten, og da maae De dog ikke sige dem, at De veed Noget herom, men ikke sandt? De beklager den stakkels Emil?" — Jeg læste denne Seddel med en stor Overraskelse, og fandt det høist besynderligt, at de vilde sende deres eneste Søn til et Kloster, og især da Religiositet ikke kunde være den fornemste Bevæggrund dertil. Men jeg blev snart vakt af min Trivsel. Hr. Slotsgartner Straus tog mig til en Side, og sagde: at et helligt Løfte bandt ham til at sende Emil i et Kloster, og at jeg paa Grund af min gode og troe Opførsel i den Tid jeg havde været der, var valgt af ham og hans Kone til at følge det unge Barn til sin Bestemmelse. Derpaa gav han mig en Opkrift, paa hvad Wei vi skulde reise, og hvor vi skulde tage ind i Klostere, som der alt var skreven til om vore Bequemmeligheder. Næste Morgen, Klokken 3, sad Emil i en luffet Vogn, og Johan paa Kudssefadet. Gamle Straus tørrede en Taare af sin Kind, og Madammen stod oppe i Vinduet og raabte ned til os: "Vælt ikke Johan! Væs godt paa Emil Adler, græd dog ikke Emil, vi vil Alle engang besøge Dig." — Jeg sad mig ved Emils Side; men hvad for Trøstegrunde jeg end brugte, saa kunde jeg dog ei faae min stakkels Emil til at svare mig, eller til at tale et eneste Ord indtil Vognen holdt ved Rhinens skønne Bredder. For Johan sprang der af Buxken, og kastede sig lige ned ved det smukke Wiinbjerg. Da vi saae, at han ei bekymrede sig om os, aabnede jeg selv Døren paa den lukte Vogn, tog den hulde Emil ud, som da paa Johans Skæppe sad sig grædende ned ved Siden af Wiintræet. Jeg begyndte derpaa at bebreide Johan, fordi han ei først havde hjulpet sit Herkabs Søn ud af Vognen, for han tænkte paa at hvile sig efter Dagens Arbeide. — "Mit Herkabs Søn!" igjentog han, imedens store Taarer trillede ned ad hans Kinder. "Arme Barn! mit Herkabs Søn!" igjentog han atter. "Hr. Adler!" sagde Johan: "De veed vel ikke af, at Emil er en Pige!" — "Hvad!" sagde jeg i et heftig Udbrud: "en Pige!" — Emil er Du en Pige?" spurgte jeg i min Overraskelse. — Emil nikkede

sit taufe Ja. — "Hr. Adler!" begyndte han igjen; "jeg
 har kjendt dette Barn, siden hun blev født, da var min
 Moder hende fra Fyrstindens Seng og ned til Slots-
 gartnerens Kone, som ogsaa da var forloft med en
 Son, og ham var hun da op til Fyrstinden og lag-
 de ham i den røde Damaskes Bugge, han blev da
 Prinds Heinrich, og Fyrstindens Datter blev Slots-
 gartnerens lille Emil, som fra den Dag er udgivet for en
 Preng, og derfor flødt i-Drengeklæder." — "O Gud!"
 jamrede den Forfærdte sig, "kunde da en Moder, en Fyrsts-
 inde, forstøde sit Barn paa Livets Dørrin. Hellige Na-
 tur! er slikt muligt?" sagde jeg. "Al jo! naar Stoltthed
 eller Fordeel er med i Spillet, da kan Mennesket alt
 hvad det vil. Men din Moder, hvorledes kom hun da
 til at spille denne farlige Rolle? Og hvorledes fik Du
 dette at vide?" — "Min Moder er død, og, maaskee —
 dog nok herom" — "Jeg var med at bære Kurven, og
 om Nogen skulde af en Hændelse møde os, hvilket ogsaa
 skete, da gav hun mig Kurven; thi hun var Fyrstindens
 Jordemoder, saavelsom ogsaa Gartnerens Kone." Om
 Jordenen havde slaaet ned, da havde jeg ikke bleven saa
 forbauset, som jeg blev over denne mærkværdige Tildragelse.
 "O, Johan," sagde den forgrædte Pige, "jeg kan ikke
 takke dig for din grydsomme Miedsidenhed, hvi dræbte Du
 mig da ikke? saa sad jeg ikke her nu, for anden Gang i
 Livet at blive forstødt. Jeg har altsaa aldrig grædt eller
 leet ved en Moders Bryst," sagde hun i høi Graad.
 Daade Johan og jeg græd med. Den hulde barnlige
 Jomfru faldt ved disse Ord paa min Arm, som naar
 en brækket hvid Lillie falder for en Orkan. Vi saae blot
 at de skønne røde Læber bleve hvide, og at hun tilluf-
 fede de klare Øine, som om det var til en evig Søvn.
 Jeg blev overmaade bange, og gjorde alt for at bringe
 det fjere Barn til Live igjen. — "Ewig Fængsel vilde
 være min Lod," sagde Johan, "om de nogensinde for-
 raadte mig." — "Nei, det ville vi ei," og bade ham, at
 lade, som om han var i godt Lune, naar han kom hjem,
 og strax med munter Mine, som burde grændse til
 Dumbhed, fortælle dem Alle, at Emil og jeg vare meget vels-

tilfredse med denne Reise. Hermed toge vi Afsked fra ham, og nu, da vi vare ene, spurgte jeg Emil, om hun under disse Omstændigheder helst vilde i et Kloster. "Nei! o, nei! lad os intet Kloster komme nær," sagde hun. "Forsæt mig ikke, Udlær, saa er det ligemeget hvor De bringer mig hen, endog i Dødens Arme." Vi besluttede at reise en anden Vej, nemlig til Havre de Grace, istedetfor til Boulogne sur mer. Hun beholdt sine Drengeskæder paa ombord paa Skibet, hvor jeg havde den Dristighed at give hende ud for min Broder. Men da vi kom i Land i England, vilde Toldbetjentene der, see i vore Kufferter, og de fandt det underligt nok, at jeg i disse havde saa stor en Mængde Fruentimmerklæder og Linned med mig. I et Hotel ved London eftersaae jeg de Pakker, Penge og Breve, som jeg skulde, i Emils Nærværelse, have afgivet til den hellige Moder, naar vi steg af ved Klosterporten. Pengene vare til fuld Betaling for de tre Proveaar, til den Dag hun skulde tage Sløret. Klæder og Linned var ogsaa indrettet efter samme Hensigt. Imidlertid jeg lagde mine Planer for Fremtiden i dette overordentlige Land, trak Emil Fruentimmerklæder paa, og kom hen til mig med en Saare i Diet og et Emil paa Læberne, og spurgte, hvad Navn hun som Pige nu skulde bære. "Amalie!" svarede jeg. — "Dette er jo Thyrsindens Navn," sagde hun. "Skal da ethvert Minut i mit Liv minde mig om en ubarmhertig Moder?" spøjede hun til med et Suk.

"Jeg leiede Værelser i London hos en Enke, som levede af sin Formue. Her gav jeg Amalie ud for min Søster, og selv søgte jeg at give Information i Fransk, Latin og Tydsk, som jeg ogsaa fik, men om vi i England tale alle Verdens Sprog, og ikke taler godt Engelsk, da ansees dog alle vore Kundskaber for overfladige. Man er endogsaa der ikke bange for at sige: 'den Udlænding har ret gode Anlæg; naar han har været her i flere Aar, saa vil han nok blive liig andre Folk i Tale og Manerer.' Det falder dem aldrig ind, at de hermed kunne saare en Fremmeds Følelse. Paa denne Maade ernærede jeg mig i to Aar i London, og ved Bekjendtskaber blandt Fornemme fik jeg en Emploi,

som Kunstgartner hos Lord Mulgrave, hvor jeg skulde have 800 Pund Sterling om Aaret. Disse glade Udsigter lode mig strax haabe, at jeg kunde gjøre min Amalie lykkelig; jeg tog dertor strax til St. Pauls Kirke, og lod mig vie til min elskte Pige. Da jeg kom hjem med hende, som min Brud, sagde min Vertinde følgende Ord: "uagtet jeg, saavelsom alle Englændere, er meget mistroisk, især naar man seer en ung Herre kommer og leier Bærelser til sig selv og en Søster, saa har jeg indtil dette Dieblif aldrig havt Marsag til at troe andet; thi De var jo ude hele Dagen, og det unge Barn laae i mit Sovestue, og om Dagen ernærede hun sig med at male Blomster, som hun lod udsælge af Boutikkerne." — "Min Amalie," sagde jeg, "er reen af Sæder, ædel af Character. Hun havde ikke havt nødig at male eller kniple for det daglige Brød, da jeg havde selv nok at fortjene. Men dette var for at bevare den rene Dyd fra en Skygge af Skin eller Plet paa hendes Rygte; thi, en honet Mand vil altid vogte sin Elskedes Ære for Mistanke, og gjør han ikke dette, da sætter han dermed sin egen Ære og Fremtids Lykke paa Spil."

"Vi flyttede ud til Lord Mulgraves smukke Landsted, som laae i Richmond; her levede vi i uafbrudt Sundhed og huuslig Lyksalighed i ti Aar. Mylord døde da til min store Sorg paa en Udenlandsreise; det skønne Lyfsted blev solgt, og jeg var ved dette Dødsfald da uden Empløi. En Dag gik jeg og Amalie for at nyde Foraarsluften i St. James Park, da kom en Fremmed i udenlandsk Dragt, og spurgte mig paa Tydsk, om jeg ikke kjendte ham. Jeg studsede lidt, men saae strax, at min tro Johan stod for mig. "O, Gud sige Lov!" sagde han, "at jeg nu er den, der, liig Judas, skal forraade Dem med et Kys." — "Hvordan det, Johan?" — "Man har efterlyst Dem i alle franske og tydske Aviser, efter denne Beskrivelse," og derpaa gav han mig alle de omtalte Blade. Efter disse efterlystes jeg, som en, der havde dræbt en ung Pige, som jeg skulde ledsage til et Kloster, og beholdt de hellige Penge, som

Kulde have været betalte til den endnu mere hellige Moder i Klosteret. Da jeg havde læst alt dette, forestillede jeg min Amalie for ham, og sagde, at England aldrig udleverede Noget uden et lovligt Beviis for Mord. — "De maa bort! De maa fly i største Hast saa langt fra England som muligt; thi naar De staaer frem for Retten her, da er De for evig tabt, om De endog har Deres Kone, den fordums blide Emil ved Deres Side. De kjender vel nok til de engelske Loves bogstavelige Udtydning. At løbe bort med en Myndling er her Botanibay. De veed nok, at alle de ugle Knægte med Straa i Skoene kunne vi her faae til at sværge falsk for 5 Shilling Personen, og 6 af disse ere alt leiede. De maa ikke betænke Dem et Dieblis; De maa strax tage Pas. Den gamle Fyrste er død og Prinds Heinrich har udholdt en svær Proces om sin Arv. Ham er det, som efterlyser Dem. Man vil her sværge, Ti for En, paa, at denne Amalie er ikke den, som De reiste med. — Strauch er ogsaa, underlig nok, død under Processen. Fyrstinde Amalie er reist med sin Son til det Slot, som de procederede om. Deres Fader lever i Fryd og Gammen med sin unge, skønne Kone. Dersom de engelske Love ikke kan domme Dem fra Livet, eller idetmindste til at transporteres til Botanibay, saa vil Prinds Heinrich give flere Tusinde til den, som bringer Dem levende i hans Hænder." — "Tak for dit Vennskab, Du ædle Mennecke!" sagde min Amalie, og stak ham et Gulduhr i Haanden, som vi Begge bad ham at bære til vor Erindring. Jeg tog Afsked med denne tro Ven, gik strax hjem og tog Pas til Hamborg, men gik dog ikke dertil, men til Kjøbenhavn, hvor jeg og min Amalie da stødte os i en simpel Dragt; jeg søgte der en Empleo paa Laibet som Gartner eller Skovfoged."

Edvard havde hørt paa sine Forældres Levets-historie med stor Bevægelse. Da de nu havde sluttet den, faldt han velsvigt i Begges Favn, og velsigtede den ædle Johan for sit Vennskab og Hengivenhed. "Giv give dig altid heri Verden slige Venner, som han var!" "En har jeg, som jeg tør stole paa i Liv og Død," sagde Edvard. — "Ja, Peter er en herlig, ung Mand,"

bemærkede Albrecht. "Men, min Ven," begyndte Jaaderen atter, "jeg har endnu en Ting af stor Bigtighed at meddele dig. Du erindrer vel fra dine Børneaar, at vi ikke Alle paa engang forlode vort Huus, eller rettere sagt, det store Træ. Ved et Tilfælde fandt vi her ved dette en stor Tinkande, fyldt med ægte hollandske Ducaster; hvor de ere komne her, eller hvem de have tilhørt, have vi aldrig grublet over. Men disse ville vi nu i Nattens Stilhed tage frem, og dette skal være vor første Gjerning for vi gaae tilsengs, at sje en stor Mængde af disse ind i dine Klæder, og et Velte skal vi saa kunstig vide at udstoppe med dette røde Metal, at Du aldrig skal blive forlegen paa din Reise, til Du har faaet dig en Empleo i Udlandet; thi reise maa Du! dette indseer din omme Moder nu ligesaavel som jeg." — Derpaa gik Edvard tilsengs, laae der og saae paa, hvorledes de gode Forældre stoppede hans Klæder med Guld.

Nen Morgenrøden havde neppe forghldt Bølgerne paa Sønder-Strand, da deres tro Hund gav Signal til, at der kom Fremmede. Edvard stod strax op for at modtage dem. — "Vi komme fra Hendes høie Naade," sagde Forvalteren, "for at vi skal bringe Edvard Adeler i Arrest i Rudslerregaards Fængsel." — "Hvor er Baron?" spurgte Skovfogden. — "Han er fulgt med Kongen til Mariboe," svarede man. — "Jeg er strax færdig til at gaae med dem," sagde Edvard, tilspindende rolig, for ikke at bedrøve sine Forældre. — Paa Veien til Fængslet mødte de en stor Mængde Bønder, som buffede alle meget ærbødige for Forvalteren, Lædefogden, Skriveren og flere, som fulgte Edvard. Endog Peter buffede og lod som om han ikke kjendte ham. — "Hvor har I Karle været saa tidlig?" spurgte man dem. — "Vi komme Alle fra et Marked, som har været i Nysted," svarede de rolige. — Imidlertid hørte Edvard meget efter en Bise, som Peter sang, og som han ikke tvivlede paa, han da baade digtede og sang for ham. Der var næsten Ingen opstaaet paa Gaarden, da de aabnede Døren til Fængslet, og stjød Edvard ubarmhertigt derind. Alle Hovfolkene kom, og disse vare ualmindelig muntre end de andre Dage. Da man fortalte

dem, at Edvard Adler var i Fængslet, fordi han havde ført sig slet op mod det høie Herkskab, svarede de Alle, at Hendes høie Raade var en sød og prægtig Dame, og derfor sit den Dag enhver af dem en Potte godt Ol. Men Peter gjorde den Anmærkning, at dette fede Ol man havde givet dem, var Beviis for, at man havde fundet dermed havt isinde at udfritte deres Tænkemaade. — "Ondskab kan ligned ved giftigt Ulfrud, som fordærver den bedste Sæd," sagde en ung Bønde, som kom gaaende med Mad til Hovfolkene. — "Hvi saa, Du?" spurgte Peter ham, og gjorde Mine til at tale sagte og forsigtig. — "Den gamle Kønne, den stakkes Skovfogeds faldsfærdige Huus, har Hendes høie Raade just nu ladet stikke Ild paa; den er saamæn brændt af til Grunden." Ved denne Efterretning arbejdede Hævnen i Alles Hjerter, og da de gik hjem, sagde Peter til dem: "Den, som ikke hævner sin Ven og redder ham med sit eget Livs Forlis af Røden, han er ingen ægte Kollif." — "Med Liv og Blod staae vi dig bi, at redde Edvard, og at hævne hans uskyldige Arrest," svor de Alle høit og dyrt paa. — "Om jeg end skal bære Boilen om Benet," svor En af dem, "saa vil jeg redde ham." — "Om jeg endog skal bekfige Skafottet, saa vil jeg dog redde ham! og der vil jeg sige til den høie, fornemme Pøbel: under denne blaa Kofte slaaer et Hjerter for Venkskab, Frihed, Fædreland og Taknemmelighed, og Sværdets Dødsbug vil jeg da ikke føle at gjøre ondt." Som Peter talte i den høie Effect af Smerte, stod Adler ved et Træ, og kom hen iblandt dem: "Eders Venkskab for min Søn glæder mig, men Du, min gode Peter, som har ofte siddet paa Skamlen og hørt til, naar jeg læste for Edvard, og lærte ham Gudsfrøgt og Taalmodighed i en uforkyndt Skjebne; har mine Ord da ikke baaren andre Frugter, end Hævn. Det vilde Dyr, den listige Slange, den dybt fornædrede Vilde hævner sig ogsaa; men Mennesket, Guds herligste Skabning, som er indpodet Religionens, Dydens og Moralens Spire, hvor tør vi tale om Hævn? Hvor vilde I, ædle unge Mænd, ikke forgifte min Alderdom, naar jeg gik forbi Eders grædende Forældre, Søskende og Venner, mens I bare Slavelænker. Giver

mig Ederes Haand paa, at I vil redde ham, men begaae
 berved ingen Forbrydelser. Peter, Du er en klog Karl,
 afstaae fra et ondt Forsæt, og beregn først Følgerne."
 — "Det er varmt i Aften," sagde Peter, "vi faae
 vist Torden, Fatter Adler. Vær rolig," lagde han til;
 "al mulig Forsigtighed skal vi iagttage, og førend Solen
 skinner paa din Hyttes forbrændte Kul, skal Eduard
 seile for en god Vind paa Sønder-Strands mørkeblaa
 Bølger." De skiltes nu ad med en Rolighed, som om
 Intet var besluttet. Da Skovfogden fortalte dette til
 sin Kone, som begge to vandrede paa Strandbrin-
 ken hele Natten, anmærkede han, at en Lollænder
 ikke lignede i Character mere en Sjellænder, end en
 Franskmand en Hottentot. Dersom en Fjende kom, og
 vilde tage deres Land, saa lode disse overordentlige Men-
 nesker sig før levende indebrænde, end de gav en Tomme
 af deres Land bort. — "Ja!" sagde den godmodige
 Amalia; "dersom først Danmarks tilkommende Konger
 kan faae fri Raadighed for Adelen, og de da vil lade gode
 Skoler oprette her i Landet, da tør jeg nok vedde paa,
 at Titusinde Lolliker vilde med et heldigt Udfald kunne
 fægte med fyrgethye Tusinde Fjender, og være visse paa
 Seiren."

Klokken var just slagen 12 om Natten, da hendes
 hvide Raade blev forstyrret i sin Søvn af en Larm. Hun
 vakte Kammerpigen, og just som de begge stode op, for
 at erfare hvad det var, hørte de det at tordne, og tillige
 Sønder-Strand at brøle, som om den vilde opfordre det
 gnistrende Lyn til at affjæle sig i dens vaade Favn. —
 Med et aabnedes Døren til den store Sal, hvor der vel
 ingen Lys vare tændte, men hvor dog ethvert Lynglimt
 gjorde det lyst nok, til at de kunde see, at den hæsligste
 Djevæl spadserede frem og tilbage paa Gulvet. Den havde
 Horn i Panden, en fæl Rohale, og hvad der meer gjorde
 denne Djevæl grim, var to store gloende Pine i Hove-
 det, og Lænkerne den slæbde efter sig, forøgebe deres
 Skræk. Hendes Raade faldt da ved Siden af sin Pige
 ned paa sine Knæ, og de sloge Begge det hellige Kors
 for sig. Men Djevlen sagde da med huul Røst: "Den
 gamle Kønne brændte Du af til Grunden," og efterat

have sagt disse Ord, forsvandt den med stort Bulder, hvori man dog hørte en fin Fruentimmerstemme sige: "Gud vil nok redde ham!" Imidlertid var Forvalteren, Skriverkarle og Gaardens Folk kommen op, og En af dem sagde: "Jeg vil være en Hundsvot, om den ene Stemme ikke lignede Gjertrud's." — "Men det er bekiendt," sagde de Andre, med den Tid's Overtro, "at Satan kan paatage sig alle Skikkelser." — Tordenen vedblev, og efterat have raslet en heel Time, slog den ned i det høie Taarn paa Rudsbertegaard. "Gud hjælpe os!" sagde da Forvalteren; thi Puerne steg i saa Minuter høit i Veiret, og de fleste Folk, som vare paa Gaarden, havde da hørt om Djævelens Besøg i den store Sal, og dette bandt deres Tungen; thi hvem uden denne tale Gæst var vel Skyld i, at Tordenen slog ned. "Men, naar Nøden er størst, da er Guds Hjælp nærmest," sagde Forvalteren, og bad hendes høie Naade at see ud. Mere end 100 Mand, i hvide Skjorter, bare Vand, løb som om de havde Vinger paa deres Fødder, liig Mercurius, og reddede Speile, Solstøi, Sengeskæder o. s. v. En af dem løb sig heise op paa den brændende Spids af Taarnet med Vand. Lyn paa Lyn blændede Diet, og viste i det samme, at den skjæffe uforfærdede Carl, som drog Vand op fra dem, der stod for neden, og som slukte Ilden, havde en Kobud om sig. Alle Karle og Viger i Gaarden laae paa Knæ, og sang Psalmer, undtagen Stuepigen Gjertrud, som ikke var bange for Fanden, og hjalp af alle Kræfter at slukke Ilden og redde Godsset. Imidlertid drog dette Uveir bort over Søen, Tordenen rullede alt langt borte, Ilden var slukket, og der var ikke et levende Væsen at see af de 100 hvidklædte Ynglinger. I samme Dieblis vare de fleste af dem enige om, at det havde været højere Væsener, som vare sendte fra Gud selv i Farens Stund; thi Baron Knuth var elsket ligesaa meget af sine Vønder, som Hendes høie Naade var hadet.

Men denne glade Tanke var neppe udtalt, før man ved Dagblyset saae frygtelige Ting. En Duffe, iført Hendes høie Naades Klæder var ophængt under hendes Binduer, Træhesten hugget itu, Halsjernet brækket af, Sængslets Dør aabnet og Edvard Alder borte. Paa

enhver Dør i Gaarden var der opflinet et Bærk om hendes høie Stand. Men alt det reddede Guds laae urørt midt i Gaarden. Først da Solen beklinnede denne Scene, kom Hendes høie Naade ned, og erfarede med Rædsel og Harme disse uhorste Begivenheder. I det første Udbrud af hendes Vrede sagde hun: "Steiler og Hjul skal alle de Skurke beklæde, som Satan har havt i sit Følge og til sin Hjælp!" Forvalteren sagde, "at der aldrig havde eksisteret i Sønder-Herred en siffigere Djevel, end denne i Kobuden var; thi han maa have indblæst en Bondedøp at skrive sligt et Bærk, som her følger:

Hendes Naade, vor Frue,
 Gav et frygteligt Skue,
 Da hun halv beruset,
 Bød: Gik I'd paa Huset.
 Hendes Naade vor Frue,
 Gav et frygteligt Skue. 1.:

Imedens Alle i Hendes Naades Nærvarrelse harmedes over al denne uhorste Frækhed, kom en Bondedreng, og fortalte dem følgende, som han sagde, at han havde seet: "Hyttten er brændt af til Grunden, Skovfogden og hans Kone have i det Uveir vi have havt i Nat maattet sove Ly under Træerne i Skoven. Ved Solens Udgang kom der over hundrede Menneſker ud af Skoven og en af dem gif hen til Skovfogden og sagde: "Pas paa, der kommer en Jagt, som vil give Signal med sit Flag, 6 Gange op og ned, det betyder, at Edvard er der ombord," og da han havde forklaret de grædende Forældre denne store Nyhed, kom Jagten, som sagt, og seilede tæt under Landet, Edvard stod paa Dækket; et tordnende Revvel fløi fra Strandbrinken ud over Bølgerne til ham, og i et Dieblif var hele Skaren forsvunden. Edvard tørrede sit Øie, og kastede Lommestørklædet i Vandet. Den stakkels Skovfoged og Kone gif ud i Stranden, for at faae dette lille Minde om Dagens Begivenheder. Med Et vendte Jagten, og i en Daad, som slæbte efter Skibet, gif der En ned. Det var Peter, som kom i Baaden; han kyste da Skovfogdens Haand og græd høit, og endnu troer jeg, de gaar der og græde.

De store Hunde paa Rudebjerregaard begyndte frygteligt at springe af Glæde i Gaarden, da Baronen, uventet, kom kjørende i fuld Carriere op til den store Hovedstrappe. Hendes Naade modtog ham der og pegede hen til det reddede Fæi. "Jeg veed Alt!" sagde han med mørkt Anslyn; "jeg har seet Ruinerne af Skovfogdens Huus; ham og hans stakkels Kone har jeg talt med ved Brinken af Sønder-Strand." — "Men Du har endnu ikke seet dette," sagde hun, og pegede hen til den sønderbrudte Træhest og Halskjernet. "De Umennesser! de Barbarer!" skreg hun, slog Hænderne sammen, og svor dem Alle en frygtelig Havn. "Alle Retfærdighedens strafsende Riis ere sønderbrudte og jeg forhaanet i en hængt Duffes Skikkelse." Baronen svarede hende ikke et Ord, men gav Forvalteren Ordre til at hente Skovfogden og hans Kone, og siig dem, at det ny Huus ved Rudebjerregaard er deres, og at alle Meubler til deres Bequemmeligheder strax skulle blive anskaffede." Derpaa sagde han, at alle de brave Folk, som havde sluttet Jlden og derved reddet Gaarden, skulde gives et Gilde. "Alt mit Gods af Sølvs, Guld, Sengklæder, ja endog utalte Penge, er reddet, beviser, at det har været ædle og ufordærvede Mennesser, som har været med her." — "Hvad siger Du?" afbrød hendes Naade ham. "Mennesser kalder Du dem? Bøster, umærende Fæ, som Satan har brugt til sin Hjælp for at faae Tordenen til at slaae ned og Fængselsdøren aabnet for den fordømte Skovugle, til at undsige sin velfortjente Straf." — "Hvor boe disse Folk?" spurgte Baronen, og vendte sig om til Forvalteren. — "Ingen kjender dem; de kom i Tordenbygen, og fløi bort med Stormen," lagde han til. — "Jeg skal vide at udfinde Sandheden og belønne Enhver efter sin Fortjeneste," sagde han og gif op med sin Kone, og beklagede at han just var borte, da Edvard skjed Høgen. Otte Dage efter hans Hjemkomst boede Skovfogden alt i et smukt Huus, og den hele Plads, hvor Træhesten havde staaet, var da besat med Borde og Bænke, som tydede paa et stort Gjæstebud. Baronens Børn hjalp Gjertrud at smykke Bordene med Blomster, alle Gaardens Folk vare festliggen paaklædte, Glæden lyfte paa alle Ansigter, og

fra tidligt om Morgen blev Stadsmusikanterne hentede, Pauker og Trompeter lød som Himlens Basuner, og modtog den glade Mængde. Peter havde været der siden Solen stod op, og gjort Indretninger i den store Ro. For Enden af denne var hængt nogle Lagner liggende et Tæppe for et Theater, og Giertrud, denne snilde Pige, som vidste saa godt at faae Røglen fat til Fængslet, og havde, trods al Forsigtighed, faaet et Fad fuld med Vandefager ned til den stakkels Edvard. Alt dette havde hun reent ud bekjendt for sin Herre, den ædle, gode Baron Knuth. Ogsaa havde hun tilstaaet, at hun elskede Peter, og havde hjulpet ham Kobuden, Hornene og Lænken paa, da han agerede Djævel, for at skrække Hendes Naade, medens Edvard kom ud af Fængslet. Da alle Bønderne vare forsamlede, kom Baronens fire Sønner frem, og oplæste følgende Skrivelse fra deres Fæder: "Alle de som har været tilstede her paa Rudsbjergsgaard, da Tordenen slog ned, skjenker jeg 500 Rdlr. til Deling; og den, der lod sig heise op med Vand i dette forfærdelige Uveir, for at slukke Ilden, skal desuden have et Sølvbæger med mit Navn, og Datoen paa som dette skete." — Der blev stor Bevægelse blandt Bønderne; men Ingen meldte sig. "Hvad," sagde Baron, "ere ingen af disse brave Folk tilstede? Læs videre, min Søn, Enhver, som har Restancer i sin Skuldbog, skal De, Herte Forvalter, i disse gode Mænds Paasyn udslette; hvo, som har en gammel Gaard, kan faae Sommer til at opbygge den med, og hvo, som mangler Saaeforn, kan faae det fra mine Løfter." — Der blev ikke et Ord tørt; Taknemmelighedens Taarer vare nær ved at kvæle ethvert Ord. Deres Læber bævede af Graad, da de trængte sig om ham, for at frembære deres rørte Hjertes Tak; flere gamle Mænd faldt ned paa deres Knæ og holdt deres foldede Hænder mod Himlen, og bad Gud i det mest rørende Hjertesprog, at Himlens Bøn og Velsignelse maatte hvile over den gode Baron Knuth og hans Slægt i hundrede Led. — "Tak, I brave Mænd!" sagde han selv rørt. "Jeg haaber, Mindet af denne Scene vil aldrig udslettes af Eders Sjel, mine Sønner; fortæl dette til Eders Børn, oplær dem tidlig at sørge for, at Bønden

saar gode Skoler, og deri Bøger at læse, som forædle deres Hjerter, og især lærer dem at kjende de Pligter, de skyld Gud, dem selv og deres Næste. Fra denne Kundskab udspringer siden alle andre Dyder, som gjør Manden til en Værd for sin Stand, hvad enten han er Bonde, Borger eller Adelsmand." Baronen gif derpaa op til sin Kone, fulgt af sine Sønner. Hvem vilde vel tvivle paa, at deres barnlige Hjerter ikke var rørt af en saa floq og høie modig Faders Handling. Et godt Exempel virker altid ligesaameget som ti Prædikener.

Den smukke Gjertrud stod paaflædt i sin bedste Stad; thi Baronen havde jo sagt hende, at hun i Dag skulde være Ballets Dronning, og have den første Dands med ham, som lod sig heise op paa Taarnet, for at slukke Alden. Men Peter, saavelsom alle de Andre, taug stille og meldte sig ikke. — "Hvad kan nu min høie Rang her, som Stuepige hos det første Herreskab i Sønder-Herred, hjælpe mig! Peter! o Du, min elgode, kjække Peter! O, at Du elskede Gjertrud saa reent, saa inderlig, som hun elsker dig!" Dette jagde den stakfæls forelskede Gjertrud ved sig selv, og saae sit eget smukke Billede i Værten, som just da var fuld af svømmende Ellinger, Gjaklinger, Vender og Gjæs. Dersom alle Havens og Frugttræernes Indbyggere, de muntre quidrende Fugle, havde kunnet tale, da vilde de have sagt, at Gjertrud ikke alene var en smuk, men ogsaa en dydig og uskyldig Pige, som nyh havde fyldt sit sytende Aar. Hun var mere høi end lille, og dertil saa smækker, som en Flora. Hendes skønne, blonde Haar var flettet i en Krands om Hovedet og glat opstrøget fra den høie, hvide Pande. Hendes Kinders Couleur fordunklede alle Havens Roser. Hendes Peter havde engang sagt, at Gjertruds Dine havde laant sin mørkeblaa Farve af den blaa, natlige Himmel. Men dette havde han ikke sagt til hende selv, men til Karen. — "O, nei! Peter elsker mig ikke. Han sagde jo engang til mig: Du er et Barn, Gjertrud." — "Ja," sagde Peter, som i dette Dieblif havde afluret Gjertruds Hemmelighed. "Jeg siger endnu, at Du er et sødt, elskværdigt Barn." O Gud! her var den unge Hebe greben i sine helligste

Følelser og hemmeligste Tanker. Hun turde nu neppe løfte sit Blik op fra Parken og see paa ham; thi vore Følelser tale altid, førend Ordet er kommet over vore Læber. Et qvalt Suk bevægede det unge Bryst, som naar en pludselig Storm sætter Havets rolige Bølger i et voldsomt Oprør. Klare Taarer randt ned paa hendes blussende Kind. Hun kunde ikke sige et Ord; men dette Sprog kjender Enhver. Peter trykkede et Kys paa hendes Haand, og bad hende, at elske sig saa varmt og beftig til hendes Guldbloffer var graa og hendes Kinder, Roser salmede. Dette lovede hun, og Haand i Haand gif de nu op i den Ro, hvor alle Bønderne med deres Koner og Døttre alt sadde tilbords. Skovfogden og hans Kone sadde ved Bordenden, Peter og Gjertrud, havde Baronen sagt. Skulde sidde hos dem, og her stod Bøgeret, som Baronen havde lovet den, som havde ladet sig heise op af Taarnet, for at slukke Ilden. Peter's Navn var ogsaa derpaa, saavel som Baronen's, samt Dato og Aarsaal. De belovede 500 Rdlr. laae paa en Solvtaalerken. Glæden lystte derved ud af Gjertruds skjønne Ansigt; Bordet bugnede af stegte Kalkuner, Skinker, Gæs, Kalvekøller og af Vin og gammelt Ol. — Skovfogden proponerede Hans Excellence, Baron Knuth's Skaal, og denne blev da tæmt til Bunden. Peter og Gjertrud drak den af det smukke Solvøbæger. De unge Baroner vare pladserede blandt Bønderne og viste alle en udmærket artig Opmærksomhed. Da Maaltidet var forbi kom Baronen selv og proponerede Kong Frederik den Fjerdes Skaal. En Olding stod da op og med Glæset i Haanden ønskede han Velstand over den store Konge og det hele kongelige Huus, til evig Tid. "Kongen leve! Fred og Overflodighed i Danmark!" gjentog alle Bønderne. "Helten Fjendens fjold leve! Gid hans Stib, den høide Dn aldrig forgaae!" søjede de til, og fortalte nu de unge Mænd om Danmarks store Bedrifter og dets tappre Søhelte. Den brave Baron takkede, og sagde i det bedste Lys af Verden: "Nof en Skaal for vor gode Adler, hans Kones og Søn's Skaal!" — Denne blev ogsaa tæmt med et tordnende Hurra. — "Hør, min gode Gjertrud," sagde

Baronen, "jeg har lovet dig, at Du for din Oprigtigheds Skyld, i Dag, paa min Fødselsdag, skal blive Ballers Dronning. Men først maa Du forestille her ved Bordet Taknemmeligheden. Hold nu denne Sølvtaalerken frem, lad saa Enhver, som var med at redde min Gaard og Guds lægge Haanden paa Hjertet." Enhver af dem stod da op og betegnede sig selv med dette simple Tempo, og strax bleve de 500 Rdlr. uddeelte iblandt dem. Derpaa stode de op, men som de da gik gav Peter Mustanterne et Vink, og de fulgte ham da, tilligemed Gjertrud, Hans og Karen. — Et Tæppe gik op, og man saa da Baronens Portrait omhængt og bekrandset af Marktidens smukkeste Blomster, og følgende originale Sang blev da sjungen af disse fire Naturbørn, med en Inderlighed, som erstattede alt hvad den manglede efter Kunstens Regler:

Peter og Gjertrud.

Saa længe Egens stolte Krone
Slaaer sin Rod i Hollands Grund,
Skal Navnet Knuth blandt Bønder tøre,
Og signe høit hans Fødselsstund.

Hans og Karen.

Saa længe Ploug os Jorden furer,
Høede groer paa Hollands Grund,
Saa længe Turtelduen kurrer,
Lærken slaar i grønne Lund.

Peter og Gjertrud.

Saa længe skal hans Navn velsignes
Og gaar i Arv til tusind Led,
Hans ædle Gøddhed her skal lignes
Med Himlens Faderkjærlighed.

Hele Forsamlingen var rørt indtil Taarer, og den bedste Godseier, som da kunde tænkes, takkede Peter og de andre Tre for Sangen, med Ord, som disse Brave vist aldrig forglemte. — Derpaa aabnede Peter Ballet med sin skjønnne Gjertrud, og med Sang, Dands og Musik forsvandt denne Nat, som et eneste glad Minut. Da Solen alt stod høit paa Himmelen toge de glædesdrufne Bønder hjem, og mange Aar vil svinde fra hin graa Tid, til vor oplyste Tidsalder, før der findes glædere eller mere taknemmelige Bønder, end disse vare paa Baron Knuths Fødselsdag. En Maanedes Tid efter blev Peter gift med sin Gjertrud, og Hans med sin Karen.

Fra nu af vil Edvard selv fortælle os alle sit Livs Hændelser. Den kommende Tid bliver født i Skjædet af den soundne, derfor er det, at vi aldrig selv spinde Skjebnens Traad. Fremmed Bøld og fremmede Lidenheder er for det meste Skyld i, at vi stodes ud i Verdens fremmede Egne, som Acteurer eller Tilskuere paa Verdens Theater.

Jeg kom til Lybek paa 24 Timer, efterat jeg havde forladt Strandbrinken, hvor mine grædende Forældre stode og tilvinkede mig deres kjerlige Levvel. Jeg troer aldrig, sagde jeg, at jeg kan elske noget andet Land saa høit, som mit Fæderlige. Min Skipper gif med mig, og forskaffede mig et Hus til Holland. Jeg kan ikke gjøre Rede for, af hvad Grund; men dette Handelsland har jeg altid holdt meget af. Jeg tog fra Lybek til Hamborg, og der, som her, var mit Liv saa eensomt, saa fattigt paa Hændelser, at jeg kjædede mig næsten tilbøde og græd af Hjemvee. Det forekom mig, som om alle Menneſker, jeg saae der træde op og ned af Gaderne, bleve trukne paa en Snor, og at deres hele Higen og Tragten var, at saa og den Ene at vilde brillere paa den Andens Bekostning. Rigdom er næsten altid Moder til Stolthed, ogsaa jeg bildte mig ind, at Rigdom saae medlidende ned paa min Fattigdom; thi at mine Klæder vare spækkede med Ducater,

talte jeg vist ikke et Ord om, og min simple Kjole beholdt jeg for det første, til jeg af lutter Kjedsommelighed lod mig lære at dansse. Her gav de unge Damer mig at forstaae, at jeg var for ung til at bære sli en gammeldags Dragt, og naturligviis af lutter Galanteri lod jeg mig da sje nye Klæder og gjemte de gamle i min Kuffert. Jeg erfarede snart, at jeg manglede meget i at være en Verdensmand eller en sand Cavaleer. Snart spurgte man mig om den Vog og om hin eller denne Comedie, hvorom jeg ikke enaana havde et dunkelt Begreb; thi sliige Bøger, som kaldes Romaner, havde min Fader aldrig fortalt mig om. Jeg besluttede mig da til, at gaae hver Aften paa Comedie, for at jeg kunde tale med. Jeg lod mig bringe til mit Logi alle de Romaner, som vare at faae i Leiebibliothekerne i Hamborg. Da jeg læste Alt, uden at forstaae at vælge det bedste, havde disse Bøger nær forvirret alle mine sunde Begreber om det smukke Kjon. De franske Romandigtere skildrede mig deres Heltinder, med Dyd og Religion paa Tungen, og dog som noale lettsindige Laster, der ender i et helligt Kloster eller paa Lastens Bane. De engelske Heltinder yndede jeg meest; thi hvor de trodsede Moralens eller Religions For- skrifter, der synke de forskudt, forhadet og afskyet ned i Dødens Favn; intet kan redde dem, og Ingen kan der under Dydens Masse skjule sig blandt dydige uberngatede Jomfruer. Men ere disse Comedier og Romaner skildrede efter Naturen, da maae de Engellske være et haardt og ubarmhjertiat Folk mod deres svage Medskabninger; thi det holdes da ei for en Synd, at forføre Dyden med tusinde falske Eder; de kunne koldt see derpaa uden al Medlidenhed, at en jordist Engel, i Døds-, Legems- og Sjæls-Fuldkommenhed, med alle hyperlige Anlæg til det Gode, synker ned i Lastens fæleste Mordergrube. Naar hun da er faldet, tør Manden bebreide hende for sine egne Laster, ja haane hende i hendes dybeste Elendighed, medens han nyder den Rettsafnes og Dydiges Løn, ved Siden af en smuk og dydig Kone og omgivet af vakkre, fromme Børn, som forgude ham. Hvad, er dette Lands Mandfolk da virkelig ædle Mænd? Nei, kun i Romaner

Kildres flige Sæder og Characterer *). Nei, umuligt kan dette være en ædel og retskaffen Mand's Character, i hvad Land han end maatte være født; thi umuligen kan disse Digtere skildre Manden saaledes efter Naturen, og dog lade ham fortjene i Bogen al jordiff Lyksalighed, medens den faldne Engel fordømmes og forhaanes for hans Laster og hendes Svaghed. Dersom nogen Digter gjorde mig til flig en syndig Romanhelt, da vilde jeg sige ham, at han havde forbrudt sig mod Natur, Moral og Sandhed, eller ogsaa, at han havde skildret Manden efter det foragteligste Udflud af mit ædle Blod. Med disse Anskuelser forlod jeg Hamborg, og i mit inderste Hjerter beslattede jeg mig til fra den Tid jeg læste disse Romaner, at jeg selv vilde studere Menneffene, som de vare, og ikke saa let tro paa Romaner. Jeg gik tilføes til Bergopzom; ogsaa her saae jeg ikke meget, der stemmede overeens med engelske eller franske Romaner. Arbeidsomhed i Handel og Søfart, nogle saa plumpe hollandske Wittigheder, enten huuslig Lyksalighed eller raa Usædelighed, som er offentlig kjendt og affhyet. Ikke heller her fandt jeg noget, som kunde friste Manden til at nedværdige sig til Forbrydelser; men, efterat jeg havde opholdt mig her en kort Tid, var jeg nær kommen i Strid med en hollandsk Magister. Han talte uerbødigt om min Konge og mit Land, og uagtet han godt kunde være min Grand-Morsfader, fordrede jeg ham dog ud. Den Gamle loe høit, tog sine Briller op, satte dem paa sin Næse, og saae paa mig med et ret godmodigt Smil. "Jeg mener," sagde han, "ikke Frederik den Fjerde; nei! jeg mener Erik Blippinge, som lovede Alt og holdt Intet, som bragte Danmark i stor Armod, Rød og Elendighed, som foretrak Fremmede for sine egne, som lagde sit Folk saa haarde og store Skatter paa, at de tilsidst sank under Byrden, som vornede Trælle." — "Det kan være," sagde jeg; "men Ingen skal upaaanket tale ilde om Frederik den Fjerde; han er god, ædel og retfærdig, oplyst og sin

*) Edward kom aldrig til Engeland; thi ellers vilde han have fundet, at alt dette er skildret efter Naturen.

herat, heimodis mod Fiender og sine Venner hengiven;
 han hædret Fortjenester hos Enhver, hvorpaa Torden-
 skjold er et levende Beviis; han belønner kongelig sine
 Heltes Tapverhed." — "Ja!" sagde Magister van Dok-
 ten, thi saaledes hed han. "Deres Konge giver hyper-
 lige Love, men at Deres Adel og Præster ikke holde disse
 Love, eller lade dem komme til offentlig Kundskab, er her be-
 kjendt; thi uagtet de Danske ere Protestanter, saa holde
 dog Adelsstanden og Præstestabet saa fast sammen, som
 de nogensinde have holdt sammen i det catholske Frank-
 rige. Nei, min unge Ven! der hører meget til, at en
 Konge kan kaldes stor; thi her viser Handlingen Man-
 den. Hvor en Konge sørger for, at Borgere og Bønder
 kan blive rige, der sørger han for, at han selv og
 hans hele Land bliver rigt og uafhængigt. En Na-
 tion i Slavelænker kan aldrig blive rig selv, og endnu
 mindre med store altomfattende Planer og Handelspecu-
 lationer gjøre sin Konge og Land rigt og uafhængigt.
 Jeg vil gjerne indrømme Dem, at Deres Konge, Frede-
 rik den Fjerde, er en ædel, human Konge, som vil det
 Gode; men at Ederes Præster og Adelsmand dog putter
 ham Blaar i Ninene, er ganske vist. Hans store Helte
 i Krigen og Danmarks store Digtere, vil reise ham et
 skønt Minde i Historien; men den kommende Tid vil ikke
 skaane hans Feil. Det er os Hollændere noksom bekjendt,
 at de Danske ere hyperlige Esolf, der staae fast i Sla-
 getts Hebe, som en Skippe i Nordhavet." Manden be-
 gyndte at interessere mig; thi at jeg bedre kjendte Frank-
 rigs og Tydslands Historie end Danmarks, er at indse,
 da min Fader kun lærte mig det, han kjendte mest til
 selv. Det samme var Tilfældet med det danske Sprog;
 dette talte dengang Ingen, uden simple Folk. Englands,
 Frankerigs og Tydslands skjøne Eane, kjendte jeg langt
 bedre, end Danmarks frugtbare Marker og store Egskove.
 Jeg havde ikke indtil da seet andre Lande, end det da vel sø-
 rolland, og jeg vil derfor raade Enhver, som vil reise
 udenlands, at kjende alle sit Lands Fordele og Indtægts-
 kilder; thi det er Brug at man i fremmede Lande gjerne
 vil stille paa vor Regjering; her seer de, at vi have ingen
 Alliance, megen Lækning og god Husommelse, et lyst Be-

gred om vor eget, saavelsom om fremmede Landes Historie; dernæst med koldt Overlæg og et fint høfligt Foredrag besvare og giendrive dem, hvor de ere feilt underrettede; med intet andet kan man da beskrive en Ublændings Egenhjerlighed; ja undertiden deres hellige Enfoldighed, naar de kalde os for Wilde, og paastaae, at vi drikke Tran og at der løbe Isbjørne i Kjøbenhavn, der liig Rensdyr, løbe op og ned af Bjergene, her og overalt i Landet. — "Kjender De Holland?" spurgte han mig. — "Naturligvis," sagde jeg, "der er jeg født." — "Umuligt!" raabte nu Magisteren. "Er De født paa dette veiløse Land? Saa maa det være en stor geographisk Udsandhed, hvad jeg har læst om dette Lands Indbyggere, at de ere vilde, raue og kladte i Skindpeltse, spise Tran og kan ikke læse i en Bog; at de hade Fremmede og plyndre dem ud; at de leve i Skovene og vogte deres Kreaturer der, og dyrke ikke mere Jord, end de bruge til Livets Ophold; at de ere uforsønlige og hævnjerrige, og forfølge deres Fjende indtil Døden."*) — Jeg faldt i stor Forundring over den stette Character, han gav mine Landsmænd; men jeg paastod, at en stupid Uvidenhed havde skildret dette brave, undertrykte Folk saaledes, og jeg lod ham derpaa læse min Faders Brev om hin Nat, da Tordenen slog ned paa Rudebjerregaard. Deres flogt overlagde Planer, deres Trofskab og Edelmod; deres Ærlighed med det reddede Gods; deres Taknemmelighed mod den ædle Baron Knuth; deres Vennskab for mig og mine; Peters skjæffe Handling, at lade sig heise op paa det der brændende Taarn. Da han havde læst alt dette, sagde han: "Veed De vel, at jeg har Dem hjertelig kjær, min unge, vakkre Adler!" Jeg sagde, at det skulde være mig en kjær Pligt, at fortjene en saa lærd og værdig Lands Vennskab som hans. — Efterat jeg noie havde skildret mine Landsmænds sande Character, sagde jeg ham, at naar jeg sammenlignede dem med andre Landes Bønder, da

*) For ti Aar siden læste jeg samme Selskab i *Geographi* i London, nemlig: at vi Danske spiste Tran, og at Adelen havde Ret over Hals og Haand.

havde Modernatur været dem lanat gunstigere, end de jeg her daglig saae; thi naar et Folk kan, endog i denne dybe Kornedrelse, vise sig saa fjæst, saa trofast mod Land og Konge, saa ædel og tro i deres Vennskab, saa fast i Character, da er Nødt et Folk, et ubegribeligt Lyk i den mørke Nat. Dersom de tilkommende danske Konger vil deri Landet oprette gode Skoler, hvor Bønder sønner kunne lære at læse og skrive*), da ville Kongen og Fædrelandet faae mange Beviser paa deres fjælle Hengivenhed for Konge og Fædreland. Min Fader," vedblev jeg, "sagde mig det i Vignetter, at en feed, udyrket Jordbuund bærer det geileste og forgiftigste Krud; men naar Jorden er rensket og vel dyrket, da spirer de skønneste Blomster af dens Grund, og her faaer da Mennesket og Dyrket en mere høi og ædel Skikkelse; Menneskets Håndskraft bliver da forhoiet, det Livs Glæder mere luttrede, og Overtro, Hængjerrighed og lav Ondskab svinder ved Oplysningen, som Duggen for Solens Straaler." — "Du brave Ungling," sagde han, og traf mig med sig.

Jeg havde alt længe gjort mig det til en ufravigelig Regel, at overtænke ethvert Ord, som blev talt til mig, og nøie veie mine Svar efter deres eget Foredrag. Ordet Race, som Magisteren engang havde brugt om mine Landsmænd, stødte mit Øre, men jeg gad dog vidst, om denne Maade at udtrykke sig paa hørte med til det hollandske Sprog, som ikke lyder behagelig i en Fremmeds Øre, eller om det skulde være et Slags Foragt. Som jeg stod og overtænkte dette, kom Magisteren, som rystede paa Hovedet af Alderdom. Dette kunde ikke andet end afflokke mig et Smil; thi hvert Secund faldt det røde Pudder af Perykken ned paa hans sorte Kjole. "Villad, Hr. Magister," sagde jeg da, "at spørge Dem om: Ere

*) Eobard Ablers Ønske er nu opfyldt. Enhver Bønder søn i Holland kan læse og skrive, og vor faderlige Regjering have vi at takke for, at der i Holland findes udmærket gode Bøge. Naar og vilde bare Hollands Indbyggere aldrig, men engang træffede af et meget strengt Høveri til Herremændene. Paa Hængjerrighed have de heller ikke vist flere Prover, end en hvor anden Dansk i hele Danmark.

alle de Folk, som gaae med hollandske Dragter, af hollandsk Race!" — "Ei! ei! myn Heer, Ordet Race bruger vi her til at betegne et vildt Folkeslag, Heste og andre Dyr med." — "Deres Alder beskytter Dem, myn Heer, men dersom en anden Mand, som var ung, fandt paa at insultere mig paa slig en Maade, da skulde han strax erfare, at han har med en ægte Kollik at bestille, som isølge sin Ungdom vel ikke har saa megen Wiennessekundskab, som ikke brouter med Klæder, hvori der ere syede Ducater istedetfor Snapper; men som Modernaturen har lært, at den som vil taale meget, skal taale meget. Dette bliver aldrig Tilfældet med mig." Ved disse Ord tog Magisteren atter sine Briller, satte dem paa sin Næse og saae vist paa mig. "De maa vide, myn Heer, at jeg er ogsaa en ægte Hollænder, og myn Fader, saavelsom Grand-Fader var Master-Skippere paa den største Fløite i hele Amsterdam. Snese Gange have de, saavelsom jeg selv, roget vor Vibe i samme Værelse, hvor Kongen af Preussen og Prindserne fra Østerrige kom." — "Hvad," sagde jeg; "er dette muligt, at man ikke gif ud af Respekten for slige høie Personer?" — "Al! hvad Respect, Keisere og Konger laane hver Dag Penge af Holland, og vi ere dog saa artige mod dem, at lade dem blot give Rent i Forhold til hvad vi kan bruge vore Penge til i Handelen. Men," afbrød han mig godmodig, "heri Betægen opkoom er ikke meget at see; men i Dag eller i Morgen gaaer vor Skipper med sin grotte Smak til Amsterdam. Der, myn Heer von Adler, skal De see Verdens første Handelsstad; der skal De see Ducater, Luxus, Pragt og Reenlighed, som I alle tilsammen i hele Verden ikke kjender til, uden af Ravn. Ligesom jeg af Reisebeskrivelser og maaskee en ufuldkommen Geographie kjendte til Deres Konge og Fødeland, har jeg, i mine Tanker, taget fejl i alt, undtagen, at De er en herlig ung Mand, en ægte Diamant, som jeg haaber vil udholde Ildproven, naar Deres Hjerte engang kommer i Strid med Fornustten. Husk paa, hvad her den gamle Hollænder siger Dem; dersom Deres Hjerte og Fornust feirer i Lidenkabens første Kamp, saa vil De altid saae Magt over Deres eget Jeg, og styre Deres Skib ind i en sikker Havn.

Nu hurtig ned, ombord med mig! Seer De hvor den
 grøtte Smak slynger sin plumpe, tykke Skabning i Van-
 det! Hu! den igjennemskar Bølgen som en Fisk, og da
 Binden er god, vil det forekomme Dem, som om De sei-
 lede her fra Bergenopzoom og til Amsterdam i lutter
 Gløde." Den Gamle begyndte nu at interessere mig meer
 og meer, og i ti Minuter vare vi ombord paa den grøtte
 Smak, som gik saa stift med os, i en saa stor Fart, at
 Skummet slog op paa Dækket. Indseilingen til Amster-
 dam er et Syn, som alene er Reisens Omkostninger
 værd. Man er neppe i Land, før man seer Beviis
 paa den overordenligste Reentlighed; men Magisteren
 spurgte mig, om jeg havde Raad til at logere i et stort-
 eller lille Hotel. — "Først i et stort," svarede jeg; "thi
 hvorledes skulde jeg vel ellers erfare alt det, som jeg øns-
 ker, naar jeg ei kom paa et Sted, hvor der var Omgang med
 honette og velopdragne Udlændinger, saavelsom med de
 godmodige Hollændere." Han gik selv med mig til en
 Vert, som han beskrev mig, som den honetteste Mand i
 hele Amsterdam. Alle Dørfarmene og Binduepostene
 vare her ægte forgyldte, Senge og Binduer behængte med
 Damast, Gulvene belagte med kostbare Tæpper, og Kjø-
 kenet glimrede af poleret Messing og Kobber, alle Bæ-
 gene vare beklædte med Porcellainplader, Ildstedet var
 saa bekvemt og smukt indrettet, at man strax fik Lust til
 at spise. En Tjener, der viste mig omkring i alle Værel-
 serne, bad mig selv at vælge et efter mine Formues-Øm-
 stændigheder. Hver Aften betalte Enbøtt. hvad han har
 fortært. "Naar vi her i Holland skænker en Snapss til
 Nogen, sige vi: Betal, myn Heer. Dette," vedblev han,
 "ansører jeg kun, fordi at vore platte Manerer ikke skal
 saare Deres Dre eller Delicateste. Vi vrede," svarede han
 til, "ret godt, at man paa andre Steder i Verden ikke
 bruger sligt." Jeg fandt alt dette rigtigt, og tilbød mig
 endog at betale forud. "Nei," sagde Manden, "at betale
 forud og bag efter duer ikke, men at betale hver Dag
 hvad man har spist og drucket, er efter hollandsk Ret-
 sfærdighed rigtigt." Jeg valgte mig et Værelse, som
 vendte mod Østen, og hvorfra jeg havde den skønneste
 Udsigt over Søen, som daglig vrimlede af alle Nationers

Skibe. Det Nye og Originale i denne Nations Sæder
 morede mig ubetaleligt. Jeg kan just ikke sige, at deres
 Luxus er saa smagfuld, som kostbar. Jeg havde da alle
 læst meget om Engellændernes Egenheder, jeg kan for-
 sikke, at Hollænderne give dem ikke noget efter i Origina-
 litet. Da jeg kom ned til min Vert, stod han i sin
 Dør med Hænderne i Lommen; han havde en blaa
 Floiels Hue paa med en tyk Guldduff i Enden, et Par
 guldbroderede Pampusser, som vare af rødt Cassian, et
 Par blaa Floiels Beenklæder med store Guldpenge, som
 gjorde deri Tjeneste som Knapper, en grøn Floiels Vest,
 hvori enhver Knap var en vægtig hollandsk Ducat, en
 hvid fin Lærreds Trøie. "Velkommen, myn Heer, i
 mit Huus," sagde han, og trak mig ind i sine Værel-
 ser, og sagde følgende: "Jeg er Enkemand, og har alle-
 rede i flere Aar brugt Mandfolk til Opvartning. Min
 Kof og Bager har blot gamle Koner til at skure og gjøre
 reent. Jeg beder, at De ikke tager mig det ilde op, at
 jeg her siger til Dem, som til mine andre Gjester, jeg
 taaler ikke at De tager Bisitter af Damer." — "Jeg er
 her en Fremmed," svarede jeg, "Damer, saa lidt som Herree
 kjender jeg, undtagen den gamle Magister v. Dokken,
 som bragte mig hertil." — "Ja, Magister v. Dokken
 er Borgemeisterens Broder, og en herlig gammel Mand.
 De vil ved hans anbefaling snart blive introduceret i de
 bedste Huse. Han siger myn Heer kan tale Fransk, En-
 gelsk, Tydsk og Latin. Dem fattes kun Hollandsk,
 som er det skønneste Sprog i hele Verden. Og naar
 De kan tale Hollandsk, saa kjender De det Sprog, som
 De paa hin Side Graven kan tale med Engle. Fra det
 Dieblif af jeg forlod mit Land, hørte jeg overalt kun en
 mageløs Partiskhed af Englændere, Tydskere og Fransk-
 mænd, men Hollændernes Partiskhed overveier dem alle.
 Vi Danske ere saa beskedne, at vi sjeldent sige vor Mening,
 og derfor ere Fremmede ofte saa ubeskedne imod os, at
 de sige at vi veed ikke meget, og har heller ikke meget at
 prale af. En Aften gif jeg hen til Magister Van Doks-
 ken, som da sad isærd med at gjøre sig magelig. Den
 Stovleknægt man bragte ham, begyndte strax at spille.
 Den Hue som han havde paa slog han 3 Slag paa, og

da Stovleknægten holdt op, saa spillede Huen en Aften-
psalme, som han meget andægtig sang med, og derpaa
sagde han mig, at han for min Skyld havde gjort Bisit
hos Kolt, som han ei havde seet i flere Aar, for at de
paa hans Recommendation skulde invitere mig paa Bal.
Ved disse Bink lod jeg mig lye moderne Klæder, og jeg tog
Lexioner i Dands igjen. Ved disse Dandsøvelser havde
jeg Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med en Deel af
Amsterdams Skjønheder. Med Hensyn til deres Sprog
og deres Land da ere de ligesaa partiske som Mændene.
Men da jeg havde besluttet, ikke at modsigge dette blide,
indtagende Kjon, nœiedes jeg altid med at høre paa
deres Grunde som en ung Lærling, der tager Lexioner i
Philosophiens første Grunde, af Verdens første Professore.
Jeg kan forsikre mine Venner, at Damerens Ubefaling
om, at man er en klog og besfeden ung Mand, besflig
mod Enhver, og ærbødig mod hele Kjonnet især, giver os
den bedste Recommendation hos Mand. Min gamle
Ven, den honnette Magister Van Doffen, erfarede
jeg, var høit anskreven, fordi han var meget lærd og
meget rig. Det Sidste er vist et sjældent Tilfælde blandt
Lærde. Han havde beskrevet mig som en af de smukkeste,
klogeste og sædeligste unge Mennsker, som han nogensinde
havde kjendt. Og efter denne smigrende Beskrivelse sagde
man til hverandre: "Skade! evig Skade! at han ikke er
en Hollænder!" — Han tog mig med til flere lær-
de Mænd; her havde jeg ogsaa foreffrevet mig Love,
hvorledes jeg skulde omgaaes dem. Jeg hørte nemlig
paa dem med Beundring, spurgte dem om dette eller hint,
og med samme Ærbødighed som jeg kunde have viist de-
res Borgemester. Men endnu har jeg aldrig fundet to
Lærde som have en og samme Ansættelse om en og samme
Gjenstand. En vis Professor i Veltalenhed skildrede en-
gang for sine Venner og Bekjendtere, hvoriblandt jeg var,
Kjerligheden som en Sygdom, der graßerede ligesom Smaa-
kopper, og som Alle skulde have. Han forsikrede os tillige,
at Hjerteklappen, Lede til Mad, Søvnløshed, feberagtige
Ansælg og undertiden Banvid, vare denne Sygdoms Kjende-
mærker. Han lærte os hvad Midler man skulde bruge for at
blive cureret ved Videnskabens første Udbrud. Men jeg

troer, Saa vil underkaste sig Curen. "At denne Ting," sagde han, "ikke er hvad vi som unge Narre have bildt os ind, beviser dens mægtige Fiende, Ergjerrigheden." — "Dyden," sagde han, "er noget stort, den bestaaer af store Opoffrelser. Men," foiede han til, "man kan godt ligne den ved en Vindmølle. Hvor Mennesket viser sig i sit ædelste og fordeelagtigste Lys, er, naar det gjør sin største Fiende Godt, uden at ydmæge ham ved Bebreidelser. Det første som beviser, at vi Mennesker ofte har søgt at efterligne det høieste Væsen i Barmhjertighed, ere de Exempler som ofte har været Tilfældet, at Mennesket har skjænkhet den sit Liv, som vilde tage hans." — Da jeg havde hørt alt dette af min Fader med langt større Veltalenhed og endnu højere Exempler af Menneskets Værdighed og guddommelige Sjælekraft, sagde jeg til min gode Magister min Mening, uden Forbeholdenhed. "Dyden," sagde jeg, "som virkelig Dyd staaer fast, naar alle Guldets Tillokkelser glimre som Cole. Naar Afgrunde bæve, Vordsværdet hæves, Forsværelsens Engle knæle, og lokke med trøllende, forførende Toner. Dyden vakler ikke, thi den kjender sin Guddomskraft, og den Linie som er trukken imellem Dyd og Last. O nei!" sagde jeg afbrudende mig selv i min Begjæring, "Lasten kan ikke styrte Dyden, om den end var lueforgyldt, thi Dyden er den Prøvesteen, som med et tørt Halmstraae kan igjennemstikke enhver Last, om den endog havde iført sig den ægte Dyds simple Klædebon. Hvad Kjerligheden angaaer, da kunde jeg aldrig fatte denne Tro, at den lignede Koppe-Epidemie." — "Paa Verre!" afbrød Magisteren mig; "jeg har endnu aldrig været giwt, og endnu mindre forliebt, thi dertil har jeg ei havt Tid for mine Studeringer; men, at forliebte Folk har noget tilfældes med gale eller fulde Folk, dette har jeg stedse troet. — Hvad siger De, min unge Ven?" spurgte han. — "Kjerlighed," sagde jeg, "kjender jeg kun af Bøger og mine egne Anskuelser. Jeg troer, at den er en almægtig Videnskab, og, naar den er en reen og dydig Kjerlighed, da troer jeg, at hverken Ergjerrigheden eller en Kronens Glands eller Kongerigers Tab, kunde rive den Elskede fra sin Besidders Bryst. Kjerlighed er en Gnist, som Gud har nedlagt i sin ypperligste Skabnings

Blod, den er Livets og Udsødelighedens Frø, den er den rette og hypperligste Pignelse af den guddommelige Barmhjertighed, som paalagde den raae Magt og det dyriske Instinct, et Baand som omslynger Livet med de høie Glæder, der gjør vor Ungdom og Alderdom til sande Virkeligheder i Verden. Uden Kjerlighed, da vare vi mindre end Guds alleruffesteste Skabninger. Og har min gamle, ædelmodige Ven, ikke følt Kjerlighed, saa er jeg dog temmelig vis paa, at Veniskab havde steds sit Sæde i Deres ædle Hjerter. Og hvad er vel Veniskab andet, end Kjerlighedens englefulde og uskyldige Barn?" — Min fiere Magister tørrede en Taare af sin Kind, og tog sine Brillen af og sagde, at der altid kom en Taage for hans Øine, naar han blev erindret om, at han imellem sine gamle Folianter, Kunstsager og Vengebøger førte et glædesløst Liv.

En Dag blev jeg indbudet til Bal hos Borgersmesteren. "Jeg," sagde min Vært, "er ikke stiftet til at gaa paa Bal, men De Hr. Adler, under jeg en Fornøielse, som passer sig for Deres Ungdom, og til den Lust De yttre for at see den store Verden. Alle de høie Herksaber, som opholde sig i Amsterdam, komme her i Aften, og De vil blive introduceret af Deres Ven, Magisteren, som en reisende Adelsmand. Jeg troer, at noget som ingen Sprog i Verden endnu har givet Navn, bevæger sig i vort Hjerter, naar der forestaaer os Noget som har Indflydelse paa vor Fremtids Skjæbne." Jeg som ellers sang af Glæde, naar jeg skulde paa Bal, var fra Morgen til Aften og lige indtil de bære mig derhen i den lueforghyldte Portechaise, i et meget ubehageligt ondt Lune. Men da jeg traadt ind i den brillante Ballsal, forsvandt strax det onde Lune, og min Ven, Magister Van Doffen, bad mig strax om at dans med en polsk Grevinde. Ephymia, troer jeg var hendes Dobnavn, som han kaldte den unge Skjønhed ved. Med hvilken henrykkende Lethed og Gratie viste denne Dame mig ikke Dandsens Vnde. En ung Verinde af Grevinde Ephymia sagde os, at hun først nu havde seet Dandsen i sin største Guldkommenhed, og til dens største Fordeel. For første Gang i mit Liv, følte jeg hvorledes en smuk Dames Røst kan lyde i vort

Ore, liig Flaite-toner. Den unge Beninde's Rosa var Baronesse Ida, og ved Lyden af hendes sidste Ord, bukkede jeg for hende til en Dands. Hun stoi da i Dandsens Række liig en Kees-Dronning i mine Arme. Og da jeg havde fort hende til sin Stol, og budet hende Forfriskninger, da fik jeg først Tid til at betragte alle Ballets Skjønheder. De vare næsten alle smukke unge Piger, paaflædte til Bal. Enhver af dem havde og fortjente min Beundring, men ikke meer. Disse to Beninder gav jeg imidlertid meest Fortrinet, de talte Begge Fransk med en flydende Letthed, og Ida havde træffende Wittigheder. "I Aften kommer den gamle sligge Fyrst Hohenheim, med sin unge deilige Gemahlinde Fyrstinde Sophie," sagde Ephymia. — "Ja," svarede Ida, "den Tittel kjøbte hun dyrt; tænkt Dem Hr. von Adler, i Tydskland gives Fyrstendommer, hvor Hans Durchlauchtighed i Krigstilsælde skal kun stille en Mand i Contingent, og for saadant en Priis, som et saadant Fyrstendomme i Miniatur, blev den unge deilige Sophie fort ud fra et Kloster, og formælet med Styghedens Maske." "Men hvorfor gjorde han det!" sagde jeg. "Hendes Forældre befalede, og den fromme Datter adlød." "Gode Gud!" sagde jeg, "er dette et af de Fortrin, som de Store bryste sig af, at en tom Lyd kan døve Hjertets Stemme og forblinde Diet med Glitter, som Banen tilsidst sætter kun lidet Værd paa, naar adlere Jølelser tale." Ephymia saae mildt og igjennemtrængende paa mig, Ida smilede, og sagde; "see der! Ja, paa Ure! der kommer hun. Offerbruden, see dog hvor nedslagen hun seer ud!" — "Ja, ved Himmelen!" sagde jeg med et Udraab, "De har Ret, mine Damer!" Jeg vilde egentlig have sagt ganske andre Ord, men mine Dine var fængslet paa den deilige 17aarige Sophie. Alt, hvad der var Stort og Fornemt trængte sig om de høie Personer; en foravlydt Stol blev sat hen i en Niche, her satte hun sig ned med et veemodigt sødt Smil. Ephymia gik hen og hilste paa hende, og hun fortalte da til sin fordums Legesøster, thi de vare opdragne i et og samme Kloster, at hun og Ida, havde dandsset, og underholdt sig med en ung reisende Welsmand, ved

Navn *Adler*. "Hvor er han fra?" spurgte hun hurtigt. "Fra Danmark," svarede *Ephymia*, "De har vel ingen Familie der?" vedblev hun, "thi denne unge Herre ligner Dem, som en Draabe Vand, den anden." — "Måg det saa at jeg saaer ham at see," sagde *Sophie*, med en ufsensdelig Bevægelse med Hovedet og Haanden. Dette var let, thi jeg havde alt tabt mig i Beskuelsen af den guddommelige *Sophie*. Paa hendes Hoved straaede et kostbart Diadem af Juveleer, og en Solmørkshjole med Kniplings Ganering forhoiede den runde hvide Helm, som var indhyllet i Mansfetter der foldt ned over Albuen. Det unge Bryst var bedækket med et tyndt Solosfloer, lig den hvide Rose, som følger for de milde Zephyr-Astenvinde, naar de bortvifte Nattens Dugdraaber, saaledes bølgede hendes Bryst, naar et sagte Suk fløi ud fra dette skønne Fængsel. Som jeg da stod i den første Overraskelse, fløi der et underligt Blus af en for aldrig kjendt Flamme over mit Ansigt. Jeg følte en ubeskrivelig Lyst til at græde. Alle Lysene brændte for mine Dine med en blaa Flamme, guulgren om Randen, og uagtet *Ephymia* havde to Gange kaldt paa mit Navn, havde jeg ikke hørt det. "Tillad mig," sagde den skønne Grevinde, "at jeg fører Dem hen til Fyrstinde Hochenheim. Hun er min Barndoms Veninde, og veed De vel, at hendes Navn, førend hun blev gift, var ogsaa *Adler*." Her fæstede hun (*Sophie*) sine Dine paa mig med et sagte: *Alt!* En Rødme fløi over hendes Ansigt, som forraabte en indvortes Gølelse. "Ikke sandt, *Ida!* saa Du nogensinde en saadan Liighed, endog imellem to Eodskende." *Sophie* rødmede atter, men hun blandede denne Rødme med et Smil til mig, som gjorde hende endnu ti Gange skønnere end før. Liigheden traf *Alt* hen til mig, og tilsidst Fyrsten selv. Imens han talede gif hans Dine rundt, og kun et Eideblik skænkede han mig, hans Næseborer udvidede sig da ved ethvert Eideblik til mig, som naar Foragt og Stoltbed maaler en Bønsfaldende. "Gaaer De," spurgte han mig, "snart tilbage til Deres Fødeland?" — "Jeg vil først besøge Rhinen og den bekjendte gamle Ridderborg, den er mit Stamhuus," svarede jeg med et dybt Suk. Her bleg-

rede Fyrsten, og den elskværdige Sophie blev blodrød, men kastede ved denne stærke Rodme atter et Blik paa mit Ansigt, som blev ledsaget af et dybt Suf. Nu tvivlede jeg ikke mere paa, at hun godt kjendte min Familie og Ridderborgen. Jeg saae at Fyrsten trak en Perle i Kioleærmet, som var ligesaa stys som han selv. Den hele Tid saae jeg og, at min gamle Ven holdt Pie med mig, og blandede sig i alt hvad der angik mig. "Hvordledes," sagde han, da han til meer end tyve Mennesker, havde fortalt min Familiehistorie; "De staaer der, som om De var lynslaget og stirrer forud, som om De saae efter Land." Uvilkaarlig floi min Haand over mit Ansigt. "Det kommer deraf," svarede jeg, "at jeg længe har stirret paa Solen." Fyrstinden saae atter paa mig, med et Pie fuld af Sjelegodhed. "Ja, Euphymia, Du har Ret! Herr von Adler ligner mig, det kan jeg selv see," sagde hun med et Suf, som forraadte, at hun godt kunde indsee, at jeg var i Slægtskab med hende.

Nu kom der en Prinds og bød hende op til Dands. "Dette skulde De have forekommet Prindsen i," sagde min gamle Ven. — "Dette torde jeg ikke vove," svarede jeg. "Naar Dronninger og Prindsesser ønske at dandse med en Cavaleer, da opfordre de ham jo selv," sagde jeg ham. — "Al!" svarede han vranten, som den Dag jeg talte med ham i Bergenopkom. "Bagatel! her er De i Holland, og her skal min unge Ven opføre sig som en Hollænder." Grevinde Euphymia, som hørte dette, loe ret hjertelig, og sagde: "at hun kunde have lyst at kyse Magisteren for hans originale og superbe Indfald." — "Man fortæller i Valsalen," sagde Fyrsten, "Romaner, som maa være foregaaet i Maanen, thi paa Ridderborgen eller Slottet tør ved, kjender man ingen af det Ravn v. Adler, uden min Gemahlindes Fader, og han saavelsom hans Kone ere nu døde." — "Lad mig, min Fyrste!" sagde Van Doffen. "Jeg kjender min naadige Fyrstes Svigerfader og Frue Svigermoder, og jeg kjendte ogsaa hans Son Albrecht Adler, som skulde ledsage Slots-gartnerens Datter til Klosteret i Frankerige. Denne unge Mand her, er en Son af Gartnerens Datter Emil, som blev døbt som en Dreng, givet ud for en Dreng, og gif

i Drengeskæder lige til Adler fik Ordre til at følge hende til Siløsteret, da formoder jeg, at Cupido stød en Piiil i de unge Folks Hjerter, thi de tog feil af De en og reiste til England." — Alle de Folk, som vare i Salen, loe heit, undtagen de som ifølge deres Maae stode nær Fyrstien; de toge, som om det skedte efter et Tempo, deres Pommestorlkæder op for at tørre deres Ansigter. Værgelse, Omfandtlighed, Stoltbed og Foragt stod tydelig malet i Fyrstens Ansigt. Men han tvang sin Brede og spurgte sin Gemablinde, om hun vel nogensinde havde hørt tale om, at hendes Fader havde haft en Søn ved Havn Albrecht. "Ja visseelig har jeg det," svarede hun. — Dette Ja var han sig ikke formodende. "O Gud! hvor De er indskrænket, Sophie," bvidsskede han hende i Dret, og mærkede ikke van Dokken, som stod tæt ved ham. Kort efter tog han sin Gemablinde under Armen, og forlod Ballet. De gik tæt forbi mig. "God Nat! God Nat!" sagde hun til mig med en saa yndig Bevægelse, med et Dre fuldt af Følelse, med en Anstand af kongelig Høiheid; o, hvor gjerne havde jeg da ikke faldet ned for hendes Fødder og sagt: at jeg for hendes Skyld vilde tilgive alle mine Forældres Fornærmelser, Sukke og Taarer som hendes Slægt havde presset af deres Dine. Hendes søde "God Nat, God Nat!" sagde jeg ved mig selv, skal evig lyde i mit Dre og igientone i mit Hjerter. Og med Døden paa Læben vil jeg endda stamme: "God Nat, God Nat!" som den elskværdige Sophie. Da hun var borte havde Ballet ingen Interesse mere for mig. "De er saa bleg som et Liig," sagde van Dokken til mig. "Veed De vel, min unge Ven, at havde jeg ikke taget Bladet fra Munden, saa havde den Cavalier som Fyrsten altid tog i Hermet, faaet i Commission, at give hele den lyfeste Sandhed ud for en Fabel, og Dem havde man i Sinde at faae prostitueret, og gjort her til en mistænkelig Person, som efter slige Udeladelser vilde profitere af Fyrstens Slægtsskab. Jeg siger Dem' min unge Ven! kom aldrig meer Fyrsten nær; thi den største Ulykke man kan overvælte af, er uden lovlig Beviis og ægte Fødsel, at regne sig i Familie med de Store." Da vi talte om den paafaldende Lighed med Fyrstinden,

traf Cavalieren medynkssom paa Skuldrene og sagde: "Ja, maaskee en Bastard, hvo veed, maaskee en Halvbroder til den skjonne Fyrstinde Sophie." Her kunde Intet stoppe deres faade Wunde uden mine Fortællinger, og hertil foiede jeg dette, at Alt kunde bevises. Jeg takkede min ædle Ven og forlod derpaa strax Ballet. — Da jeg vaagnede om Morgenens derpaa, var min forste Tanke Sophie. Ja, dersom Diet er Sjelen's Spiel, da maa hun have læst min Sjels helligste Tanker, lagde jeg ved mig selv; thi hendes Gud Nat, Gud Nat! gav Glænselæng i mit Hjerte, og hun maa have seet, hvorledes mit Die takkede hende i taus Tilbedelse. Jeg horte snart derpaa min Verts, og min gamle Ven van Dokkens Stemme, "man har sendt Bud efter Dem fra Fyrsten, Gaaer De?" "O Gud! Ja vist gaaer jeg," svarede jeg, og sprang op af Sengen og havde nær omfavnet dem begge. "Trænger De til Fyrstens Raadegaver, eller giv os to, Deres lande Venner, en eneste Grund, hvorfor De vil gaae." — "Ja, mine Venner! Jeg vil svare Dem lige saa ærligt og være lige saa oprigtig mod Dem som De fortjener det af mig. Jeg vil gaae for at see min Frænde, den himmelske Sophie ved heilys Dag; thi der har ofte viist sig Ting for mig ved Lyset, som ikke var halvt saa smukke ved heilys Dag." — Min Vert loe saa umaadelig af mine Ord, at han holdt sig i begge Sider af Latter. Magisteren rynkede sin Pande, stødte sin Paryk op med begge Hænder og kaldte mig i denne Hensende en Nar. "Vi Hollændere gjør af disse Folk, fordi de fortære dygtig Penge her, men hvorfor De vil lade Dem examinere af den støgne Fyrste, som saae paa Dem med det stærste Misbehag, det kan jeg ikke begribe." — "Al," svarede jeg, "hvad bryder jeg mig om Hans støgne Høiher, jeg vil blot see Fyrstinden." — "Er De rigtig vaagen?" sagde Magisteren. "Troer De, at han lader Dem falde, for at modtage Dem som hendes Frænde?" — "Lader mig falde," afbrød jeg ham stolt, "hans Bud bad mig vel høflig om at komme. — I ti Minutter er jeg paaklædt" saade jeg, "og naar jeg kommer igjen skal jeg sige Dem Alt." — De gik, og mumlede ned ad Trappen, at de troede den unge Dansker var forliebt i Fyrstinden,

min Bert lee uophørlig og sagde: "Eftede, evig Eftede! for det unge Blod, vi maae see at frelse ham."

Jeg var flædt som en Herre af hoi Byrd, og traadte ind i en stor Sal, hvor den Herre var, som Fyrsten altid trof i Vermet paa Ballet. "Hvem er De?" — "Edvard von Adler," svarede jeg, som den naadige Fyrste har sendt Bud efter." — "Ja saa, det er Dem, der gjorde den upassende Dyssigt iafte's paa Ballet, og derved compromitterte det naadige hoi Fyrstepar med Deres naragtige Koregivende at være i Slægt med Fyrstinde Sophie." — "Vil De behøge, min Herre, at sige mig dette endnu en Gang, thi om De vover det, da er min Bisit strax forbi, og vi tales ved." — "Bisit!" grinede han. "Bisit!" ajentog han. — "Ei, ei! Er De kommen for at gjøre Bisitter hos det hoi Hershabs. Jea troede," lagde han spøkst til, "at De kom efter Befaling." — "Ingen," svarede jeg stolt, "har Noget over mig at befale, jeg er en fri Mand, og er her i et frit Land." — "Min Fyrste er i Slægt med Frederik den Fjerde," sagde han, "og det vilde være let, min unge hidsige Herre! at skrive et Brev til Kongen, og da faae Dem udeliveret fra det frie Land, som en farlig Person, for en fyrstelig Families Renomme." — "Hvad det angaaer, at Deres Fyrste er i Slægt med min Konge, da maa jeg herved bemærke, at næsten alle fattige tydske Fyrster regne sig til at være i Slægt med de danske Konger, de regne det vel for et Rødanke, naar alting glipper i deres eget Land" — "Jeg funde lade Dem arretere, om jeg vilde," sagde han, og lagde dog ved hvert Ord en fjendelig Tvang paa sig selv. "Jeg vilde forlange mere i Caution for min Arrest, end De maafee har Contanter," svarede jeg kold. "Jeg vil melde Dem, min Herre!" sagde han, "og De kan da selv forsvare Deres Dyffortel," og hermed forlod han mig en god halv Time. Men hvor blev jeg ikke behagelig overrasket; i det jeg traadte ind kom den deilige Sophie mig selv imøde. Hvad var tusinde Lys imod Solens Straaler, som spillede i sit Skyggespil paa hendes hvide Atlaffes Kjole. Hendes Kinders unge Roser gav Reflexion paa den brillante Solviste, som hun af og til viftede sig med. Jeg fortalte hende da strax, hvorledes den Herre

havde modtaget mig, og hvad han havde sagt, for at
 insultere mig. Hun blev sientynlig forskrækket og ef-
 tertænk- som. "Min Gud! er det muligt?" sagde hun,
 og bad mig igjentage dette for Fyrsten, som der havde be-
 det hende om, at modtage mig vel, til han fik Tid til at
 komme selv. Uden videre sagde jeg hende alt, hvad der
 var hænder mine stakkels Forældre, og om det Slot, hvors-
 paa min Moder var født. "Den Have, hvori min Fa-
 der har opelsket de skønne Blomster, og daglig under-
 holdt sig med den søde, barnlige Emil og Prinds
 Heinrich. Ethvert Sted, min naadigste Fyrstinde!
 vil være mig der en hellig Erindring, som mine Forældre
 har plantet i min Sjæl ved mine Barndoms Lektioner."
 Hun lagde Bisten fra sig, tog sit Tørklæde op og tør-
 rede en Taare af sit skønne Nie, rakte mig da sin Haand,
 og sagde, med sin Sjæls hele Udtryk, i en veemodig Be-
 vægelse: "Arme Edward! Du gode, ædle Ungling! Alt
 hvad Godt jeg kan gjøre Dig, vil det være mig en fjer-
 Pligt at vise en forlodt Broder og hans Son. De og jeg
 ere jo i Alt uskyldige. Vi ville, trods en fjendst Skjebne,
 bevise hinanden samme Hengivenhed som Søster og Bro-
 der." Her faldt jeg ned for hendes Fødder, i taus Hen-
 rykkelse. "Ja, min tilbedelsesværdige Søster!" sagde jeg
 i høi Effect. "Jeg vil være Deres hengivne Ven og
 Broder, til mit Hjertes sidste Slag." Hun bøiede sig da
 ned, og vilde just hjælpe mig op, da Dørren blev aab-
 net og Hofcavaleren, som havde modtaget mig i Forsa-
 len, kom ind. "Fyrsten," sagde han, "lader Herre von
 Adler hilse, at det vil være ham usigeligt kjert, at see
 Dem paa sit Slot. Lillige beder han Dem at undskylde,
 at han ei kan modtage Dem idag, men maa have denne
 Glæde tilgode, til De sees næste Gang." — Her saae
 jeg Sophie i al sin Skønheds Glæde. Glæden spillede
 i det sødeste Smil paa hendes Ansigt. En Glæde,
 som var istand til at fordunkle den skønne Nordstjerne,
 indrede i hendes milde Nie. Jeg holdt endnu fast paa
 den Haand, som hun havde reist mig op med, og tryk-
 fede den med hede Taarer til mine Læber, medens hun
 sagde mig Farvel. Da hun endnu engang ved Dørren

rakte sin Haand ud mod mig med sit søde Farvel, blev jeg saa beruset af Glæde, at jeg tumlede, liig en af Viin overvældet Person, ud igjennem Salen. I Entreen stod Hofcavalieren. "De kommer dog vel?" spurgte han mig og bukkede sig dybt. "Ja, ganske vist," svarede jeg, og svævede til: "Dersom hele Verden havde fornærmeth mig, da vilde jeg i dette Dieblis tilgive den." — "Ja, det var ogsaa en skøn Scene mellem Søster og Broder," sagde han, og gik kold bort. "Den var nok en Tilgivelse værd!" — Disse Ord vakte min hele Opmærksomhed, min Foragt. "Du elendige Knyb!" sagde jeg, og tumlede glædedruken hjem, hvor min gode Bert og min gamle ærlige van Dokken modtog mig og hørte med en Engelsk Laalmodighed paa min Beskrivelse over Sophies Ynde, og de Ord hun havde sagt om Broder og Søster. Dette fortalte jeg først; men da jeg var saa forviret af Glæde og Henrykkelse, at jeg derover var nødt til at vende op og ned paa Historien, saa fortalte jeg ogsaa Hofcavalierens Modtagelse, og til allerlidst Fyrstens Invitation paa sit Slot. Sophies henrykkende Glæde derover lagde jeg ikke Skjul paa, og selv mine egne Følelser lagde jeg saa blot for dem, at et Barn kunde have udforsket dem. Van Dokken rystede atter Pudderet af sin Paryk, rynkede sin Pande og sagde, at han havde taget mig for slogere end jeg var, og svævede hertil, at dersom jeg vilde adlyde ham og min brave Bert, saa skulde jeg ikke besøge Fyrsten; "thi," lagde de Begge til, "han er bekjendt for en meget haard og ond Mand, som tyranniserer sin skønne Gemalinde omtrent paa samme Maade, som en ung Jagtjunker dresserer sine unge Hundehvalpe, nemlig med smaa Hundevidske; deraf kan De domme, om det kunde være Natur hos ham, at invitere Dem, som hans Ven, som Prinds Heinrich frygter og hader, fordi De er en Søn af Albrecht Adler og den velbekjendte Emil." — "Tak De Gud!" sagde min Bert, "denne skage Fyrste reiser imorgen, og vær da saa fornuftig, og sæt Deres lille Kapital i Handel og Færredsfabrikker. Her er De i et frit Land, hvor De ved, hvad De har, kan begynde en lille Handel, og fornægt saa meget som muligt Deres von! Her indbrin-

ger dette v o n Dem ikke en Skilling; thi Navnet er her et temt Intet. En Konge uden Kongerige, en Greve uden Penge og Grevskab og en Baron uden Baroni veier ikke op mod en Ducat i Holland, og alle disse Folk duer ikke til andet, end at være Officerer i Lande, hvor der er Konger eller Keisere; thi Hollænderne veed ei at sætte Pris paa dem. Slige Folk ere et for kostbart Legetoi for dem; thi her er Handel og Søfart alt; heraf trækker Staten sine bedste Renter og sætter alle Hænder og hele Statsmaskinen derved i Berørgelse. Her kan Delære Verdens og Livets rigtige Philosophi, og det Aaal, som Alle fræbe efter at naae, nemlig at være uafhængig." — "Hvorledes, min unge Ven," begyndte derpaa v a n D o k k e n, "kan det stemme med Deres gode, sunde Fornuft, at forelske Dem i en catholisk Fyrstinde, en gift Kone, Deres Faders Halvsøster?" — "Hvad! siger De da, at jeg er forelsket? Nei, det er jeg ikke!" sagde jeg, beel fornærmet, og blev saa blodrød derved, som om jeg var greben i en Forbrydelse. Jeg gik ind og overtænkte noie v a n D o k k e n s Ord. Mit Hjerte kom herved i et frygteligt Oprør; Taarer styrtede ud af mine Øine. "O, at jeg kunde flye i en Udøken, hvor vilde Dyr eller en velgjørende Lynstraale vilde tilintetgjøre mig. O, Gud! Nei! jeg er slet ikke forelsket," saade jeg. "De Kælelser jeg nærer for Sophie ere af alt for høi Natur og mere bellige end Kjerlighedens."

Jeg mærkede godt, at man vilde give mig dyrtiat at bestille med at afsopiere Bøger. Man gjorde Reiser til Søes og Lande med mig, til Udspredelse; men det gik mig, som naar en frvatelig Orcan har afreven Egens Plade og alle de unge Skud, som den velgjørende Natur lader udvøxe igjen, som den tidlige Vinter da let borttørre. — En Dag kom v a n D o k k e n og inviterede mig i den store Sal. "Her," sagde han, "er en Herre, som kjender Fyrsten." Jeg var alt oppe ad Trappen ved hans Dør. Da jeg kom ind kom min Vært mig imøde- va sagde: "Her skal De høre Nyheder fra Deres Familie." — "Og disse ere?" spurgte jeg skielvende. — "Fyrsten," begyndte den Fremmede, "har sat sin Gemalinde i

Absulinerens Kloster i Gent, og selv er han reist til Offerrige, for at besøge Prinds Heinrich." — Min Bert sagde da: "Den catholiske Religion har virkelig sine Besquemmeligheder, thi vi Lutheraner kunne ikke saa let blive en Stone quit, som de kunne." — "Ja," sagde den Fremmede, "hos os er Efterskabet et Sacramente, men hos Kjættene er det kun en Vagt, som kan løses ved Skilsmisse."

Jeg forlod Salen hastig, og var mig ikke meer selv liig. "Aldrig mere," saade jeg med sonderet Høielse, "skal jeg faae Sophie at see." Jeg kunde ikke have skrevet et Brev eller copieret en Meaning eller Contract, om jeg kunde have vundet hele Holland derved. Hvorledes jeg var kommen i Sengen, viste jeg ikke, men nogle Dage efter mærkede jeg, at jeg var aareladt og havde spansk Blueplaster paa. Jeg forløgte da mine egne Kræfter, omtrent paa samme Maade, som jeg i Sønder Skov saa tit havde seet de smaa Fugleunger at prøve deres halvdannede Fingers Styrke, naar de for første Gang vilde flye ud paa en spæd Green. Jeg stod op, ravede som en der leder efter noget, og vilde udtale alle min Sjæls Høielse i Vers, som vidnede næsten om Banvid:

 Hvad er det, som min Sjæl da føler,
 Naar Hjertet hæver Slag i Slag,
 Naar stride Laarer Rinden kjøler
 I Baarens første Blomsterdag?

 Hvad er det for en Eylets Engel,
 Som straaler altid om min Seng,
 Dog brækker Haabets svage Stangel,
 Og svæver over Blomstens Eng?

 Hvad er det for en Fee, som rykker
 Mig ind i Livets Labyrinth,
 Som mig med Ebiggrønt nu smykker?
 Er hun mig da fra Himlen sendt?

O, ja! o, ja! det er Sophie,
 Som rosenklædt i Elyen staaet,
 Paa Jorden har hun ei sin Lige,
 Og albrig her sin Lige faaer.

O, søde Søvn, i dig jeg drømmer,
 At hun nu knæler ned for Gud,
 Og Bægrets Kalk hun for mig tømmer,
 Som en indviet Jesu Brud.

Mit Hjertes rene Offer være,
 At elske, og at dø for Dig,
 Og Tusinde vil heraf lære,
 At Edvard bøde lykkelig.

"O!" saade jeg høit ved mia selv. "Maaskee dette dog alligevel er Kjærlighed. Da vil van Doffen og et høert andet Menneſte behreide mig. Men" vedblev jeg, "nu erindrer jeg mig, at min Fader saa ofte har saat mig, at det Marværende aldrig kan ret bearbejdes. Jo jo," sagde jeg til mig selv, "disse begejstrede Diebliske føde den sande Bærlighed; thi naar jeg dræber Tanken om hende, saa er mit Liv udslett." Man havde hørt at jeg rørte mig og talte høit paa mit Værelse, og i et Dieblisk var Doctoren, min Ven van Doffen og min Bert hos mia. Da da de saae at jeg havde skrevet, skændte de alle høit paa mig, og gjemte Blæk og Pavier til jeg bedre kunde taale at læse og skrive, saade de. — Efter en Maanedes Tid var jeg igjen oppe, men den menneſkekjerlige Væge gav mig det Raad at reise; thi, der er Intet der adspredde eller helbreder et sygt Hjerte bedre end Reiser," sagde han. "Nye Genstande sætte ofte de gamle i Elyggen, eller forrænne Erindringer, som et Hav af Umuligheder har lagt for os." Ifølge dette Raad tog jeg Afſked med min humane Bert, og min gamle faderlige Ven, som gav mig manneherlige Raad med paa Reisen. Doctoren sagde: at det muntre Frankerige vilde passe sig bedst for mig at besøge,

og hertil besluttede jeg mig. "Saa skulde De reise herfra," sagde min Vert, "til Haag, der er min 14aarige Datter i en Kostskole, og De kan vel tage et Brev med til hende," saiede han til. Jeg modtog Brevet ved hans sidste Haandtryk, og befandt mig uendelig vel i det Frie. Jeg beundrede allermeest dette Lands Cultur, thi hoor mit Die end saae hen, mødte det Natur og Skjønhed. Jeg kom snart til Haag, og stog til den Kostskole, som Brevets Udskrift lod paa, jeg spurte efter Jomfru Malwine Gorbart. Man fulgte mig ud i Haugen, hvor omtrent 20 unge, smukke Børn dansede i et stort Vilsbuis. En Lærerinde, som fulgte med, sagde: "nu kan De, minn Heer! see paa dem Alle, den Skjønneste er Deres Datters Datter." — "Dette vilde være umuligt for mig," sagde jeg, "at finde Jomfruen efter denne Anvisning, thi hvad En finder meget smukt, kan en Anden finde middelmadigt, ja maaskee stygt." — "Kom her Smaapiger!" sagde Lærersinden, "og forklar denne fremmede Herre, hvorfor Rosen er alle Blomsters Dronning." Ethvert af de søde Børn sagde i denne Anledning noget smukt, og viste mig flere udmærkede smukke Exemplarer af Roser. Da de nu alle havde talt, gik jeg hen og bukkede for en af dem, der var saa skjon, at hun alene kunde tjene til Model for en Venus. Hun modtog Brevet af min Haand med et barnligt Smil, og puttede det ned paa sit Bryst. "Gaae op paa Dit Kammer, Barn," sagde Lærersinden, "og læs Din Faders Brev." Malwine neiede dybt for mig og sin Lærerinde, og gik bort uden at sige et Ord. "De traf dog den Rette," sagde Lærersinden. — "Ja, Jomfru, dette var let; thi jeg har kun seet en eneste, som i Skjønhed kunde gjøre hende Rangen stridig." — "Ja, men" afbrød Lærersinden mig, "dette unge Barns Glid, hendes Hjertes og Sjels Godhed overgaaer langt det Tilfældige og Forgængelige i Skjønheden." — "Det glæder mig at høre, at min brave Vert har sliq en Datter." — "Ja, han er ogsaa stolt af sin Malwine; De maa tro, minn Heer, hun er hans Disteen. Hans Kone døde i Barselseng, og derfor troer jeg han gav hende det flakstse Navn, Malwine." — "Ja, ja," svarede jeg, efterat have betragt mig en Stund. "Den blinde Sarger i

Skotland — Ossian's Malvine." — "Hendes Fader har kun en Sorg hende angaaende, som han har givet os Ordre til at modvirke, og dersom vi heri er saa lykkelige at naae Maalet, da vil han faae seaa vor Skole en Datter, som jeg vover at haabe vil gjøre den Vre." — "Min Gud," sagde jeg, "er det ikke for dristigt af mig, at jeg vover at spørge Dem, hvad Sorg dette elskværdige Parn kunde være i Stand til at forårsage den bedste Fader." — "Det var," begyndte Læreren, "med hans Tilladelse, at hun maatte lære at spille paa Harpe, som rigtignok er noget, som Børgersfolk sjældent tillade deres Døtre her i Holland; men tænk Dem, myn Heer, vor Forbudselse, da hun havde lært at spille paa Harpe et Par Aars Tid, overraskede Barnet os med en Hymne, som hun selv havde digtet. Da vi her i Skolen aldrig havde havt nogen Elev, som havde viist Geni til Digtekunsten, skrev vi strax hendes Fader til herom og han befalede da strax at undertrykke dette Anlæg hos hende saa meget som muligt. Vi lovede det, men dette Løfte," vedblev hun, "er omtrent det samme, som at forbyde Solens Straaler at bryde igjennem en Sprække. Ogsaa kommer det til, at Barnet har en Stemme, saa klar og henrivende, skion og rørende, at Ingen har endnu hørt hende synge, uden at hensknelte i Taarer. Her var for kort Tid siden en ung Fyrstinde, som reiste til Gent; hun formaaede BARNET til at synge en af disse Hymner, som hun selv havde digtet. Ikke alene hun, men ogsaa hendes grundbæslige Gemal, flød hen i Taarer ved denne henrivende Stemme. Fyrstinden gav vor Malvine et lille Miniaturmaleri, som forestiller den bellige Familie, og da hun tog bort, trykkede hun Malvine til sit Bryst med en Hengjælselse, som om det havde været hendes Søster." Her kom Blodet mig i Kinderne, og det underlige Hjerter, som atter begyndte at banke, gjorde mig taus og forlesen. "Har da," begyndte jeg iagen, efter en lang Pause, "Fyrstinden nu taget Skøret?" — "Skøret?" gentog hun; "nei, myn Heer, det er Brug hos Catholikerne, at naar en Mand reiser, og ikke vil udsætte sin Sone for ufsjerlige Domme, eller ogsaa af Jalousi, at de i den Tid de ere borte, sætte deres Sener i Kost i et Kloster.

Under tiden hændte det sig vel ogsaa hos denne Troes Betsjender, at de gifte sig for Penae med en styg gammel Peron, at de da en Maaned efter Brylluppet satte Madamen i et Kloster, og lader hende der sye, spinde, kniple og brodere, eller ved andre Arbejder, i hvad Saa hun har lært at fortjene sin Føde. Manden har imidlertid som oftest sin lille Bone amie, til Trost for Graværelsen. „Forbryderst, atskueligt!“ afbrød jeg hende, og spurgte hastig, om Kyrtende Sophie da for Diebliffet var i Gent. — „Dette veed jeg i Sandhed ikke,“ svarede hun mig koldt, og saae mig stivt i Øinene. — I det samme Minut kom Jomfru Malwine ind, og afbrød derved vor Samtale. Efter at jeg havde befeet deres smukke Hauge, tog jeg Afsked fra dette yndige Opholdssted, og bad den barnlige Jomfrue Malwine om, at hun godhedsfuld vilde vilse hendes Føder. Dette lovede hun mig. Imedens hun talte om sin sjære Faders Gødhed, saae hun op paa mig, saaledes som man i Inebildningen kan forestille sig, at en Engel seer paa en Døende som med det brustne Die og sidste knuste Hjertesuk aftaster det jordiske tunge Veer, som der da forfloret følger med, under Englen's hjærtlige Beskyttelse og Varetagt til Guds Throne. Dette guddommelige Udtryk af hendes barnlige Die, kunde jeg aldrig glemme. Saadan som hun, havde kun Sophie seet paa mig. Imidlertid var jeg dog her tilstaae, en af mine største Svagheder i Livet. Da Lærereninden havde endt sin Fortælling, og forstikket mig om, at Sophie ei havde taget Sløret endnu, da glemte jeg herved strax mine ædle Venners Raad, som bad mig at reise til Frankerige. Mit Hjerte bestaf min Fornuft, og dreven af en uforklarlig Magt, reiste jeg til Gent, et Sted, hvor den ivrigste Erke-Catholisme har sit Sæde, og hvor man ansaae en Kjetter for at staae i Sammenligning med det umælende Dyr.

Med en glødende Phantasi red jeg igjennem Brants kornrige Marker, hvor Vejen er, lige saavel som Canalerne, omflynget med al menneskelig Kunst og Glid. Paa disse skjønne Veje mødte jeg ofte Borneequivager, hvilke vare forspændte af 6 Gjedebukke, som der trækker med Lyst sit unge Herfod. Mit dovne Muuldyr gik saa stadigt med mig, at det undertiden faldt mig ind at tænke: Maaſkee jeg kommer end tidsnok. Paa ſlig en Reife, hvor man er ſaa gandske overladt til ſig ſelv, raisonnerer man altid beſt med ſig ſelv over den ſvundne og tilkommende Tid. At jeg reiſte til Gent, imod mine Venners Raad, er i Grunden uklogt, ſagde jeg til mig ſelv. Men det gik mig da ſom den der gjør alt hvad han vil, han gjør ſjældent hvad han bør. Iſtedet for al følge min Fornuft, lod jeg Hjertet raade, og blev da den hele Vej ledſaget af Klokketlang og høitidelige Proceſſioner af Munke og Præſter lige til jeg ſtod ved Indgangen til Gent. Jeg red ſtrar op til Plade de arms; her bant jeg min dovne Muule ved et Træ, og gav en Dreng der i Commiſſion at give den at æde. Derpaa gik jeg op til en Tjener, ſom en Munk anviste mig ſom en hønnet Mand og god Chriſten, et Ord diſſe hellige Brødre altid ſøjer til deres Roes. Over enhver Port og enhver Gadedør ſtaaer Mutter Maria malet eller hugget i Steen. Hun er, ſagde mig diſſe Erke-Catholiker, Himlens Dronning. Naturligviis ſvarede jeg hertil altid ja, for ej at komme i Strid med diſſe bigotte Menneſter. De Samtaler jeg ſaa ofte havde haft med min Fader om hans Religion, faldt det mig nu ind at jeg burde ret tænke herover. Det er den ſørſte Scandal, plejede han at ſige, for vor Tidsalder, at, naar en Lutheraner dør blandt Erke-Catholiker, da maa han ej blive begravet i Chriſten Jord. End mindre bliver det ham tilladt, at vidne i en Ret mod Catholiker. Enhver Tanke om ſlige uhumane Religionsbegreber oprørte mine Følelſer, og hvad vilde jeg da ej have givet til, at vide, om den guddommelige Sophie tænkte ſaa indſtrænket, ſaa barbariſt, om en Religion, ſom jeg beſjender mig til, om en Religion, ſom der

er grundet paa Fornuft og Moral, en Religion, som der daglig viser os sit rene, himmelske Præg ved de Frugter, som vore ædle Handlinger bære, som der tillader os at anvende alle vore Sjels- og Legemskræfter, til at udgrandske Naturens Love: og da af disse efterspore Guds Almagt, som det kjerlige Forsyn blev saa tydelig, fordi vi kunde ære og tilbede Skaberen i hans Gjerninger. — I mit Hjerter velsignede jeg Luthers Minde. Med hans Lære blev alle Mirakler og Overtro belyst. Mathematik og Historie fremkaldte da forud alting fra sit mørke Chaos, og lagde prøvede Fornuftslutninger til Grund. Nej! en sand oplyst Protestant kan dog aldrig blive en overtroist Daare, mumlede jeg, af indvendig Harm over at jeg saa tit hørte en og anden Munk sige paa Latin: „Der gaaer en Rjætter, hans Sjæl vil engang komme til at brænde i Helvede.“

„Nu er De ved Ursulinderne's Kloster“ sagde min Lejetjener, „og her ved denne høje Klostermuur kan De rolig blive staaende indtil det ringer sammen,“ og tilbød sig at gaae op paa *Place de Arms*, for at lade Drengen trække min Muule ind i et Hotels Gaard. Her stod jeg en god Time, og ved ethvert Minut forlod, meer og meer, mine floge Resonnementer min Hjerne. Snart aabnedes Porten og da skal jeg faae Sophie at see, tænkte jeg. Af alle Mennesker, er der ingen paa Jorden som der bliver mere bedraget af sin egen Indbildningskraft, end en Elsker, ham foregøgler Indbildningen de største Urimeligheder. Det holdt op at ringe. Porten gik op og jeg gik da blandt Mængden ind i denne Klosterkirken, som ligger paa en Plads, som der rundt om er prydet med Gravkors, og dertil Gravenne bevoxet med Liigblomster. Hele denne Kirkegaard er omkrandsset med smaa Huse, hvori Nonnerne boe, og foran hvert Hus er der en Muur, med en lille Laage paa, hvorover Gensfru Marias Billede staaer med Jesusbarnet paa Armen. For ethvert Fag af disse smaa Vinduer er der tykke Jernstænger, som om der boede i disse mørke Celler de største Forbrydere. I dette Klosters smaa Celler var der da 5000 indviede Nonner. Da

jeg gik ind af Kirkedøren bruste Orgelet mig imøde liig en fjern Torden. Derpaa skrallede alle Basunerne ned mod os fra Høialtret, som om vi alle med disse bedøvende Toner blev støvnet ind til den yderste Dag. Musikken taug, og nogle hundrede Præster gik i meer end kongelig Pragt om Høialtret. En ung Nonne tog derpaa Støret. Da denne unge Jesubrud var viet til et Billede som forestillede Forløseren, blev min hele Opmærksomhed spændt af et Kunstværk af 12 Cherubiner, puserte i Vox. Imellem disse skønne Engleanfigter vare endeel nydelige Børn, som deriblandt vare pladsfærdige. Kunstens hele Magt blev gandske fordunklet da disse hulde Børn sang deres „Halleluja! I Jesu Navn det er fuldbragt.“ Den dødblege Nonne gik da imellem 12 Præster hen mod den hellige Moder. Abbedissen overgav hende da til den bekjendte Ceremonie som Nonnerne foretager sig med Offeret, før de isøre hende Nonnedragten. O! om dette havde været Sophie! da vilde jeg have styrtet frem iblandt den hele hellige Skare, og sagt: at jeg elskede hende, og førend den uigjenkaldelige Ed var kommen over hendes Læber, og det hellige Klædebon paalagt hende som Tænker, vilde jeg have dødt for hendes Fødder; hendes Navn og et Dødsstuske skulde da have indviet hende til at være min Brud i en bedre Verden, hvor en Ed hverken løser eller binder evig og uforanderlig Kjerlighed. — Besjelet af disse Tanker gik jeg dybt rystet ud af Klosterkirken, og sendte stjaalne Blikke overalt, for at opdage, om ei en Bevægelse med Haanden, et stille Suk, et sagte Af! skulde række mit Dre. Men nei! Kun Tanken om den indviede Nonne fulgte mig. Jeg saae hvorledes hun i sin liliehvide Dragt forsvandt, lig en Stjerne bag en mørk Sky, blandt 12 sortklædte Ursulinernonner. Ved det sidste Glimt af hende græd næsten hele Menigheden. Dette skulde have været min Moders Lod, tænkte jeg, og gik med rørt Hjerte over den omtalte Kirkegaard, og besaae atter de sorte Kors paa Gravene. Den Tanke, om Sophie skulde engang sove her, igjennemføer mit Indersite med Gysen. Jeg saae af og til op til Jerngitteret, og her viste min Indbilds-

ning mig et Dødningshoved i ethvert lille Vindue. Jeg ilede ud igjen paa Gents Gader, bedrøvet ind i Sjelen. En Munk kom og viste mig den hellige Jomfru udskaaren i Elfenbeen. „For en lille Gave“, sagde han, „skal De faae Lov til at kysse den hellige Jomfru.“ Jeg gav ham en Almisse, men kysset, sagde jeg, det skænker jeg Dig. „Dumme Kjetter“, mumlede han, og bød den atter frem til Enhver. — Hvem turde jeg nu spørge om Sophie var i Klosteret? Nøden gjør os alle opfindsomme, og jeg besluttede, atter at vende tilbage til Klosteret, for at gaae op til Tale-Gitteret, og der at udbede mig den Naade at faae Fyrstinde Hohenheim i Tale. En gammel Nonne kom strax frem, og fortalte mig, at Fyrsten var kommen hjem fra sin Reise, og at hun i hans Selvskab var reist til sit Slot igjen. Jeg takkede med en lille Gave for de syge og fattige Søstre i Klosteret, og gik. — Min Ven, van Dokken, og min Bært, havde altsaa begge overlagt at bedrage mig med denne dristige Historie, at Sophie skulde være Nonne. Jeg fløi, meer end jeg gik, ud af Klosteret. Og nu først havde jeg Tid til at besøge de skønne Kirker i Gent, som overgaaer al Beskrivelse i Pragt og Rigdom. I Kathedral Kirken er der 30 Altare, men uden disse er Høialteret saa udmærket stort, og prydet med Malerier og Billedhuggerarbejder af Verdens berømteste Mestres, som have kostet uhyre Summer. Prædikestolen bæres af det i Edens Hauge forbudne Træ. Væbterne derpaa ere af Guld, og Slangen, som omslynger Træet, er af Sølv. Dens forfærriske Dine ere af to store Diamanter. Lige over for Prædikestolen staaer et Huus af masivt Guld, en Alen i Høiden og en og en halv Alen i Bredden. Dette, siige Catholikerne, er det Huus, hvori Jesu er født. Og to ubeskrivelig skønne Engle have selv bragt dette Huus fra Bethlehem, og sat det paa den Forhøining som det staaer paa. Dersom jeg eller Nogen havde vovet, at modsigge en Catholik heri, da var evig Fængsel os vis.

Jeg forlod næste Morgen Gent, og reiste til Antwerpen. I denne Bye er en stor Havn fuld af alle

Nationers Skibe. Dagsaa her ere der pragtfulde Kirker, men Søfarten gjør Byen mere munter end Gent. — Her traf jeg et Skib fra Nakfow. Udlændinger siger: at det danske Sprog er klagende, og lyder i deres Øre som naar en gammel Svane synger sin Dødsang. Men, da Skibsfolkene talte dansk med mig, da lød dette høielige Sprog i mit Øre som smægtende bløde Toner, der ikke allene behager Øret, men rører Hjertet med sit bløde Tonesald. — Da jeg havde fortalt mine Landsmand, at jeg var Edward Adler, eller Skovfogdens Søn i Sønderstov. kom Skipperen strax op paa Dækket, og fortalte mig, at hendes høie Naade var død og at mine Forældre levede tilfredse og lykkelige i deres nye Bolig. Endvidere, at den udødelige Helt, Tordenskjold, var myrdet i Hannover af en svensk Oberst ved Navn Etahl; at dette skete den 12te November 1720. Altsaa, om Efteraaret som jeg tidlig om Foraaret forlod Holland. Jeg offrede den store Helts Minde en Taare, og gav da den gode Skipper et Brev med en Haarlok i til mine Forældre. — Jeg fortalte dem i mit Brev enhver vigtig Begivenhed som havde mødt mig siden jeg forlod dem, og min sundne, skjønne Tante skildrede jeg med Kjerlighedens blændende Farver. Derpaa reiste jeg med et glad Haab til Aachen, og derfra til Ridderborgen, hvor min Fader var født, som jeg dog ikke sandt halv saa smuk som Rudebjerregaard. Men Slottet, hvorpaa min Moder var født, var i en ægte gammel gothisk Smag; deromkring vare Grave med Vindelbroer over, frygtelige underjordiske Kærgasser, som Egnens Folk sagde mig var en sand Pestgrube. thi den Ulykkelige som først kom derned, kom da aldrig op mere. Men Haugen var udmærket smuk og vel dyrket, Egnen deromkring er romantisk og henrivende skøn. Jeg tog ind til en Bonde og logerede hos ham i en Tidlang, før jeg vovede at gaae op paa Slottet til Fyrsten, som alle beskrev for at være den grusomste Tyran imod den unge deilige Sophie. En Morgen kom en Betler som fortalte os, at Fyrsten var nu just i dette Djæblig kjørt ud. „Jeg“ klagede den arme Krøbling, „bad ham om en Almisse, men

see her". hulkede Staklen, „istedet for at give mig en liden Skjerv i Almisse, lod han den stygge Jæger give mig ti Vidsteflag, som nær havde lagt mig til Jorden." Derpaa blottede den Arme sine Skuldre, hvorved Forbandelse fløi over Tyrannen fra alle Bøndernes Tunger som Hagel paa Vinduesrunderne. — „Hvor reiste han hen?" spurgte jeg Betleren. — „Til Aachen" svarede han. — „Dertil skal jeg ogsaa", sagde jeg, og bød farvel. Men hurtig som en Fugl fløi jeg ind paa det fatale Slot; det var et sandt katholsk Mirakel, at jeg kom derfra igjen. Jeg gik op ad Trappen til Hovedindgangen; her stod en Tjener, som jeg meldte mig til, og forlangte Fyrsten i Tale; han svarede, at Fyrsten var reist bort paa nogle Dage, men at Fyrstinden gik i Haugen, og bad mig, paa en artig Maade, at gaae ind i den store Sal, og der vente Fyrstinden. Jeg gik ind, og kunde derfra staae og see den elskværdigste Skabning, hvilken jeg havde begravet som levende død i et Kloster. Hun kom strax, og bød mig hjertelig velkommen. Jeg kunde see at hun havde grædt, og dog opklaredes hendes Ansyn, da hun saae mig, omtrent som naar den straalende Sol bryder igjennem en fulsort Sky. Jeg fortalte hende, uden Forbeholdenhed, at man havde sagt i Amsterdam, hun var i et Kloster i Gent, og at hun der havde taget Sløret. Jeg vovede endog at sige hende, hvorledes jeg havde lovet mine Venner efter en Sygdom, at reise til Frankerige, men i dets Sted reiste til Gent, og hvorledes jeg der havde været i Klosterkirken, og troede at høre hendes Stemme i Nonnernes Chor, hvor fortvovlet jeg blev, da jeg ei vidste om hun var der eller ei; min Beslutning, at erkjendige mig ved Tale. Bitteret om hun var reist; min Beslutning, at benytte mig af hendes og hendes høje Gemals Invitation. — „Gode, ædle Edward!" sagde hun og sukkede, „er jeg Dig da saa kjer!" søjede hun til, og skjulte en Taare som hun klemte itu mellem de lange Djenhaar. „Ja, ubeskrivelig kjer!" svarede jeg. „De er den Eneste af min Faders Familie som jeg vil saae at see, og De ligner min Fader" — „Som jeg ligner Dem!"

afbrød hun mig smilende. „Min Gemal har ofte forundret sig over, at Du ikke kom; om dette var meent, veed jeg just ikke; jeg skylder min Broders Søn, en ædel ung Yngling, at sige Dig dette. Men, bliv her til han kommer, og naar Du da har seet og talt med ham, og takket ham for den overvættets Naade, at Du maatte besøge ham her, da forlad dette Slot, og denne Egn. Byder han Dig at sidde ned i hans Nærværelse, da gjør det ikke og spørger han Dig om Du trænger til Noget, da siig for Guds Skyld nei.“ — Hun gik i en hæftig Bevægelse frem og tilbage. Bordsdet var imidlertid dækket, og hun bød mig ind til at deeltage i Middagsmaaltidet; jeg fulgte hende, og var allerede herved nok, ja meer end nok belønnet for Alt. — Ved Bordet talte vi fransk, som Tjenerne ikke forstode; jeg fortalte alle mine Forældres Uheld, og søjede til, at min Moder var en Helgeninde. Her paa dette Slot er hun sødt, sagde jeg; dette er efter Loven hendes Arvegods, og her staaer den forstødte Søn for en Tante, som mine Forældre har ingen Begreb om der eksisterer, før de nu faaer mit Brev med Skipperen. — Forunderlige Sammenstød af Skjebnen, sagde den sømme, fromme Sophie. Jeg haaber, at min Broder Albrecht er sin Religion tro blandt Rjettere, og at hans Edward er oplært i den christelige Tro, sagde hun. Der gives ikke bedre Christne i hele Verden end mine Forældre og jeg, svarede jeg. Men jeg skylder Sandheden at sige, at de ere Catholiker, men at jeg er Protestant. — Sophie blegnede og slog Dinene ned. Men efter en liden Pause sagde hun, at det havde ofte været Tilfældet, at en Protestant havde antaget den catholske Tro. — Jeg sukkede, og ledede Talen hen paa andre Gjenstande, og sagde: at jeg havde været i Haag med et Brev til min Værts Datter. — Hvad er hendes Navn? spurgte hun hastigt; jeg kiender ogsaa en lille Zomfru i dette Institut, søjede hun til. — Malwine, sagde jeg, og fortalte, at Lærerinden havde der talt om hende, og — afbrød hun mig: hørte Du da ikke denne Englepige synge? læste Du ikke hendes skønne Hymne til Naturen? En Røst som denne hø-

rer man vel kun eengang i sit Liv. Er denne skønne
 Jomfru Din Værts Datter? Læreren sagde, at
 hendes Fader var umaadelig rig — og en meget agt-
 værdig og brav Mand, lagde jeg til. — Derpaa om-
 talte jeg hendes Faders strenge Forbud, at skrive Poe-
 sie. — Deri seer man dog strax, at Holland er ikke
 saa oplyst eller kultiveret som Frankrige eller Eng-
 land, thi, herfra har man skønne Digte af Damer;
 dette er egentlig et Beviis paa den højere Cultur i et
 Land, naar der, foruden gode Digtere, endogsaa fin-
 des Digterinder. Vær vis paa, Edward, at en dum,
 ukultiveret Nation frembringer saa Digtere, men slet
 ingen Digterinder. Tyrkiet, China, og mange andre
 slaviske Nationer frembringer vist ingen Digterinder;
 Mændene vilde der steene dem, og deres eget Kjon
 overvælde dem med Had og Misundelse. Dette kan
 vel ogsaa være Tilfældet hos de Civiliserede, sagde jeg;
 thi overalt i hele Verden er der kun nu saa virkelig
 Oplysse; det ligger deri, lagde jeg til, at Hverdagscha-
 racterer vil modsigge alt det som de ikke fatter, og gjø-
 re det latterligt som de ej kunne opnaae. Og da alle
 Talenter ere Naturgaver som ej kunne læres, saa
 gaaer det med disse himmelske Gaver som med Skjøn-
 heden: Den som selv er skøn, er mere retfærdig med
 Skjønhed, end den Grimme er; den virkelig Oplyste
 er mere retfærdig og besejdet end den dumme, thi han
 er plump, og taler foragtelig om Fuldkommenheder,
 han ej selv besidder. — Min gode Edward! sagde So-
 phie mild, Du har vidst en stor Deel Læsning. —
 Jeg er, sagde jeg, en god Jagttager i det daglige Liv.
 Jeg har sammenskrevet mange Regler for min Fornuft,
 hvorefter den skal lede mig og dersom jeg ikke altfor
 ofte lod mit svage Hjerter bestikke Fornuften, da veed
 jeg med Visshed, at jeg aldrig vilde vorde ledet vild,
 eller komme til at irre om i Livets Labyrinth, men,
 min naadige Fyrstinde, naar vi Mennesker kun gjøre
 alt hvad vi ville, da gjøre vi sjelden hvad vi burde.
 — Hun rakte mig sin skønne Haand, som jeg bedæk-
 kede med Kys. I Sandhed, jeg er stolt af at kalde
 en saa fornuftig ung Mand for min Neveu, sagde

hun, og saae med sit klare, lyse Dje opmærksom paa mig. Men her mærkede jeg at vi havde været alt for underholdende for hverandre. Døren gik op, og Frøken traadte ind. Sophie blegnede, og jeg stod op og gik ham imøde og sagde: at jeg havde afbenyttet mig Hans Durchlaughtigheds naadige Invitation. Det glædede mig ubestridelig meget at see Dem her hos os, Hr. von Adler, sagde han; staae ikke op det gjør mig ondt at have forstyrret Maaltidet. — Sophie skjælvende som en Ester, og tog hans Haand, og bød ham velkommen, og paastod, at vi begge just nu talte om ham, og ønskede hans Komme. Han loe hende op i Djinene. Blodet forlod hendes skønne Kinder. Jeg begyndte da at staae om mig med mine vigtige Forretninger, og talte om nogle hundrede tusinde Gylden, som jeg skulde indkassere. Jeg lod mig give min Overkjole ind i Forgemakket, og vilde tage Afsted. Sophie bævede som et Siv for en voldsom Drعان; om dette var for mig eller hende selv vidste jeg ikke, imidlertid han var i sit Cabinet, lagde hun sine foldede Hænder paa Brystet, og saae mod Himlen. Jeg var kun bange for hende, hvad kunde han foretage sig med mig? Er Deserten alt forbi, sagde han, og bad Sophie og mig om at gjøre ham Selskab; han stænkte i Glaslet og drak paa mit Velgaaende. Sophie lagde nogle Frugter og Confectur for ham, og bad mig om at modtage hendes Gemals Artighed. Jeg satte mig da ned, og lod det komme an derpaa. „Bilde De været ud i Haven, Hr. von Adler?“ spurgte han mig. Nei jeg vilde have taget Afsted for at reise videre, sagde jeg. — Nei! det tillader jeg ikke, at en saa nær Paarsørende af min Sophie skal reise mod Aften. Ud hvil Dem i det mindste her i Nat, og reis da ved Solens Dpgang, det er bedre min Engel, sagde han til Sophie, at vor Hr Neveu bliver her i Nat. — Det lod til at han var oprømt, og proponerede derpaa: min Konges og Fædrelands Ekaal! Jeg stod op og tømte den til Bunden, og takkede hans høje Naade med en Underdanighed og Oprigtighed, som udtalte sig i enhver af mine Gebærder. Sophie blev da mindre

Prækfuld, og fortalte den høje Gemal om det smukke
 Barn i Kostskolen, som der havde sjunget saa henryk-
 kende for dem. Jeg greb da Veiligheden, og fortalte
 om Faderens Forbud mod Poesien, og jeg lagde meget
 nøje Mærke til Fyrstens Ord, som vidne om, at han
 ikke var dum som de sagde i Amsterdam. „I hvem
 Gud end har givet et Frø, som kan bære smukke
 Blomster, har jo Lov til at plante og cultivere det i
 sin egen Have, og under andre Liebhabere flig en sjæl-
 den Blomst, da kjober han den. Er han ingen Elsker
 af Ejendenheder, saa lad ham gaae kold forbi dem,
 uden at nedtræde dem i Støvet, thi dette Sidste vid-
 nede jo kun om en stor Skadefrohed, foruden at det
 kan have hans egen Fornuft eller Talent paa Geniets
 Befrustning. — Skönt! meget skjønt sagt, Deres
 Durchlaughtighed! Heri gjentjender jeg min Faders
 Raansomme Anmærkninger. Jeg veed ret godt, at
 Tyskland er rig paa store Digtere af begge Kjønn, og
 at deres Hjerter i dette skjønn Land slaaer varmt for
 Kunst og Talent, som ogsaa at deres Characterer er
 aaben og ædelmodig mod Enhver som betroer sig til
 deres Retfærdighed. Det skulde glæde mig meget, om
 jeg nogensinde kunde blive istand til at vise mit Hjer-
 telaug og Beundring for den tyske Nation, hvis Ord
 og Nedelighed man tør tro uden Forskrivninger. —
 Fyrsten saae paa mig med Vne, som forraadte hans
 Tænkemaade, omtrent som en Vereleer betragter en
 Guldmynt, naar han tvivler paa om den er ægte eller
 ej. Man har godt underrettet Dem om vor National-
 character, sagde han, og tog atter Glasset for at
 drikke gamle Tysklands Skaal; ogsaa denne Skaal
 tømte jeg til Bunden. Siig mig, begyndte han atter:
 er De ikke bange for at blive overfaldet af Røvere eller
 andre Skjelmer som der vilde vælte sig ind paa Dem
 i en eller anden Trætte? — Jeg er ikke meget frygt-
 som af mig, svarede jeg, thi det er en Deel af min
 Character, som er et Arvegods fra det Land jeg er
 født i, at naar Nogen truer mig, jeg da strax betager
 ham Veiligheden til at udøve sin Trudsel, og slaaer
 da strax først, for at slaae ham for at igjentage Tru-

flen anden Gang. — Men Røvere har ladte Bøsser, og Folk her ere saa stærke som Løver, sagde han. — Jeg viger aldrig uden der er 4 Gange saa mange som jeg selv. Røvere og Stimænd vilde jeg i saa Tilfælde sælge mit Liv dyrt, og isaafald skulde de aldrig glemme, at de uden Grund havde anfaldet en af Hollands kraftigste Sønner. — Sophie smilte, og Fyrsten, mærkede jeg, havde taget Leiligheden iagt for at udforske min Character, og det paa samme Maade, som naar en feig Dreng gaaer bort, og søger Alliance hos de større og modigere Drenge for at hævne sig. Ja, min unge Herre, De vil her i Tyskland tit nok, og tidsnok komme til at bukke under for deres Overmand i Magten. — O! hvorfor det? svarede den omme Sophie. Jeg troer aldrig at Adler vil give sig i Strid med nogen Magt. — Nei aldrig, min naadige Fyrstinde! men figurlig talt sagde jeg med en ærbødig Bevægelse: Den største Kunst i at sætte, er at kunde godt asparrere ethvert Stød. — Og kan De det? spurgte Fyrsten. — Ja, jeg blev tit tilklappet Bisfald i denne Kunst i mine Drengenaar. Ja, svarede han, Ungdommen tiltroer sig altid meer end den i Grunden kan præstere. — Nu stode vi op fra Bordet, og efter at have takket allerunderdanigst for Hans Durchlauchtigheds Naade og Gæstfrihed, talte jeg atter om at reise. Dernæst kaldtes paa en Tjener, som i min Nærværelse fik Ordre at vise mig mit Værelse, og om det blev ved hvad jeg havde sagt, at jeg vilde reise imorgen, da fik Tjeneren ogsaa Befaling til at sige til Kokken, at han skulde sørge for Levnetsmidler til mig paa Bejen. Sophies Ansigt straaledede herved af Glæde, og jeg bød dem Begge Godnat. Ikke sandt, De betænker Dem, og bliver i nogle Dage? sagde hun til mig. Mit Dje svarede, istedet for Læberne.

Mit Reisetøj blev baaren foran mig over paa en anden Fløi paa Clottet. Trappen vi gik op ad var meget smal, og just som de satte mit Tøj ned, bad de mig om at opholde mig her et Dieblif, thi de havde glemmt en Nøgle, og med samme Ord vare de ude af Døren vi vare komne ind af. Jeg stirrede rundt om

mig i Bælmærke, for at opdage en Dør, men kunde
 ikke see andre end den de vare gaaede ud af. Jeg søl-
 te mig for, og erfarede, at det lille Rum jeg stod paa
 var af Bortlærred, som nu og da bevægede sig. Med
 eet hørte jeg at en Dør gik op og knirkede paa rustne
 Hængsler. Det omtalte Bortlærred trak sig sammen
 rundt om mig, og jeg blev da hisset ned i et mørkt
 Værelse, hvor blot Dagslyset kunde komme ind af de
 Sprækker, som vare paa nogle Fjæle, der vare slaaede
 for Huller man kaldte Binduer. 4 forklædte Karle mod-
 tog mig i denne Kjelder. „Saadanne, sagde de til
 mig, fanger man gamle Rotter.“ Dette igjentog de
 med et forfærdeligt Grin. Jeg svarede ikke et Ord,
 men tænkte blot paa Fyrstens Ord om Magten. —
 Hæ! Skal vi hilse fra Dem, at De her har funden
 Deres rette Hjem? Jeg taug. Lærredet, som de hav-
 de heiset mig ned i, toge de med sig, og forlod mig
 med Haan og Latter. Da de vare borte undersøgte jeg
 mine Sager, og fandt Alting, endog mine to ladte
 Pistoler. — Et Knippe Straa, en Feldstol og et
 gammelt Bord, vare de Bequemmeligheder, som her
 fandtes. Naar man bliver uhyggelig i Livet, saa er det
 første vi gribe til, at opfatte den i vor Grindring som
 er Skyld i vor Ulykke. Hendes grusomme Raade paa
 Rudebjerggaard stod da levende for min Indbildnings-
 kraft. Jeg glemte i min Brede, at huske paa min
 Værts og van Dokkens Raad til mig, at jeg ikke
 maatte reise til Fyrstens Slot, eller komme ham nær.
 Alt hvad vor Fornuft ikke billiger af vore Handlinger,
 det undskylder vor Egenkjerlighed og vort Hjerte.
 Jeg kastede mig fortvivlet ned paa mit Straa, og nød
 en meget urolig Søvn. En Mand med en Maske for
 Ansigtet kom ned, og satte Brød og Vand for mig.
 Han talte ikke et Ord, og jeg ikke heller, men gik
 bort med Latter. Jeg kunde i et Øjeblik have nedlagt
 ham, og været fri. Men i hvad Du end foretager
 Dig, saa beregn først Udfaldet, lærte min Fader mig,
 og jeg tilstaaer det, at disse Ord faldt mig ind her.
 Derimod prøvede jeg Murens Styrke i mit Fængsel.
 Den ene Dag gik som den anden i en 40 Dage. En

Nat hørte jeg Nogen ved de Fjele som vare slagne udvendig for Bindue-shullerne. Jeg krøb derhen ved Muren, og hørte da tydelig Bestræbelser for at vilde brække disse Fjele fra. Den Ulykkelige griber gjerne et Straa til Redning, og hvor Virkeligheden fattes, der gribe vi Indbildningskraften til Hjelp. Dette var Tilfældet med mig, som da troede, at det var den guddommelige Sophie, som vilde redde den stakkels Brodersøn. Men den kolde Fornuft slog strax Vand paa denne Frihedsflamme som brændte i mit Hjerte. Frihed! o Du herlige Gave! hvad er Livet uden Frihed? Et Fængsel er det, vel da andet end at være levende begravet. Naar Maffen kommer igjen, da vil jeg binde denne Glendige, og flygte fra dette Rødsels Opholdssted, sagde jeg i Fortvivlelsens Effect. Jeg var ikke bange for, at Nogen skulde belure mig, thi jeg talte Dansk. Nok engang hørte jeg Nogen at vilde brække Fjelen fra. Hvem er det? sagde jeg høit. Tys! Tys! hørte jeg. Og atter forsvandt min reddende Engel. Dette Tys, Tys, lød i mit Dre liig Sophies: Godnat! Atter svandt nogle flere kummerfulde, lange Nætter. Haabet, med sin forgyldte Krykke, havde nu vrist sig for mig. Uden at vide, hvem det var som havde berørt disse Fjele, velsignede jeg den, og indstuttede den Udelmodige i mine varmeste Bønner til Gud.

Jeg begyndte nu ved hver Morgens Anbrud at tænke over Livet og Døden, og følgende Monolog holdt jeg for mig selv paa Dansk. Det kan i Grunden være det samme, sagde jeg, om vi døe i Livets Morgenrøde eller af Alderdom med Staven i den rystende Haand. Hvad er vel Døden andet end et qvalt Suk, og med det høre vi op at lide. Enhver Puls standser, Hjertet flaaer ei meer, naar Sjelen bryder ud af sit Fængsel, som en usynlig Aand flyr da dette glade Himmelsbarn paa Wtherens Solovover, hvor det der vugges i salige Drømme om den lange Reise til Udødelighedens Land. — — —

Just som jeg stod og sagde alt dette for at vilde tage Afsted med Haabet om Frihed, hørte jeg at Nøg-

len blev stukken i Døren, og jeg ventede at see Massen, men i dens Sted saae jeg en gammel Mand, som sagde god Aften, og forsiatig lukkede Døren efter sig. Han lagde en Pакke paa Bordet. Vil De dræbe mig? spurgte jeg, og greb strax min Pistol, som jeg havde skjult i en Krog. — Nei vidst ikke, sagde han mild. Jeg kommer fra Fyrstinden, som for saa Dage siden har faaet at vide hvor De er. — Men jeg tvivlede, thi ligesom Smertens Taare tegner sit uudslettelige Præg paa vort Ansigt, saaledes planter den ogsaa sin Rod i vort Hjerte. Den glade barnlige Tillid til Gud og Menne- skene vakler, naar vi sukke under uforstyldt Glendighed. Jeg saae taus paa ham med et tvivlende Blik. Han var dybt rystet; det forekom mig, som om Grindringer fra svundne Tider svævede for hans grædende Die. Han gav mig Haanden og sagde: Mit Navn er Johan, Des- res Forældres gamle Ven. Jeg fløi til hans Hjerte, og græd høit. Han pegede til Hjelene paa Vindueshullerne. I denne Pакke er en Tougslige, som De skal knytte til den som i Aften kommer ned fra disse da aabnede Fjele. En Hest til Dem og en til mig holder i Haven, og om saa Timer er De fri. Præcis Klokken 12 Slæt er Fyrstinden hos Dem, og det er mig som der modtager Dem paa Havestien, og fører Dem til Grændsen. Jeg trykte den gode Johan til mit taknemmelige Hjerte, og bad ham om at hilse Engelen. Ja, det er hun i Sandhed, sagde han, og tørrede Taaren bort fra sit matte Die med Bogen af sin Haand, og forlod mig hurtig. Da han var borte undersøgte jeg Pакken som han havde bragt, og fandt deri følgende Ting: En Flaske god Wiin, en slegt Høne, en stor Deel Brød og ferst Smør, en forseglet Pакke med Udskrift, ikke at aabne før jeg var i Wien, en Tunsur og en Munkes- kappe. Jeg spiste og drak, og var saa glad som om hele Verden i dette Nu tilhørte mig. En lille Seddel var der meget forsigtigt fæstet paa Brystet af Munkes- kappen. Indholdet, som her følger, var nok til at faae mig til at glemme alle mine Lidelser i dette af- skyelige Fængsel:

Min gode forurettede Neveu! Mit Hjerter bløder for Dig. Hvorledes kunde man nenne at slæbe Dig ned i et Fængsel, hvor der kun for var et Opholdssted for Lyve og Røvere? Dig som der vist aldrig i Dit hele Liv har saaret eller forurettet nogen Dødelig. I Nat Klokken 12 Slæt er jeg hos Dig, for at overbevise om Din Frihed. Lad med denne glade Efterretning Haab og Tillid til Gud oplyse Dit mørke Fængsel, og tilgiv Ophavsmanden til Din uskyldte Kummer og Elendighed paa dette fæle Sted. Mine bedste Ønsker og varmeste Bønner til den albarmhjertige Gud skal følge Dig, i hvor Du end er i Verden. Naar Glæden atter boer i Dit skyldfrie Hjerter, da tro at jeg er bønhørt, og min Skytsengel vil da hviste til Dig: Sophie er ikke meer, men staaer reen og forklaret for Guds Throne.

Jeg trykte Brevet til mit Hjerter, bedækkede det med de smukkeste Røst, og kaldte hende en Helgeninde. Nei, sagde jeg, og faldt ned paa mine Knæ med Brevet i Haanden. Ingen ureen Lidenstaa kunde nogeninde fornede mig. Men min tro Kjerlighed skal forklare sig i Tilbedelse. Aldrig skal Tiden aflide de alimrende Farver som Dydens Klædebon har iført Sophie.

Præcis som Taarnubret slog 12 kom hun, kun iført en hvid Kjole, og hendes lange Lokker hang slødesløst over hendes Skuldre og Nakke. Hun tog min Haand og trykte den mellem begge sine smaa Hænder, hendes Die smæltede i Graad. For første Gang seer jeg et Fængsel, sagde hun, og saae sig frygtfuld om. Jeg kastede mig ned for hendes Fødder, takkede hende for hendes Brev, og sagde: at hun til mit Livs sidste Dieblif skulde være min Helgeninde, og den forklarende Engel, som jeg engang ventede at møde i en lykkeligere og bedre Verden. Nu hørte vi Johan at brække Hjelene fra, og sige: Hurtig! hurtig! kom! kom! — Farvel, sagde jeg, da den sidste Pakke var heiset op. Farvel Du gode, ædle, uskyldige Edward! sagde hun

bulkende i høi Graad. — Farvel min Sjels elskede
 Søster. Ja jeg vil bede for min Fjende; for den første,
 for den Tilbedelsesværdigste at sit Kjønns Skyld vil jeg
 tilgive ham. Ja Euphie! hele Verden vilde jeg kunne
 tilgive om den havde fornærmet mig, sagde jeg. —
 Da jeg stod paa det øverste Trin af Trappstigen saae
 jeg ned, for at opfange det sidste bedende Blik til Him-
 len for min Frelse. Hurtigt! sagde Johan, som zittre-
 de af Angst. Hvad er det, sagde jeg. Giv mig mine
 Pistoler, lagde jeg til, og stod allerede der med dem.
 Vær ikke bange Herre! sagde en Fruentimmerstemme;
 jeg skal ikke forraade Dem, og til Beroligelse herfor
 vil jeg nu sige Dem, at det er mig som flere Nætter
 har gjort Forsøg paa at brække Fjelen fra, men de
 vare for stærke. Hvem bad Dig derom Du hulde Pige.
 Mit eget medlidende Hjerter, sagde hun, og fulgte med
 os. Hvad! sagde Johan, er Du ikke Grevinde Adlers
 Kammerpige? Jo, saade hun Kjæreste med een af
 de Ridderinger som arresterede denne Herre? Jo, sv-
 rede hun, og derfor vidste jeg at han uskyldig vansmæg-
 rede i det fæle Hul. Jeg greb i Lommen og vilde stikke
 hende en Ducat i Haanden; hun vilde ikke modtage
 den. Johan, sagde hun, rid ikke tilvendsire, derfra
 kommer Fyrsten. Tak, min lille Tomsfru, sagde jeg,
 og trykte hendes Haand. Derpaa bad hun for Guds
 Skyld om at opholde os, hun vilde undersøge om Fyr-
 sten var kommen eller naar han kom. Hun gik. Jeg
 tør ikke troe hende, sagde Johan, thi hun er en falden
 Pige, og falden ved den Skurk som slæbte Dem ned i
 Fængslet. — Ja, sagde jeg, det er ikke sagt, at den
 som er selv-bedragen, skal derfor have Hjerter til at be-
 drage En som hun af lutter Medlidenhed vilde redde.
 Jeg troer hende, og vil blive her ved Laagen staaende
 til hun kommer igjen. Med eet hørte vi det Kingren-
 de Hurra og Pistolsknart af Fyrstens Kudste og Tje-
 nerstab. De vare neppe forbi før Pigen kom til os.
 Nu hurtig afsted, sagde hun leende, nu er Veien ryd-
 delig for Dem. — Gud lønne Dig, sagde jeg og klap-
 pede hendes Kind; hun greb min Haand og kyssede den.
 Jeg veed nok hvem De er, sagde hun, og løb hurtig

sin Vel. — — — Jeg var allerede klædt i min Mun-
kedragt, saa vel som Johan, som sagde til mig: Naar
Nogen spørger Dem, hvor De skal hen, da svarer De:
til en Eng, som ligger paa sit Yderste, og venter paa
den sidste Salvelse. — Ja, det skal jeg nok, svarede
jeg. Men, kjære Johan, troer De ikke nu, at det
var en herlig Pige? — Jo, det maa jeg tilstaae, naar
hun kun ikke endnu i Morgen frister det Hele for sin
Præst, saa ere vi forraadte, og strax eftersatte. —
Nei! det vil hun ikke. — Gud styrke Deres Tro, sagde
Johan, men Skriftemaalet er ikke det mindste ved den-
ne hellige Religion. — Dette maa jo en Præst aldrig
forraade, sagde jeg. — Ja, om dette var sandt, da
vare der ikke saa mange blodige Offere som der ere. —
Hør min gode Johan, hvorledes kunde det nu falde
en Engel, som Fyrstinde Sophie, ind, at formale sig
med en saa gammel, ond og hæslig Gemal? — Om
Slikt spørge de Store ikke deres Døttre her tillands.
— Hun var bestemt til at tage Eløret, men ved en
Leilighed fik Fyrsten hende at see, og begjerte hende.
Hendes stolte Moder var henrykt af Glæde over dette
Parti. Og Offret maatte adlyde. Det havde dog
været bedre at tage Eløret, anmærkede jeg. — Na,
svarede Johan, naar Fyrsten dør, da tager hun gands-
ke vist Eløret. Nei, Folk siger, at hun blot ved sin
Moders Overtalelse tog Fyrsten, og at hun aldrig har
elsket ham. — Elsket ham, igjentog jeg smilende.
Hvorledes var det muligt, Johan? — Hvad skal Baa-
rens Rose paa Vinterens kolde Barm? Hvorfor skal
denne hulde Enael skjælte liig hiin Esther, og være
nædt til Forskillelse? — Dette er Krøgt for en raa Be-
handling, at hun skjælver, sagde Johan. Men, afbrød
han sig selv, her i dette Land er Navnet Adel meget,
og en Fyrste er det samme som en jordisk Gud. Ham
vover aldrig nogen Dødelig af underordnet Stand at
modsiges. Først 100 Aar efter deres Død tør man tale
Sandhed, og sige Verden, hvad Trin af Cultur og
Gudhed de stode paa, og om hundrede Aar kan det være
baade Fornærmeren og den Fornærmede det samme,
hvad man da siger om dem begge. See nu ere vi over

Grændsen, saade Johan, og tog ved disse Ord et Brev af sin Brevtaske til General Sollew. Denne værdige Olding er Fyrstinde Sophies Onkel og Gudsader, føjede han til. Jeg tog en kjerlig Afsted fra denne gamle prøvede Ven, som der holdt lige saa meget af mig som han havde holdt af min Fader, uagtet han dog var en Lutheran, og min Fader catholisk, som disse ikke holde for Christne.

Jeg bragte strax Brevet til General Sollew efter dets Adresse. Denne ædle Olding var en af de ædelste Mennesker; han modtog mig med samme Godhed og Gjestfrihed, som om jeg havde hørt til hans Familie. Mig blev anvist et smukt Værelse, og enhver af mine smaa Nødvendigheder som høre til Elegance for en moderne Herre, bleve mig bragte med en Faders Omhed og en fiin Mand's Delicatesse. Den gamle Fyrste talte han om med Bitterhed, og hans Dpførsel mod mig nævnede han med Afky. Prinds Heinrich, sagde han en Dag til mig, er ikke halv saa lykkelig, min Edward, som Din Moder, thi han blev givet, og maatte leve adskilt fra sin Kone formedelsk Uenighed. Hans Moder, som jeg altid ligner ved en Høne, der i sin Rede har udruget Ellinger istedetfor Kyllinger, udtømmer daglig sin velfortjente Straf, for at hun opoffrede sin nysødte Datter for Gartnerens Søn. Det er strækelig, sagde jeg, og anmærkede, at jeg i min korte Levetid dog altid havde erfaret, at enhver Forbrydelse føder og opammer selv den Straf hvormed Forbryderen straffes. Om sin Søster, den unge skønne Enkegrevinde, sagde han, hun var god og skøn, men umaadelig forsænelig og ærgjerrig, og derfor opoffrede hun sit eneste Barn, den fromme skønne Sophie, til en Fyrestes Ubarmhertighed og Raahed. Jeg veed ret godt, vedblev han, hvor ofte hun maa høre, at han nedlod sig fra sin Rangs Høihed til at trygle Keisere, Konger og Paven selv om at ægte en fattig Baronnesse. Men jeg haaber, at Døden banker paa hans Dør før han troer det. Tre deilige Koner modtager ham i Evigheden, hvilke han her gjorde Livet til et Helvede paa Jorden. Ingen af dem kan han møde med en frelst

Samvittighed. Gud, og min lille kjære Gubbatter har sendt Dig til mig i en lykkelig Stund. Du skal her hos mig, min Søn, være min høire Haand, og jeg skal ved Leilighed vise Dig Fyrstinde Amalie, og hendes samme taknemmelige Søn, Prinds Heinrich. sagde han høit leende.

Jeg havde alt fortalt min Belgjører, General Sollow, enhver Scene i mit Liv, og bad ham om at sige mig reent ud hvor jeg havde handlet meest uoverlagt. Da Du reiste til Gent, og deraf til Rhineggen. Dette min Søn, var meget uklogt og farligt handlet, da de brave Hollændere dog saa ligesom havde sagt Dig sin Mening herom. Men at Du satte Din lille Capital i Handelen var klogt, og at Du altid tager Hensyn til Udfaldet af Dine Handlinger er ogsaa klogt. Kun i een Ting er Du en Daare, søjede han til, og truede mig med Fingeren. Jeg forstod ham, og søgte at undvige videre Forklaring.

Ingen Ting morede Generalen meer end naar jeg talte om van Dokken og de hollandske Professors Betalenhed. Selv er jeg katolik, sagde han, men hvad min Ejels Salighed angaaer, da lader jeg min Præst sørge for den Ting. Men med Hensyn til at ligne Kjerlighed med Koppe-Epidemie, da troer jeg dog, uagter at jeg aldrig har været giort, at kunde have talt bedre Kjerlighedens Sag end disse Herrer.

Jeg aabnede Pakken, som Sophie havde sagt ikke maatte aabnes før jeg var i Wien. Heri fandt jeg det Diadem som hun havde paa sit Hoved første Gang jeg saae hende paa Ballet i Amsterdam. Hun bad mig om at sælge det, for, om jeg kom i Pengeforlegenhed, da at kunde hjælpe mig dermed i Nøden.

Da jeg havde været hos min ædle, gæstfri Ven, General von Sollow, en Tidlang, og nydt der al den faderlige Godhed som en Mand kunde have viist en elsket Søn, blev vor Lykke hurtig forstyrret ved Umstændigheder som ingen Dødelig havde kunnet ahne.

Døren for en brilliant Kæret gik op, og dens Trin ned, og ud af denne Equipage treen Prinds Heinrich og Fyrstinde Amalie. General Sollow modtog

dem paa Hovedtrappen i sit Slot. De høje Fremmede havde neppe taget Sæde før Prinds Heinrich begyndte som her følger:

„Min General! De har en farlig Person i Deres Huus, en ung Mand, som kalder sig Edward Adler, og giver sig ud for at være i Slægt med Fyrst Hohenheim. Denne Person er brudt ud af en Arrest, og Gud maa vide paa hvad Maade han nu er kommen til Dem.”

General Sollow, som altid blev sig selv liig og sin Character tro, svarede, og fortalte de høje Fremmede, at han havde modtaget et Brev fra en kjer Ven, som havde bedt ham om at antage sig mig, og at samme Ven havde i dette Brev anbefalet mig. „Hr. Edward von Adler”, som et uskyldigt, talentsfuldt og vakkert ungt Menneſke, der ikke alene udmærkede sig i en efter hans Alder stor Fornuft, men endog med alle de Fuldkommenheder, som hører til en Cavaleers Dannelse. Fyrst Hohenheim, vedblev han, havde inviteret Adler, og da denne kom, modtog han ham venlig ved sit Bord, lod ham derpaa forræderiſt flåbe ned i et mørkt Fængsel, som Gud og hans egen Indſigt hjalp ham fra, og hvem vilde eller kunde bebrejde ham dette? Og med hvad Ret lod Fyrst Hohenheim Albrecht Adlers og den bekjendte Emils Søn arrestere? Fyrstinde Amalie blev blodrød og meget urolig paa sin Stol. Maaſkee, min Søn, sagde hun, det Hele er en Feiltagelse. Nei viſt ikke, svarede Prindsen; Fyrsten forlanger denne Person afleveret her til Retten; han er undflyet af sit Fængsel. General Sollow var Prinds Heinrich langt overlegen i Forſtand og Dømmekraft, og svarede med et koldt Smil: *A la bonneur, Deres Høiſhed!* Tillad mig blot for Deres egen Skyld at ſigge min Mening. Og denne er? sagde Amalie. Det vil være høiſt farligt, min naadige Fyrstinde, at røre for meget op i diſſe Hiftorier, thi der er intet ſagt, uden hvad der kan lovligt bevies. Hvad kan der da bevises? ſpurte Prindsen. Forſkaan mig for, ſagde General Sollow, at fortælle Dem det ſom De vel veed

lige saa godt som Albrecht og Emil, ja lige saa godt som Edward Adler og jeg veed det. Han gav derpaa Befaling til at lade mig kalde. Jeg kom da med al den Verbodighed som jeg skyldte deres Stand. General Sollow tog mig ved Haanden, og førte mig stolt hen mod Fyrstinde Amalie. See her! sagde han: dette er en Søn af Albrecht Adler og den Deres fyrstelige Naade velbekjendte Emil. Han ligner min Søsterdatter Sophie som den ene Draabe Vand den anden, og Albrecht Adler ligner sin Fader, som Sophie ligner. Hvad synes Deres høje Naader, var det ikke en uhyrt Grusomhed af Fyrst Hohenheim, at lade sig en ædel Ungling forsmægte i et Kængsel, han som aldrig havde fornærmet ham. Jeg kan ikke svare andet her til, end at dette maa da være en ganske anden Person end den som der er omtalt i mit Brev. Jeg har ikke seet dette Brev og forlanger ikke at see det, men det er min Pligt at sige Dem, at Hoffet skal endnu i Aften faae det Hele at vide, som ogsaa dette, at jeg elsker denne ædle Ungling som om han var min Søn. og at mit Huus er hans Fristed. — I den hele Tid Generalen talte, var mit Hje hæftet paa Fyrstinde Amalie. Som jeg lignede min Fader, og som Sophie mig, saaledes lignede min Moder hende. Men det var mig umuligt at trække hendes ængstelige Blik paa mig. Jeg studeerte da ret paa at sige noget Smukt til hende. Min Moder, sagde jeg: er den skønneste Kone som jeg har seet. Jeg kunde ikke sige mere, thi hendes Kind blusede af Harm, og hendes Hje lignede af Vrede. Og hvad saa meer, afbrød hun mig stolt. Jeg har udtalt, svarede jeg kold. O nei, bliv ved, sagde Prindsen. Ja, eftersom min naadigste Prinds befaler det, vil jeg vedblive. Dersom jeg engang for Guds Domstol møder Dem ved min Moders Haand, da tør den stolte Fyrstinde der vel ikke see saa stolt og foragteligt ned til den forstødte Datter og hendes Søn. Vagtet De er kommen her for at berøve mig min Ven og Frihed, ja maaſkee Liv og Vre, vilde jeg dog, med mit Livs Fortiis, redde Dem fra enhver Fare og gaae igjennem Ild og Vand for Dem. Blodets Kraft og

Natur fulde da bestjemme Stoltthed og Unatur. —
 hu! hæ! freg hun, for ham bort fra mit Afsyn!
 han er jo vanvittig, han raser! hu, hu! for ham bort
 General! Jeg er ikke saa let at føre bort imod min
 Villie, sagde jeg, og saae stolt, ja næsten foragteligt
 ned paa begge Høihederne. Prinds Heinrich reiste sig,
 og paastod, at det Hele maatte være en stor Feiltagelse.
 Hele Selskabet stod i nogle Minuter som lynslaaene for
 hverandre. Endelig brød den lille Høighed Tausheden,
 og sagde: Hør engang, naadigste Ma Ma, vi er jo
 Kongen af Danmarks Fetter, lad os skrive til ham om
 denne borgerlige Carnallie, denne selvgjorte Adelsmand,
 og saa derfra at vide hvad denne Hr. Danfers Fader
 er. Charmant anmærket, mon fiks! vi skriver med
 første Post til vor kjære, dyrebare Fetter om Oplysning
 herom. Jeg bukkede dybt for dem begge. Jeg har i
 Sandhed, sagde jeg: ikke givet min Fader eller mig
 selv ud for andet, end hvad vi ere. Hr. General von
 Sollow kan være mit Vidne, at jeg har sagt ham, at
 min Fader er Skovfoged i Sønderkov paa Baron Knuths
 Gods. Almægtige Gud! freg Hørstinden; nu har jeg
 aldrig været i et saa lavt, saa ringe, saa foragtelig et
 Selskab før. Da har jeg isandhed været i et langt
 højere Selskab end ieg nu er. Af, Ma, Ma! erindre
 Dem dog at denne unge Dansker var paa Borgemeis-
 tens Bal i Amsterdam, sagde Prindsen svødt. Rig-
 tig det var jeg; men jeg har ogsaa enaana været i
 Selskab med Kong Frederik den Fjerde. Virkelig? ja
 maaskee i Kirken, Comediehuset, eller i hans Hestestald.
 Her blev atter en lang Pause. Deres Høighed er dog
 ikke heldig i at gjette, sagde jeg koldt og med stor Fat-
 ning; men tillad mig blot at forsikre Deres Høighed
 om, at Hans Kongelige Majestæt, Kong Frederik den
 Fjerde, vilde have talt mere nedladende med en Skov-
 fogeds og Gartners Søn, end Deres Høighed nu taler
 med en af Hans Majestæts Undersaatter. Min naadig-
 ste Ma. Ma, begyndte Prindsen igjen; var det ikke en
 vis Albrecht Adler, som fulde følge Gartnerens Søn
 til et Kloster i Frankerige, og som paa denne Reise
 myrdede Gartnerens Søn, og løb til England med

Vengene? Denne Albrecht Adler er min Fader, og denne Emil, som De behager at kalde Gartnerens Søn, er min Moder. Denne Albrecht Adler maa Deres Høihed kunne erindre Dem lige saa godt som den lille Emil, der ikke var en Dreng, men en Pige i Drengeskæder. Ak! Ak! Freg nu Fyrstinden, og i et Øjeblik besvimeede hun. Man ringede, men der var Ingen uden en lille spædlemmet Tjener, som vi da kunde lade bære denne høje Person ind i et andet Værelse, og han erklærede, at han deels ikke kunde bære hende, men at han var alt for ringe og uværdig til at berøre den allerhøjeste naadige Fyrstinde. Jeg tog hende da i mine Arme og bær hende igjennem flere Værelser ind i et Cabinet, hvor hendes Kammerpige skulde kaldes ind til hendes Høiheds Hjælp. Hun havde, imens jeg bær hende, slængt sin ene Arm om min Hals, og dette tog jeg strax for et Tegn paa Omhed, og derfor tog jeg hendes Haand og kyssede den omt. Men i det samme greb hun mig i Struben, og sagde i et voldsomt Raseri: Du afskyelige Bandit! gid jeg kunde for evig tilsnøre Din Hals og Din Mund. Jeg lod, ved disse Ord, hendes Høihed falde, og tog, uden at jeg kunde sige et eneste Ord, hendes Haand fra min Strube, og bad Personen, som var fulgt med for at aabne Døren, om at kalde paa hendes Pige. Blodet styrtede imidlertid voldsomt ud af min Næse. Men, dette uagtet, gik jeg ind til Prindsen og General Sollow, og sagde hvad der var skedd og hvad hun havde sagt. Resten af Din Faders Hændelser, og Børnenes Ombytning, sagde Generalen, har jeg fortalt Prinds Heinrich, som siger mig, at han indtil dette Øjeblik aldrig har vidst eller ahnet slikt. Prindsen rystede paa Hovedet, og saae medlidende paa mig. Det er meget muligt, svarede jeg, thi Fyrstinde Amalie besvimeede gandske paa det urigtige Sted; om Deres Høihed havde været indvietet i Hemmeligheden havde hun ikke havt nødig at besvime for at afbryde min Fortælling om min forskødte Moders Skjebne. Jeg bukkede for dem og gik ud for at saae Blodet stillet. Og efter en halv Times Forløb saae jeg de høje Personer at sige ind i Vognen. De taler

ikke et Ord om dette ved Høffet, bad Prindsen. Generalen lagde sin Haand paa Brystet, og svarede: Mit Ord er helligt. Bognen fløi ud af Synne i saa Minutter. See, nu vare alle mine Barndomsdrømme blevne til Virkeligheder. Jeg havde seet Fyrstinde Amalie, baaren hende i mine Arme, og kyssset hendes Haand. Men at hun vilde kalde mig for en Bandit, og quæle mig, dette havde jeg aldrig drømt om. Denne affhyelige Virkelighed vil aldrig forlade min Erindrings Arme, ullykkelige Fyrstinde! hvor Din Samvittighed dog ikke maae forbitte Dig enhver Time i Livet, sagde jeg da. Generalen kom ind til mig, og trykte mig rørt til sit Bryst. Prindsen, sagde han, er uvibende om Forbytningen, men da jeg roliat forklarede ham, hvorfor dette var skedd, begreb han Sammenhængen meget godt. Fyrst Hohenheim maa være en skrækelig Mand, en meget uadel Character, sagde Prindsen. Men dog ikke halv saa slet som Fyrstinde Amalie, svarede jeg ham. Er da Elotsgartnerens endnu i Live? spurgte han. Gjordemoderen, den Deres Høihed bekjendte Johans Moder, Gartneren og hans Kone, ere alle døde af hæftig Krampe. Men Eigene af disse To veed een a to Personer endnu at finde, og sligge Fakta har ofte givet Oplysninger 30 a 40 Aar efter at de vare begravede. Prindsen blev hæftig rystet.

* * *

Fra hiint fæle Dytrin blev der en endnu mere inderlig Fortrolighed imellem General Sollow og mig. Jeg fik ofte Tilladelse til at ride ud paa hans Yndlingshest. En Dag, da jeg red udenfor Wien ad en Sidevei, strøfsede en Kugle min Hat. Jeg red strax tilbage, og turde fra dette Øjeblik ikke mere benytte mig af Generalens Godhed, at ride paa hans Yndlingshest; fra den Dag gif jeg til Fods. Paa en skøn Sommerdag kom der en Herre lige hen til mig, og spurgte, om jeg ikke var den unge Dansker som var hos General Sollow? hvortil jeg svarede Ja. Han væltede sig da strax ind paa mig med sine Talemaader, og sagde, at han ret godt vidste, at Den Holland var beboet af et vildt Folkeslags, som drak Tran og spiste

raadden Kjøb. Hele Danmark er jo ikke andet end en eneste stor Sneeklippe, hvor de Danske gaae paa Toppen af, ifklædt ugarvede Faareffind, og vogte deri deres Gjeder og Rensdyr. Da jeg med det Gode vilde trække mig tilbage fra denne Person, som jeg ansaae for gal, tog han dristig fat paa mig, og spurgte, om jeg ogsaa havde Styrke og Behændighed til at staaes med en Christen. Herpaa gav jeg ikke andet Svar end at jeg tog og kastede ham høit op over mit Hoved. I dette Øjeblik kom der to velklædte Personer løbende, og tog hans Parti imod mig. Disse Herrer kaldte ham for Hr. Capitaine Schräckenfals, og han forlangte Satisfaction om Eftermiddagen paa Pistoler. Strax! om Dem behager, svarede jeg; men en Doctor og en Secundant, saa vel som De her har To, forlanger jeg ogsaa. Dette blev da strax vedtaget, og vi gik derpaa tilbage til Wien, hvor jeg tog General Sollows Huusdoctor og en anden Bekjendt med mig ud paa det Sted, som var betaaet til at duellere paa. Generalen sagde jeg ikke et Ord herom, thi jeg vidste, at han vilde have afværget Duellen. Jeg mødte præcis Klokken 4 om Eftermiddagen med min Doctor og min Ven, som var en Engländer. Da jeg var fordret ud, saa havde jeg det første Skud. Jeg gik hen til ham, og tog ham venlig i Haanden. Vil De, Hr. Capitain, tage Deres Ord tilbage, og give mig en skriftlig Erklæring? Mit Navn, sagde han med fordrejede, krampagtige Træk i Ansigtet, er Schräckenfals; og seer De, min unge Hr. Dansker, De føler vel nu ved Dem selv, at Børn ere bange for Krudt og Knald. Jeg gik paa min Plads, og i det samme fløi der en Kugle over Schräckenfals Hoved; denne skjød jeg saa net, at den faldt ham paa Næsen. Giver De Erklæringen? sagde jeg. Nei, det vil jeg ikke, svarede han, thi nu har jeg det første Skud. Uædelmodige Skurk! mumlede Englænderen. Nu skjød han, men hans onde Skjebne vilde, at han skjød 3 Alen forbi mig. Derjom De nu ikke er en Gufon, sagde jeg, saa blinker De ikke med Øjnene. Og med eet fløi Kuglen ind paa et Sted hvor den aldrig vilde have kommen, om han ej med Lynets Fart

havde bukket sig ned og vendt Siden til. Et gennemtrængende Brøl sagde os, at han var truffen. Doctoren tog Kuglen ud, og han kreg saa høit, at da han nok vidste at han nu skulde døe, sagde han, vilde han nu først byde mig Haanden til Forsoning. Jeg gik hen til Doctoren og spurgte, om Capitain Schrakenkna's Liv var i Fare? Patienten lod ham ej komme til Orde, men svarede: Jeg er ingen Capitain Schrakenkna, men jeg er en Glendig, et Redskab for Hevn. En flet Karl, Fyrst Hohenheims Jæger. Rolig min Ven, sagde Doctoren; jeg vil assurere Deres Liv, søjede han til, og i det samme brast de alle ud i høi Latter. Om et Par Dage kan De gaae ud, anmærkede Englænderen. Ja, om en Dags Tid, svarede hans Secundant. Men i en heel Maaned, sagde Doctoren, kan De ikke taale at ride. Hos hvem opholder De Dem? spurgte jeg ham. Hos Prinds Heinrich, som jeg bragde et Brev til fra Fyrst Hohenheim, svarede han. Veed han at De vilde duellere med mig, spurgte jeg ham. Nei, det veed han ikke; men hans høifyrstelige Moder veed det. Ufføveligt! sagde jeg; jeg vil tilgive Dem alt, om De vil svare mig oprigtig paa følgende Spørgsmaale: For nogen Tid siden streifede en Kugle min Hat; var det ikke Dem som skjød efter mig? De reed den Dag paa en bruun Hingst? Holdt! sagde hans Secundantere, vi agte ikke at være som Vidner i en Criminalret. Og dette vilde jeg dog tvinge Dem til, om det her hørte til min Hensigt. Nei, det kunde De ikke, svarede de; nei, vi ere Christne, og De, min Hr. Dansker, er jo kun en Kjelter, som De vel veed ikke kan vidne imod Catholiker. Derpaa løstede de deres Hat, og skyndte dem bort. Hvem vare de to Herrer? spurgte jeg nu. Den ene er Fyrstindens Kammertjener, og den anden er Barbeer i Wien, svarede min Duelant. Ak! hvordan kommer jeg nu ind til Wien, jeg som ikke ejer en Skilling i minomme. Jeg tog strax en Ducat og gav ham. Doctoren lo høit, og sagde: Eliqt et Tilfælde har vel aldrig existeret før paa Bloddalen. De kan kjøre ind til Byen med mig, tilbød Doctoren. Tak! Tak! sagde den Glendige; men jeg kan dog

umulig taale at sidde paa Sædet; jeg maa lægge mig plat ned paa Maven. Englænderen, Doctoren og jeg toge Afsted med hverandre i det bedste Lune. Deres Erklæring stænker jeg Dem, sagde jeg til min Duelant. De er en uskyldig, ædel ung Herre sagde han, og jeg selv er en fordømt, dum Vels, som var med at slå Dem ned i det forbandede Kængsel paa Slottet. — Vi gik hver sin Vej, og saae Doctoren kjøre i fuld Riisvring med sin Patient.

Da jeg kom hjem var Englænderen alt hos General Sollow, og havde der fortalt den hele Tildragelse. Du er kjæk, min Edward! Du fortjener min faderlige Kjærlighed. Men, sagde han oprømt, dette er ikke den eneste Begivenhed i Dag. Her er et Brev fra Fyrstinde Sophie. Fyrst Hechenheim er død, og Johan, som har bragt Brevet, har en venlig Hilsen til Dig, min Søn! Jeg bukkede for dem begge, og løb strax ud for at opsoge Johan, som sagde mig alt hvad jeg ønskede at vide, og som jeg fortalte, til Gjengjæld, om min Duelant.

Efter 8 Dages Forløb tog General Sollow mig ind i sit Sovestue, og sagde følgende til mig: Hør, min gode Edward! at Du er kjæk det har Du vist. Men for Enigmordere kan Ingen tage sig isat. Jeg vilde stedse være i en dødelig Angest for Dit Liv, naar jeg ikke saae Dig hos mig. Derfor er det mit Raad, at Du reiser til Holland igjen. Jeg vil stænke Dig en smuk lille Capital, hvormed Du kan virke, og være uafhængig af Eljebnen. Da i det samme lagde han en Verel paa Bordet, som var trukket paa et stort Huus i Amsterdam. Jeg tog den ædle Mands Haand og kyskede den, faldt ned paa mine Knæ, og lyste den retfærdige Himmels højeste Velsignelse over ham og hans Huus. Han hjalp mig op med Taarer i Øinene, og kaldte mig, vel en Snes Gange, sin Edward! sin ædle, forurettede Edward! Johan var alt underrettet om, at han skulde følge mig, og, om han havde lyst dertil, da blive i Holland hos mig.

Noale Dage efter denne Scene kjørte Johan og jeg til Holland. Afsteden fra min Belgjører, General

Sollow, var rørende og oprigtig paa begge Sider; han lovede at vilde besøge mig naar jeg var givet, og forbad mig at tænke paa Sophie, især af den vigtige Grund, at hun var en Erkecatholik og jeg en Erkelutheraner. Han var aldrig en Dag, end ej en Time, af mine Tanker, mens jeg reiste til Amsterdam; kun Sophie gjorde ham Rangen stridig i mit Hjerte.

Jeg steg af hos min humane Vært i Amsterdam, som strax lod min Ven, Magister van Dokken, kalde, og da fortalte jeg dem begge alle mine Hændelser i det Aarstid som jeg havde været borte fra Amsterdam. Min Arrest og min Duel opvakte deres højeste Forundring og Afsky. Min gamle Ven tog sin Paryk af, og rystede den imellem begge sine Hænder imedens jeg talte. Da jeg kom til det Sted, hvor jeg bar Fyrstinde Amalie i mine Arme, og da jeg tog og kyskede med Omhed hendes Haand, hvorfor hun til Gjengjæld vilde kvæle mig, da kastede han Parykken paa Gulvet, og traadte paa den, og paastod, at han som en sand Hollænder vilde saaledes, uden Persons Anseelse, have behandlet hendes lave Fyrstelighed. Hendes Alder og Slægtsskab beskyttede hende hos mig, sagde jeg. Jeg havde lagt Mærke til, at min gamle Vens Paryk, ved enhver Leilighed maatte undgjelde hans Mishag; derfor kastede jeg et medlidende Blik ned til dens lave Sted. Hans skaldede smukke Hoved glindsede i Solen, som et Kunstværk, og ved et Vink af min Vært var strax en Tjener efter en ny Paryk. Efter at vi havde tømt en Glaske Wiin paa min Velkomst, gik jeg og min Johan hen og fik min Bexel beskunteret. Næste Morgen tog jeg mine to Venner med mig til Omegnen ved Haag, og blandt flere smukke Steder sandt der eet mit Bifald. Bygningen var elegant, og Haugen bugnede af Blomster. Lysthuse og de Marmor Bysterner lignede aristokratisk Pragt. I hvor vi gik og stod, duftede en sød balsamisk Lugt os imøde. Alt i dette Land er Kunst, og iblandt denne smiler dog Naturen os saa frit og taknemmeligt imøde, som om den dermed vilde lovpriise sine Dyrkere. Reenlighed, Orden og Flid har sit rette Hjem i Holland. Dette Lands Handel, Søfart og Fa-

briker er Moder til al denne Rigdom. Og det Land, som vilde heri efterligne Holland, vilde dele Hæder og Velstand med dets rige Kjøbmænd.

Det Sted jeg kjøbte, heed Floras Hauge. Men til Tre for min ædle Belgjører, kaldte jeg dette smukke Lyststed for Sollows Minde. Taknemmelighed stempler Menneskets Character, sagde min gamle Ven.

Johan havde jeg imidlertid sendt til Fyrstinde Sophie med et Brev, og inviteret hende paa mit Sollows Minde.

Da vi alle Tre kom til Amsterdam igjen, tog jeg atter ind i det Bærelse igjen hvor jeg forhen havde lagt syg. Der overtænkte jeg først, om mit Brev ogsaa var forsigtigt og rigtigt freven. Jeg læste da Copien, og indsaae kun alt for vel, at det var suldt af Lidenkab, som jeg frygtede for at min tilbedelsesværdige Sophie vilde tage mig ilde op. Ak! sand Kjerlighed lærer os først at tvivle paa vort eget Værd, ligesom den ogsaa danner og forædler os mere end alle Collegier og Academier.

En Dag blev jeg, tilligemed min gamle Ven, inviteret til en Familiediné hos min Vært. Da det rigt besatte Bord var dækket, kom Magisteren med Jomfru Malwine under Armen, og idet han forestillede hende for mig, sagde han: See, her er nok et Beviis paa, at der i frit Land vorer skønne Blomster i Holland. I Dag, søjede han til, er Jomfru Malwine 15 Aar gammel. Jeg, saavel som hele Forsamlingen, traadte frem og gratulerede den skønne Pige. Jeg tog hende til Bords, men med en stærk, undseelig Rødme rakte hun mig sin Arm, og bæstede hele Tiden sine smukke Dine paa det hvide Damastes Dækketoi. Jeg kan ikke nægte, at jeg inderligt ønskede, at det smukke Barn skulde see paa mig, og i den Hensigt spurgte jeg hende, om hun syntes at jeg, i det Aar som jeg havde været borte, var meget forandret? Ved disse Ord løstede hun sit udtrykfulde Hje op, og saae paa mig. En let Rødme fløi atter over hendes skønne Aasyn; hun bevægede derpaa de rosenrøde Læber med et sagte: Nei! og saae atter ned paa Dugen. Magisteren loe, og saae

hen til hendes Fader; derpaa drak han hendes Staal,
 og begyndte at tale om Maleri, Musik, Poesi og Sang.
 Da til min store Forundring, og endnu større Overras-
 kelse, hørte jeg her Malwine tale og tæmme om en-
 hver Ting som den meest dannede Pige. Musikken,
 sagde hun, taler vel ingen bestemt Sprog, men dog kan
 den udtrykke alle Lidenstaber. Den er et sødt himmelsk
 Barn, den smelter det haarde Hjerter til Medlidenhed,
 og underholder den Sorgmodige i sin Tensomhed. Fa-
 der! sagde hun mild, og rakte ham sin skønne Haand:
 jeg vil have Musik ved min Døds seng, thi da vil den
 der tale de salige Sprog med mig. Min lille Malwine
 maa ej tale om Døden paa sin 15de Aars Fødselsdag.
 Hun sang. Et saarte Suk bevægede herved det unge
 Bryst, lig zephirsmilde Vestenvinde bæve paa de spæde
 nyudsprungne Rosenblade. Da jeg og vi Alle reiste
 os fra Bordet, lagde jeg Mærke til, at hun viste en-
 hver af Gæsterne meer Opmærksomhed end mig. Du
 søde, uskyldige Barn! tænkte jeg da, hvad kan jeg
 vel have forbrudt mig imod Dig? Hendes Fader lod
 Harpen bære ind, og bad hende om at glæde ham og
 hans Venner med en Sang. Hun rejede dybt og ær-
 bødigt for hendes Fader, kyssede hans Haand, og sang,
 med Accompaniment, en Hymne til Skabelsens Priis.
 O, hvilken guddommelig Poesie. Her løstede enhver
 smeltende Tone af hendes henrykkende Stemme Poesien
 op til det Allerhelligste. Det forekom mig, som om
 enhver Puls standsede i sit Slag, da hendes klare Fløis-
 tetoner dirrede med Poesiens Almagt i mit Dre. Hen-
 des Fader gik hen og klappede hende paa Kinden, og
 kaldte hende sin aade Malwine, sin søde Sjel. Hun
 stod op med en ærbødig Compliment til ham og os Alle,
 og gik ind i sit Værelse. Magisteren anmærkede, at en
 hollandsk Jomfru blev mere strængt opdragen, end Døt-
 tre i andre Lande, og derpaa sagde han: Hvilket Om-
 fang og Fylde har dog ikke denne unge Piges Stemme?
 Gothart, vedblev den værdige Gamle, og tørrede en
 Taare bort fra sin rynkede, blege Kind; Din Datter er
 en jordisk Engel. Og en stor Kunstnerinde, hvistede
 han til mig; thi hun har selv skrevet Poesien: Skabel-

fens Priis. Min Datter har nogle faa Talenter, dette siger jo Alle mig; men, mine Venner, jeg er en liæfrem Borgermand, og derfor siger jeg Dem reent ud, at jeg for min Deel ynder ingen andre Talenter, end de som kunne godt forrente sig. Men den lille Feil hun havde i sin Barndom, at vilde Skrive Vers, denne Feil har jeg nu, til min store Glæde, gandske undertrykt. Men i dets Sted tør jeg nok paaståe at hun er den flittigste og huusligste Pige i hele Amsterdam. Hendes Timer ere inddeelte saaledes som nu her følger: Hun staaer op om Sommeren Klokken 5 Slæt; hun læser da fra 5 til 8, og fra 8 til 9 giver hun Befaling til hvorledes hele Huset skal ordnes, og hvad Mad der skal laves; derpaa gaaer hun ud for at lære nogle fattige Børn af forliste Søfolk at læse og Skrive, sætter dem i Beskæftigelse, og inddeler deres Tid til at læse og at spise; fra 10 Slet, til Klokken 1 tager hun selv Underviisning i den højere Huusholdningskunst og Haugekultur; Klokken 1 spiser vi; fra Klokken 1 til 4 syer, knipler og spiller hun; fra 4 til 7 seiler hun først en Time i min smukke Lyftbaad derefter spadserer hun, besøger sine Barndomsveninder og naar hun da kommer hjem, maa hun strax opskrive mig Dagens Hændelser og selv gjøre Anmærkninger over hvad hun kunde have udført bedre, hvad hun alt har seet og lært mere i Dag, end hvad hun vidste i Gaar og om hun har forsvunnet nogen af sine Pligter, da indhentes Alt næste Dag. Vi priste Alle den kloge Faders Opdragelsesmethode. Men jeg beholdt denne Tanke for mig selv: at den flittige Malwine nok vilde faa en Time tilovers for at dyrke Poesien, om ej andre Tider, saa dog ved Harpen. Længe, saa sagde jeg til min gamle Ven, vil Malwines Engletoner lyde i mit Dre, og tale til mit Hjerte, ligesom de smaa Geniusser svæve for os i Dromme, men dog lader os ahne en højere Fryd hiin Eide Graven, af det Guddommelige som her i Livet begejstrer os med søde Følelser om det højere Væsen. Men dog var Sophie ikke et Øjeblik ude af mine Tanker, føjede jeg til. Jeg beklager Dem, sagde Magisteren, thi hende kan De aldrig faae. D

Gud jo! nu er hun Enke. Men en Catholik. Enke, svarede han, og skød sin Paryk atter op og ned, som naar en Skipper laverer med sine Seil efter Vinden.

Johan kom med et Brev til mig fra min hulde Sophie. Det var suidt af Religionsværmerie; men den inderligste Godhed og Omsorg for mit Vel lyste frem af enhver Linie deri. Derfor, skrev hun, at mine Forældre var paa Sollows Vinde, da vilde hun der have besøgt Dem og mig; men uden deres Nær-værelse forbød Anstændigheden hende at komme.

Jeg tog Afsted fra mine Venner i Amsterdam, og da jeg bukkede for den skønne Malwine, og takkede hende for de saa behagelige Øjeblikke, som jeg havde nydt i hendes Selskab, da fløi der atter et rødmende Blus over hendes Afsyn. De har jo faaet Brev fra Deres skønne Tante, sagde hun; Deres Lykke glæder mig, føjede hun raskt til, og i et Minut forsvandt hun fra mig, liig en let Morgenky for en Storm. Al! disse Genier, sagde jeg, de sætter sig vel ofte ud over Smaating. Da jeg kjørte over den sidste Bro ved Amsterdams Sluser, da stod Malwine der og kastede Brød ud i Vandet til de smaa Fiske. Eoen der igjengav mig hendes skønne Billede. Farvel! raabte jeg til hende. Farvel! sagde hun mildt, og foldede sine Hænder med et Øjekast mod Himlen, og gik da strax derpaa til Byen igjen. Da jeg kom til min Gaard fik jeg endnu flere Beviser paa min gode Johans Omsorg og Tænk-somhed, thi paa den ædle Sophies Tilskyndelse havde han kjøbt flere smukke Meubler, og et Bogskab til mine Bøger; rødt Damast til Bindues, og Sengegardiner. Haugefolkene vare Alle fordeelte ved deres Arbeide. Hovedbygningen laae paa en Høj midt i Haugen, og denne var beplantet med Roser og de meest sjeldne, udmærkede Tulipaner. Hele Fronten foran Huset var overgroet med Passionsblomster, chinesiske Roser og Caprifolium. Foran enhver Trappe stod der store Blomstertræer i Porcelains alenhøje Baller, som vare satte paa Marmorpjedestaler. Fra den store Glas-dør var udsigt til de chinesiske Buebroer, som gik over de smaa Canaler der løbe igjennem Haugen, og uden

for denne har Canalerne et større Omfang, som vrimler af smaa Skibe, og om Vinteren er fuld af Skæteløbere af begge Kjøen.

Alle Udhusene ligge ind til Kjøkkenet, og Hestestalden var overgroet med Eoy, og Wiinranker. Man kjørte op til Gaarden paa en Steenbro af brændte Muursteen, som der er indfattet ved Siden af Kjøresvejen med en Række af buene Steen. Denne Vej, saavel som alle Landeveje i Holland, blive daglig sejede med Støvkoſte. I dette Land er Alting kun prydet med Reenlighed, som har til Hensigt Sundhed og Besqummelighed. Ved at overtænke min sjeldne Lykke og Guds Forsyn, gik jeg ind i et af de fortryllende Lyshuse, og nedskrev følgende:

„Nej! ingen Dødelig er istand til at beskrive den høje Fryd, som et reent Hjerte føler ved at see Jorden, som er Enhvers Ejendom, saa skøndt forædlet og kultiveret. Thi, dersom en Blomst kunde tale, lige saa flydende som den med sine yndige Couleurer kan smile os imøde, da vilde den sige: „„Jeg er født af Jorden Din Moders Skjød; jeg er udsprungen af Dit ædle Afkom, og et sandt Billede paa Dit eget Veer som der skal falme og nedbrydes, før Din Sjæl kan bære skjøne Blomster, hvis Frugter først vil modnes i Evigheden.““ Ethvert Træ vilde da ogsaa tale som saa: „„Jeg er en Verden for alle mine Millioner Indbyggere som jeg har paa mine Grene og Blade, hvis Saft føder og klæder dem.““ Ethvert Blad vilde da sige: „„Jeg er et Træ; paa mig dyppe Solstraalen sin Pensel i Nattens Dugdraaber, for at lasse mine Indbyggere tørst.““ Jorden vilde tale saaledes: „„Husk paa: jeg er Din Moder. Intet paa Jorden er saa vist som det, at Du engang skal hvile i min Favn, og da vil ukjendte saavelsom kjendte Blomster spire frem af Dit ædle Støv, som vil fornøje kommende Slægter.““

I det bøde Taarer glæde ned af min Kind spurte jeg: „Hvorfor denne Virken i alle Naturens Kræfter? Hvad er Maalet herfor? Og hvor staae de Love skrevne

ne. hvorefter Alting handler? Hvor er Grændsen for dette store, endnu aldrig maalte Universum? I hvad for en Egn af Himmelfrummet forsvinder det sidste Glimt af alle Solsystemers Lys? Hvad er der da bag ved alt dette? Er der evig Lys, eller evig Nat?

Jeg havde alt for længe siden skrevet til mine Forældre, og bedt dem, for Himlens Skyld, at komme saa hurtigt som muligt til mig. — Ligesom jeg gik op mod Huset, stode de der. Jeg fløj i deres Arme. I mange Dage kunde de ikke see sig møtte paa mine moderne Klæder. Otte Dage efter deres Ankomst kom ogsaa Sophie; ubeskrivelig rørende var Scenen imellem mine Forældre og hende. Hun talte da strax om mig med søsterlig Godhed, og bad dem inderligt, om at formaae mig til at antage den eneste saliggjørende Religion. Med opløftet Blik mod Himlen, og et fromt Udsyn, fuldt af sværmerisk Begeistring, sagde hun en Dag til mig: Edward! Jeg har aldrig troet, at den Rang, som jeg har kjøbt saa dyrt, kunde være et Skil- lerum imellem os. Men, enhver af mine Tanker og Bestræbelser var og er kun Din Sjæls Frelse. En Strøm af Taarer qvalte her hendes Stemme. Hun saae paa mig med et ømtbedende Blik. Jeg taug. Dersom mine Taarer, mine Overtalelser dog med de meest indlysende Grunde kunne overtyde Dig om, at jeg aldrig kan blive lykkelig her i Verden, eller tro at Du blev salig, uden at Du først antog min Religion. Men da! o da! vilde jeg tro Dig reddet, og da for evig her og hisset, min Edward! — Guddommelige Sophie! sagde jeg med dyb Følelse, og bøjede mig ned til at kysse hendes Haand. Vi kan, sagde jeg, begge blive lykkelige her og hisset, om Du vil antage min Religion, og huske paa, hvad dens store Stifter sagde, nemlig: Prøver Alt, og vælger det Bedste! — Hendes Bryst gik da voldsomt op og ned, liig Bølgerne naar de reise sig for en pludselig Storm. En heed Taare faldt som Ild ned paa min Haand som hun holdt i sin. Jeg seer nu, svarede hun, at jeg har taget feil. Jeg har, vedblev hun, og lagde min Haand paa sit Hjerte, smigret mig selv med, at jeg havde

mere Deel i Edwards kjerlige Hjerte, end jeg virkelig har. — Jeg faldt ned paa mine Knæ, og bestormede hende med mine Bønner og min uovervindelige Kjerlighed. Jeg anraabte hendes Medlidenhed, og tog Himlen til Vidne herpaa. Men hun bad alle usynlige Magter at røre mit Hjerte, og reiste mig op med Omhed. Da trykte jeg hende med hele Kjerlighedens Magt til mit Hjerte, og kyskede Taaren bort af hendes blussende Kind. Forvoone! sagde hun, og fløi som bevinget langt bort fra mig. Der stod jeg da, nedtrykt af hele min Forbrydelses Bægt! O, at hun i dette Dødblik, som da var mit Hjertes frygteligste Kamp, havde kommen tilbage! Da vilde jeg have sagt: Kom, Sophie! Jeg vil trodsle alle Samvittighedens Qualer; jeg vil vandre med Dig op paa en Vulcan, og der afventens frygtelige Udbrud. Jeg vil blive ulykkelig her, og fordømt hisset! Og dog i Alt, afbrød min Fader mig, indskyde Dig under Guds kjerlige Tilgivelse og Naade.

Jeg hørte Fodtrin, og ved en god Genius blev jeg da reven ud af disse smertelige Følelser, og vækket til Fornuft og Eftertanke. Jeg saae op, og min Belsgjører traadte ind. Min General Sollow! udraabte jeg, og fløi i hans Favn. Sophie kom da strax ukaldet ned til os. Han trykte sin Søsterdatter til sit Hjerte og kaldte hende for sit søde, himmelske Barn.

Efter at vi havde levet glade i hinandens Selskab en Tidlang, kjørte vi os en Kysttour til Antwerpen og til Amsterdam. Vi toge da atter ind til min bonnette Vært. Magister van Doffen blev meget indtaget af General Sollow, og kaldte ham efter den Dag altid for sin Sjæls Beslægtede. Hr. Gothart van Doffen og Jomfru Malwine reiste da med os til Sollows Minde. De kaldte mit Kyststed for et sandt Paradiis. Sophie og Malwine bleve de fortroligste Veninder. — Min Fader spurgte en Dag Generalen, om han ej syntes, at Sophie var en Engel? Jo, svarede han da lidt langtrukken, hun er meget smuk men er hun en Engel, da er Malwine en Cherub. Ja sandelig, søjede han til, hun er det skønneste og fuldkomneste Fruentimmer, som jeg har seet, og just af denne Grund vil

jeg frie til hende. Deres Excellence faaer en Kurv, saade min Fader, og van Dokken spurgte ham lidt skjelmst, om hvor gammel han vel var? 70 Aar, svarede han. Men, lagde han rettende til, man tager mig for en Mand paa 50; thi jeg er fuldkommen sund paa Legeme og Sjæl, og hvad det angaaer, at jeg er Catholik, da vil jeg gaae over til den lutheriske eller reformeerte Tro, thi disse Protestantere ere liberale og fordrer blot, at man skal handle godt og være retskafne, gode Mennesker, og tro paa Gud og hans Søn. Jeg seer jo her for mine Dine, vedblev han, at denne Troes Bekjendere ere herlige, retskafne, dydige og moralske Mennesker, og Gud forlanger jo ikke mere af Catholikkerne.

Han friede virkelig til Jomfru Malwine, og fik Nei.

Da vore Venner begyndte at tale om Afreisen, bade vi Alle, om at Jomfru Malwine maatte blive hos os til Sophie tog bort. Denne Bøn blev os tilstaaet, og da de vare borte forsøgte jeg atter, at røre Sophies Hjerte til min Fordeel. Men naar jeg henvendte mig til hende, da lød Ordet: Forvovne! mig i Dret som et Tordenskrald. Jeg hensukkede de lange, søvnløse Nætter, og smilte sjældent, uden naar jeg saae min ædle Belgjører at forfølge Malwine med Dine fulde af Beundring, naar hun gik min Moder tilhaande i Huusholdningen, eller naar der blev sat en Budding paa Bordet, som Malwine havde lavet. Det er ikke mere end Pligt at elske en saa fortreffelig Pige, sagde Generalen.

I Guds Navn! sagde min Fader en Dag til mig, og lagde sin Haand paa min Skulder. Edward! aftrivning Lykken Din Sjæls Rolighed og Dit Livs Tilfredshed. Hvorledes det, min Fader! spurgte jeg da. Sophie elsker Dig ubeskrivelig høit; hun har sagt til mig, at hun vil, Dagen efter at Du har antaget hendes Religion, lade sig vie til Dig. Nei, min Fader! dette var da at kjøbe min Lykke alt for dyrt; thi min Religion er Fornuftens og Frihedens Fosterbarn. Men sig hende: at jeg vil forlade Fader og Moder, og fly

med hende til Gane, hvor ingen catholisk Præst kommer. Med min Trostak til Døden vil jeg da overtyde hende om at min Tro bær de herligste Frugter, og at Troen og Dyden vil paa ethvert Sted af Jorden smykke Kjærlighedens hulde Doffer med Udødelighedens Krone. — Min arme Edward! Du er syg, sagde han, og saae medlidende paa mig. Jeg taug. Men efter nogen Tid at have betænkt mig, svarede jeg som her følger: Jeg kjender kun alt for vel den frygtelige Gød som en Lutheraner skal fremsige, naar han afsværger sin egen Religion. Og vær forviiset om, min Fader! at hverken jeg, eller noget oplyst, ædelt Menneske, kunde eller turde sværge falskeligen, for dog daglig at bryde sin Gød, og hykle en Tro, som er grundet paa Overtro og Misrafler, som der oprører den sande Menneskeforstand. — Ja, heri har Du Ret, svarede min Fader; men da er mit Raad til Dig, at Du bør beherske Din Eidenstak, thi eftersom dette ere Dine Anstuelser, da ligger heri et Hav af Umuligheder imellem hende og Dig. Beherske! igjentog jeg; dette kan jeg ikke. Min Søn! sagde min Fader i en bestemt Tone, Mennesket kan alt hvad det vil! — Jeg gik sorgmodig bort.

Naar Børn og gamle Folk ere forliebte, sagde min Moder, da ere de meget moersomme, og kunne ej vise sig til deres Fordeel. Lad os gaae ind i den anden Etue, der sidder den gode General, og beder Malwine om at Improvisere. Vi gik derind, og hørte hende da at sige: Dersom De vil tage til Takke med den Drøm, som jeg har havt i Nat, da vil jeg forsøge min Lykke heri. Vi bade hende meget herom, og hun improviserede som her følger:

Dybt nede i Havet under Bølgen blaa
 Jeg drømte, at jeg død paa Bunden laa,
 Og hvilte trykt paa Tang og Muslingeskæl;
 Jeg saae Guds Stjerner i Tusinde Tal.
 Den rullende Bølge, der saa speilklar var,
 Himlen, den var skyfri, stille og klar;
 Men Havet det var koldt, min Elskov var død!
 Jeg græd da ej meer over Jordlivets Nød.

En Fisser paa Havet udsvændte sit Garn,
 Sang som her følger: om Kone og Barn,
 Og fanged tusinde Fisk i sit Næt.
 Jeg tænkte: han seer mig ikke saa let.
 „Min Kones Hjerter, det er som prøvet Guld,
 „Dog altid saa stille og tankesuld;
 „Sørgmodig hun græder, jeg veed ej hvorfor.
 „Den som er sine Pligter tro — kaldes stor.“

Saaledes sang den gamle Fisseremand,
 Og rygte sin Pibe paa Baadens Rand.
 „Jeg saae hende da først ved Havets Bred,
 „Hun fløi paa Bølgen saa hurtig afsted.
 „Til Halsen jeg da strax ned i Dybet foer;
 „Trak hende op med min Fiskers Snor,
 „Og bar hende hjem paa mit Fiskers Næt;
 „Jeg hørte da saa glad hendes Vandedræt.

„Taknemmelig hun rakte mig da sin Haand,
 „Og saa taknemlig jeg blev hendes Mand.
 „Hendes Hjerter og hendes unge Sjæl;
 „For mig og mit Barn gjør nu Ret og Skjæl.
 „Men dog dette uagtet, saa grant jeg veed,
 „Den kolde Pligt er ikke Kjerlighed.
 „Hun fyldte i Morges sit attende Aar,
 „Og jeg i mit Halvfjerdstidtyvende gaaer.

Her saae jeg nu Maanen bag Skyn at gaae,
 Den Fisser ilte for Landet at naae.
 Da tænkte jeg paa min forsvundne Lyk,
 Drykte min iiskolde Haand til mit Bryst,
 Da henrev mig Toner som Harpels Klang,
 Fra Skyn jeg hørte Guds Engle sang:
 „Paa Bunden af Havet der hviler Dit Liig,
 „Men Din Sjæl den vil dog svæve til Himmerig.“

En Lynstraale anitrende i Havet foer,
 Slyngetes i Sik-sak som Fiskers Snor;
 Et Skrald af Torden fra Skyn udbød;
 Himmel og Hav blev ildluende rød.

Da Bølgen sig hæved og foer brat afsted,
 Var vaerlig mig høit op til Havets Bred.
 Jeg vaagnte, og gjorde til Herren den Bøn:
 At Dyden maa dog faae Guds Himmel til Løn.

Vi takkede den hulde Drømmerste, og Generalen tørrede en Taare fra sin Kind. Seer Du, Edward! sagde han, denne Fisser var mig meent. Han traf mig nu længere bort fra den Klynge som omringede Malwine, og hvidstede da til mig: Dette unge Barn er gandske vist forelsket, thi disse Vers forraadte en dyb Kælelse og haabløs Kjerlighed. Sophies fine Dre havde hørt Generalens Ord. Hun tog Malwine under Armen, og gik med hende ned i Haugen. Jeg fulgte dem mekanisk bagester, og hørte bag ved en høj Hække følgende. I det Malwine trykte sit skønne Hoved op mod Sophies Barm, sagde Denne: Søde, elskværdige Malwine! bevar Dit rene Hjertes Fred. Ja! ja! svarede hun, hulkende af Graad; disse Ord sagde min Fader mig ogsaa, og befalede mig at undvige hans Omgang. Jeg bliver kun her indtil at De er viet med Deres Edward. Maaſkee, svarede Sophie, jeg aldrig bliver hans lykkelige Kone, thi Du veed jo nok, at han først skal afsværge sin Religion, og om han ej kan dette, da reiser jeg til mit Kloster i Gent, og tager Cloret. Almægtige Gud! sagde Malwine; dette er jo det samme, som om De blev levende begravet. — De slyngede da deres Arme om et Træ, og enhver af dem satte en Fod over i et Blomsterbeed; de toge deraf en Rose, satte den paa deres Barm, og gik op i deres Værelse. Da de vare gaaede bort, skjøer jeg mit Navn i Træets Bark, og lagde en Rosenfrands om deres Fodspor, og gik hen i Haugen for at udgrunde, hvem det kunde være Malwine saa haabløs elskede, og som hendes Fader havde raadet hende at undvige. Sophie var alt kommen ned i Haugen igjen, og sad nede i et Lyshuus i dybe Betragtninger, da Malwine kom med en Krands af Forglem mig ej, hvorpaa der laae et Digt til Sophie, som hun forelæste med en reen og klar Solostemme:

Malwine til Sophie.

Alle skjøne Blomster ere
 Jordens Pryd og Venſkab kjere,
 Men de ſmaaſte forglem mig ej
 De glæder meſt paa Livets Vej.
 O, Sophie! Hjertens Kjere!
 Du min Helgeninde være
 Saalænge dette Hjerte ſlaaer,
 Venſkab aldrig her forgaaer. —
 Du min ædelſte Veninde!
 Kan Du Fred i Celler finde,
 Naar et elſket Væſen ſvæver
 Og hans knuſte Suk da bæver
 For Dig i tauſe Midnats Stund:
 Forſtyrrer dette ej Din Blund?
 Ak! der er Du død for Livet,
 Stormens Magt har knækket Sivet.
 I Kloſter Celler plantes ej
 Den ſkjøne Blomſt: forglem mig ej!
 Der Du gaaer blandt Kors og Grave,
 I den mørke Dødning Have;
 Der Du tænker ej paa Glæden
 Som os Himlen gav her nede;
 Der er Kjærligheden lukket,
 Kloſter Porten evig lukket;
 Der Du tænker ej paa mig:
 Der Venſkab gjør ulykkelig.
 Som et helligt Offers Minde
 Skal jeg der Din Grav da finde,
 Naar de fromme Nonners Toner
 Bær Din Sjæl til hine Zoner,
 Hvor Cherubinen Harpen ſlaaer,
 Og Engle ſmaa i Skyen ſtaaer.
 Kan Du da fra Himlen ſende
 Mig et Suk, for Dig at kjende;
 Kun en Tanke ned til Jorden;
 Siig mig da hvad Du er vorden,
 Da Sjelen ſvæved fra ſin Grav
 Op i Ethers ſølvblaa Hav.

Maar højt Du over Jorden stod,
 Med tusinde Sole for Din Fod,
 Kan Du da fra Himmelen sende
 Mig et Suk for Dig at kjende;
 Kun en Tanke ned til Jorden;
 Siig mig da hvad Du er vorden!

Sophie stod op og omfavnede Malwine med Omhed. Det er mere end muligt, sagde hun, at jeg aldrig vorder viet til min jordiske Lyksalighed. Men derfor bør jeg ikke glemme det himmelske Haab om Sjelefred, og paa den Dag jeg skal indvies til Nonne vil jeg bære en Krands af Forglem mig ej til min Malwines Erindring, og naar jeg da med den aflægger mit jordiske Klædebon, da skal den ligge paa Din skønne Poesi, og begge Dele hvile hos mig i Graven. Er dette da Deres faste Beslutning? spurgte Malwine grædende. Ja, fast som mit uforanderlige Venstreb til min Malwine, svarede hun. Tak, Du Hellige! sagde Malwine med Begeistring, og trykkede Engelen's Haand til sit tro Hjerte.

Næste Morgen kom alle mine Venner ind til mig, og bad om jeg vilde gaae ned i Haaen. Der, sagde de, er Malwines Harpe allerede baaren ned, og nu strax vil hun ogsaa være der for at spille og synge sin Morgensang. Den guddommelige Pige! sagde Generalen, og viste os Alle Vejen bag en stor Rosenbush, hvor vi ubemærkede kunde baade høre og see hende.

Malwines Morgensang.

O! Du som lader Solen straaale,
 Og seer den Firmamentet maale,
 For den nu alle Stjerner vige
 Bort til Nattens mørke Rige.
 Straal ned, o Sol! i dette Bryst,
 Og væk o der en hellig Lyst,
 Til fro at vandre gennem Livet
 Med al den Kraft Du har mig givet,

For her i Haab med Tro og Dyd
 At smelte hen i salig Fryd.
 See her hvor Horizonten smiler,
 Og hele Blomster Havet iler,
 For med sin Duft i Dfferstaale
 At hilse Morgensolens Straale;
 Ved dette Syn jeg knæler ned,
 Med Bøn til Gud om Sjelefred.
 Lad, o Gud! min Fod staae fast,
 Om Verdner sank, og Himle brast!

Da hun havde endt med sine opløstende Tanker til
 Gud kom vi Alle frem fra vort Skjul. Søde Uskyld!
 raabte Generalen hende imøde, og strøg hendes lange,
 krøllede Guldblokker, som hængte liig en Glorie om hen-
 des Hoved. Enhver af os bevidnede hende vor Beun-
 dring og Højagtelse. Deres overbærende Godhed gjør
 mig tillidsfuld, sagde hun, og paa Grund heraf vover
 jeg at tilstaae, at jeg anseer det for en hellig Pligt, at
 jeg hver Morgen offerer mit rørte Hjertes Tak til Gods-
 heds Fader, for alle hans Velgjerninger imod mig; og
 naar mine Venner da ogsaa finde Behag heri, glæder
 jeg mig derover som et Barn. — General Sollow klap-
 pede hendes runde, hvide Arm, og kaldte hende for
 den højt begavede Malwine. Hun takkede ham med en
 uforlignelig Gratie; men, svarede hun smilende, med
 Hensyn, at jeg af andre end af mine Venner turde
 haabe at indhøste Roes for Poesi og Talenter, dette
 tør jeg ej smigre mig med, og om dette endog var
 Tilfældet, da blev jeg dog aldrig herover svimmel, thi
 paa denne farlige Klippe har altid Verdens største Dig-
 tere lidt Skibbrud, og, som oftest, istedet for Roes,
 kun faaet en plump Kritik. Og dette er vel Uarsagen,
 hvorfor min gode og kloge Fader forbød mig at skrive
 Poesi. — Ja, sagde Generalen, heri viser han kun en
 ængstelig Uro og Frygt for, at hans unge, uskyldige
 Malwine skulde, ved sine herlige Naturgaver, tiltrække
 sig Offentlighed, og derved blive udsat for Daddel og
 Misundelse af dem, som gjøre sig et Levebrød af at
 kritisere Alt, for at faae deres dunkle Ubetydendhed ved

Eiden af store Mænds Navne belyste. — Uk! sagde hun med barnlig Tillid; en beskeden Tausked vilde da altid være mit eneste Svar, og en ydmyg Tilskaaelse om alle mine Ufuldkommenheder, mit bedste Raaben. — Ja, svarede Generalen i et oprømt Lune, men dermed var Striden ikke endt. Det ædle Kjønn tager altid det smukke Kjønn Parti. Jeg for min Deel vilde strax kaste en Handske. Dette lønnede sig ikke, svarede Malwine, og loe hjerteligt. Seer De, tog Generalen atter Ordet, jeg er ingen Digter, og dog har jeg følt Critikens hvasse Snert. Da jeg enaang i en Affaire imod Tyrken, kommandeerte til en Retirade, som jeg vidste maatte bringe mig Sejeren, blev jeg derfor ubarmhjertigt kritiseret. Men da jeg tilsidst vandt Slaget, blev jeg atter overlæst af en altfor frydensde og smigrende Roes. Men den første outholdelige Kritik havde lammet min Haand, og længe efter forekom det mig, som om en lumsk Hund havde været opbidset til at bide mig i Hælene.

Nu tog min Fader Ordet, og han sagde, at det som var godt vilde stedse blive det, hvad enten det saa var skrevet af Damer eller Herrer. Forresten, sagde han til, ved vi, at det store Formaal hos Genier er, at kunde forene alle mulige Ufuldkommenheder sammen, og hertil har ethvert Kjønn en hellig Ret. Min Moder svarede herpaa: Ja tilvisse have vi Ret til at bruge alle vore Sjelskræfter, for at gjøre os selv tilfredse, glade og lykkelige. Hvem kunde tænke sig det muligt, at den som Gud og Naturen har skjænket Talenter til Poesi, Musik eller Tegning, skulde derfor være berøvet enhver anden Kraft til at handle og virke paa den Vej, og i det Fag, som Skiebneen havde sat os. See vi ikke daglig, at Naturen frembringer tusinde Variationer fra sin moderlige Barm? og ere vi ikke Dele af denne rige Moder, som udsøser sit Forraad af Millioner Originaler, som enhver af os har Ret til at afcopiere? Om Gud havde givet mig en Datter med saa udmærkede Naturgaver, da vilde jeg vist ikke forbyde hende at skrive, male eller spille. — Malwine tog hende om i Haanden, og kaldte hende et ædelt Mynster for alle

Mødre. Vel saar, min Amalie! sagde min Fader; men tillad mig at bemærke: Indtil dette Øjeblik hørte jeg altid, at naar den strenge Retsfærdighed afsnøder et Hverdagsmenneske en Roes over en stor Digters eller anden Kunstners Arbejde, da er denne Roes som oftest farrig og blandet med Rid, og neppe er Ørdet Roes over deres Læber, før det nævnte Ord er: men — han — fattes — meget i at være stor. Han har med alt dette store Feil; mislige Formuesomstændigheder; han er stolt; hundrede men, men; og aldrig før hørte Ting af store Usuldkommenheder. See, dette er Geniets almindelige Lod. Denne Smaahedsaand er det som den ædle General sigter til; som Mænd bære med Foragt; men som vilde saare det mere fiintsolende Kjon. Mig ikke, svarede Malwine; Vandbier trække kun sin Næring af uædle Safter; de anfalde sjældent den søde Saft i den cultiveerte Blomst. Da hvad det angaaer, at lave god Mad og at kunne bestyre et Huus, dertil hører ikke, at vi Damer skulle besidde et stort Genie, men en streng Orden, Arbeidsomhed, Flid og Nøiagtighed, og disse Egenskaber maa jo enhver Kokkepige her i Holland besidde; men hun kan med dette dog have en saare ringe Fornuft, ja, i sin Tid blive en daarlig Hustru, en uværdig Moder og en ufjærlig Datter; thi dette er vist en afgjort Sandhed, at den Svage lader godt være at bruge de Kræfter som han ikke besidder paa Legeme eller Sjæl; jeg mener, vedblev hun, og gjorde en yndig Bevægelse imod os, at det er Afverling i alle qvindelige Arbejder som viser meest Genie, og giver de Talentfulde Lyst og Kraft for Smag og Dannelsse. Skulde noget være modbydeligt for Mænd af Aand og Klogskab, da vee mig. Naar Pennen, Penslen eller Naalen vorder ført af en Dames Haand, da kaster dette en forhøjet Glans paa vort Fædrelands Cultur og Mandens højere Kundskaber, thi det ædle Kjon er jo vore Lærere, og vi søge jo kun alle nyttige Suldkommenheder, for at være dem desmere værdige, og for at blive hvad de ønske os at være, nemlig: Fjærlige Døttre, værdige Koner og sømme Mødre. — Jeg lagde meget nøje Mærke til den skjøne Malwines

Ord; thi for første Gang hørte jeg hende at tale med en livlig Overgivenhed. Og Ord ere jo Tankens Lege- me, Handlingen det som stempler Mennesket til vor Opmærksomhed. Dog ethvert Menneske vilde have smeltet hen i Fryd over saa mange forenede Fuldkommenheder, og dertil belyst af sliq en Englestjønshed. Kun jeg var blind og utaknemmelig; jeg havde kun Dre og Dine for Tryllerinden Sophie, som Nat og Dag sværmede for Klosteret og Graven. Hun var mit Ideal af alle qvindelige Fuldkommenheder, endskjøndt Generalen ofte nennede at sige til mig: at Malwine overtraf hende meget i Genie, Ynde og Qvindelighed. Naar Malwines Dje hvilte paa mig, da bad det saa omst om Tilgivelse. Naar Sophie saae paa mig, da befalede hendes Blik mig at elske sig. Naar Malwine rødmede, da forraadte denne Rødme hendes Hjertes hemmeligste Tanke, og strax tog hun det bly Dje bort, og slog det ned med et venligt Suk. Men Sophie hævede i saa Fald sit Dje mod Himlen, og man var istand til at kunne læse hendes høje Begejstring for det Himmelske, og en stolt Foragt for al jordisk Glæde. — Da vi kom op i Stuen igjen vare vi Alle saa godt stemte, saa blot det som følger her, bragte især mig ud af al Fatning:

Sophies Kammervige kom ned med et Skreven Papiir i Haanden til Malwine. som hun da læste med megen Følelse for os Alle. I denne Anledning sagde mine Forældre, at de Alle maatte være belavede paa en evig Skilsmisse; thi, søjede de til, Du ahner vel ikke, at Sophie sover hver Nat i sin Liigkiste, istedetfor i den røde Damaskes Seng? Paa hendes Matbord staaer et Dødningshoved og to forslagne hensmuldrede Been. Med sit Crucifix i Haanden beder hun den al- barmhjertige Gud om Naade og Tilgivelse for den Synd, som hun tilstaaer at hun har fortjent evig For- dømmelse for, nemlig: at have elsket en Kjætter. Med taareblandet Dje har jeg seet hende at anraabe Himlen om Salighed for enhver af hendes Venner her. Denne Bøn, sagde hun, vilde hun daagliq iagttage i sit Kloster, og hun haaber, at Gud i Naade vil bøn.

bore hende, at hun bisset i Udødelighedens Land maade møde der sine Kjære som salige Venner. Jeg veed nok, saade Malwine, at en Erkecatolik ej falder os Protestanter for Christne; men min Sophie, har hun da under denne Samtale glemt de skønne Ord: Dømmer ikke, og I skulle ikke fordømmes!

Sophies Sang til Malwine.

Saa klart jeg seer med Sjælens Dje
Min mørke Celles Herlighed,
Ehi der min Gud, den evig Høje!
Vil skjænke mig min Sjelefred;
Der trykkes Korset til mit Bryst
Imens jeg hører Engles Røst,
Som byde mig min Gud at prise
Dg fly fra Livenskab og Svig,
Som alle Religionens Vise
I Naade Pagten viste mig.
See, der jeg har i Kirkens Skjød
Et Skjold mod Fare, Liv og Død.

Livenskabens Ild, den slønger
Sig om mit Hjertes stille Fred;
Mig Livets brudte Bølge gynger
Nu ned i Dybets Bundløshed.
Dog taler her en mægtig Røst,
Den kan ej give Sjelen Trøst:
„Hvi undsløj Du da ikke Faren,
Som Kjerlighed Dig hilled i?
Hvi gik Du Svage selv i Snaren?
Istedet for at være fri.
Nu træffes Du af Skjebnens Stød,
Fordi Dit Hjerte sig forbrød.”

Mit Offer Gud nu vil modtage
I Ungdoms bedste, saure Aar;
Jeg Verdens Glæder vil forsage,
Som Jesu Brud, hos Gud jeg staaer;

Mit Løfte der jeg aldrig sviger
 For Kronens Pragt og Kongeriger,
 Blinder aldrig Sjælens Dje,
 Giver sjelden Hjertet Fryd;
 Naar man kjender Livets Møje,
 Da bliver Offeret selv en Dyd.
 Fra Gellens mørke, stille Fred
 Jeg bæres vil til Graven ned.

Jeg, saavel som vi Alle, maatte dog her tilstaae, at Malwines Forglem mig ej var mere naturlig. Men, o Gud! jeg og ingen Protestant kunde begribe det Høje, i at opoffre sig for den Brøde som man i Grunden aldrig har begaaet. Troer De, min Fader, at Sophie nogenfinde har elsket mig? Ja, svarede han, dette beviser hendes SamvittighedsKrupler. Denne Synd maa hun, efter sin Religion, affone, thi en catholisk Præst kan ikke give hende Syndsforladelse for at have elsket en Kjetter. Derfor vær forvisset om, at det har været sand Kjerlighed, som den Edle har følt for Dig. — O! da vil jeg haabe til de sorte Jordklumper slaae mod dette urolige Hjerte; ja, nok engang vil jeg skrive hende til. Malwine sukkede, og saae bedende paa mig. Jeg begyndte da paa flere Breve, men maatte rive dem alle itu. Ordet: Forvovne! slog Vand paa min blussende Flamme. Men efter at jeg havde i nogle Linier udtrykket mine sonderrevne Følelser, bad jeg hendes Pige om at give følgende Papiir til Fyrstinde Sophie. Iblandt andet var der ogsaa

Nogle Ord til Haabet.

Jeg støtter mig ved Haabets Anker,
 Det samme Verden hviler ved,
 Som lænker Sjælens Flugt og Tanker
 Ved Almagts Ord om Salighed.

Jeg var saa svag paa Livets Bane,
 Der for min Fod uværtsom gled.
 Jeg lod saa tit mit Hjerte rane
 Min dyrekjøbte Sjelefred.
 Derfor jeg smelter hen i Taarer,
 Mit Suk, min Graad, er Kjerlighed!
 Det kun mit eget Hjerte saarer,
 At Haabets Anker synker ned.
 Jeg kjender dets forgyldte Krykke,
 Den blinker meest i Ungdoms Aar;
 Men — mig den bringer ingen Lykke
 For sidste Fjed til Graven gaaer.

Malvine sagde: at der var ingen i hele Verden som
 følte mere for min haabløse Kjerlighed, end hun selv;
 thi seer De, sagde hun, og smilede igjennem Taarer,
 jeg er nær ved at tro det samme som van Dokken, at
 Kjerlighed er en Epidemi som græsser ligesom Kops-
 per og Meslinger. Derpaa forlod hun hastig Bærelset.
 Efter en Timestid kom Sophies Pige ned til mig, og
 sagde: at hun i sit Herkabs Navn skulde takke for
 Haabet. Tillige har jeg Ordre til at sige følgende:
 At her er ingen Fyrstinde paa Collows Minde, og at
 De burde huske paa, at det var jo engang for alle an-
 taget, hun her, iblandt sin Familie og Venner, heed
 Sophie, og af Fremmede Fru Hohenheim. Den som
 staar paa Pynten af en Vulkan, anmærkede hun, bør
 tænke mere paa Redning end paa en tom Lyd af hen-
 des Navn. Pigen gik op til Sophie med min Compli-
 ment, og jeg gik ned i Haugen. Her mødte jeg Mal-
 wine. En Taare glindsede i hendes klare Øje. Da jeg
 spørgende saae paa hende, sagde hun blid: Den skarpe
 Morgenluft har forskaffet mig Snue.

*

*

*

Nogle Dage herefter kjørte vi ud for at bese de
 skønne Hauger og Gartnerier. Hele Europa tilsammen
 har ikke noget Lignende at fremvise i Haauecultur, som
 det, man seer i det skjøndt dyrkede Holland. Enhver
 Tomme Land vidner om, at Hollænderne ere et ædelt,
 tarveligt og arbeidsomt Folk. Deres Humanitet imod

forliste Søfolk giver os et høit Begreb om deres Medlidenhed og Hjertensgodhed imod alle Nationer. Malwine var den hele Tid vi reiste mere stille og alvorlig, end hun plejede at være naar vi vare ude i den fri Natur. General Sollow sagde, at han for sin Deel kunde læse tusinde aandrige Romaner i hendes blide, sværmeriske Dje, og han bad mig om at sige hende noget Smukt. Sophie derimod var den Dag mere opmærksom, og hun søgte med de ømmeste Ord at more og at opmuntre sin unge Veninde. Herover sølte vi Alle den største Glæde. Mine Forældre tilbød hende i Ord og Gebærder. Jeg foreslog dem Alle, at lade vor Vogn staae i et Hotel der paa Landevejen, og da gaae ombord paa en Bark, Navnet paa et lille Skib som trækkes af Heste, og hertil havde de da Alle en stor Lyst. Elig en Seillads er meget morsom. Her seer man et sandt naturligt Maleri af Livets brogede Billeder. Snart saae vi her ombord en riig Nabob bryste sig af sit Guld, og kastede derved et stolt, foragteligt Blik ned paa Jahnhagel; snart en munter Trop, som vandrer fra By til By, og seiler fra Stad til Stad; hist spilles Kort, og dygtig skjændes. En Troupadur spillede sine Romancer med smeltende Toner, og dermed dæmpede de Andres raue Stemmer. En hellig Munk sidder i dybe Speculationer, om til hvem af hele Selskabet han skal henvende sig om en Almisse til sit Klosters Fattige. Den raa Sømand bander til det piber i Taffel og Doug, at det var bedre at alle Munke bleve Matroser. I den meest ubemærkede Kant af Skibet sad en ung Skjønhed, og sang til sit Harpespil. En vandrende Ridder laae for den Skjønnes Fodder, og med sin Klarinet i Haanden forsikrede han hende om, at hendes guddommelige Sang og Spil, i Forening med hans Kunstfærdighed, vilde forskaffe begge et rigeligt Udkomme. — Malwine stod den hele Tid og saae tankesfuldt ned i Søen. Sophie anmærkede for os: at hele Verden var kun et stort Theater, og at vi svage Menneſker var paa denne store Skueplads de spillende Personer, som dog Alle her skulde ende Tragedien med at døe i den sidste Akt. Malwine svarede, at selv dette

var os en stor Trøst. Hvad vilde der blive af haabløs Kjerlighed, om vi ej kunde plante vort Haab i Graven? Der! og kun der! bærer Tro og Haab de skønneste Frugter for Evigheden, søjede hun sørgmodig til. — Vi forlode da Barken, og det brogede Selvfab, og bleve Alle enige om at gaae over en smuk grøn Eng op til Landevejen, men da Græsset der var meget vaadt, udbad jeg mig den Her, at turde bære Damerne over. Jeg tog først min Moder, og derpaa Sophie. Enghunden gynge med os som et bølgende Hav, men jeg kom dog to Gange lykkelig over, uagtet jeg blev meget vaad derved, saa at de Dverbaarne raabte til Malwine og de to Herrer, at det var bedst at gaae omkring. Men jeg vilde ikke høre dette kloge Raad, thi Malwine var alt paa Vejen til at gaae over Engen. Og om jeg var bange, søjede hun til, for at synke ned, da var jo een ej saa tung som to; hun vilde flyve selv som en Fual over Mose-Engen, for at jeg ej, for hendes Skyld, skulde vove mit Liv. Jeg fløi mere end jeg gik over Engen, og tog, uden at spørge hende, den hulde Pige i min Favn. Men da jeg kom midt ud paa Mose-Engen, var der Vand til midt op paa Benene paa de Steder, hvor jeg fort forud havde gaaet. Allmægtige Gud! kom tilbage, raabte min Fader og Generalen til mig. Min Moder og Sophie faldt begge ned paa deres Knæ, og bad med høj Graad Gud om vor Frelse. Malwines Ansigt var som hvidt Marmor, og hun bævede i min Favn som et Siv for Vinden; jeg hørte hendes Hjerter slaae i Dødsangst. O, Edelste af alle Dødelige! sagde hun, tilgiv! tilgiv! Ja, min englefulde Malwine! jeg har Intet at tilgive Dem. Jo det var min Skyld, sagde hun, og trykte sig tætte- re til mig. Jeg ventede ved hvert Minut at synke ned, og dette ahnede hun ogsaa. Mit sidste Suk skal være Tak til Forsynet, som der nu lader mig doe i Deres Favn, sagde hun, og bævede sit skønne Dje op mod Himlen. En god Engel indgav mig i samme Øjeblik, at dreje tilhøjre. Fat Mod, min elskværdige Veninde! sagde jeg, og fordoblede min Kræfter til det Utrolige, og naaede da til Vejen. Den hulde, uskyldige Pige, som

i Dødsangesten havde ladet mig læse sit Hjertes hemmeligste Tanker, bragte jeg i Sophies Favn. Jeg kyskede hendes Haand, og bad hende om Forladelse for den Skræk jeg havde sadt hende i. Da sprang Livats glade Roser atter frem paa hendes Kinder; undselig og forlegen slog hun Djet til Jorden imedens hun takkede mig for sit Livs Frelse. Min Moder og Sophie trykkede hende da vovelviis til deres Hjerter med Taknemmelighedens Taarer til Gud, som havde frelst hende og mig af Faren. Imidlertid var der kommen Folk til, som viste min Fader og Generalen Vej igjennem en Hauge, og disse forsikkrede os om, at det var kun Guds Almagt som havde reddet os. De søjede hertil, at disse ghygende Mose-Enge havde, for et Aarstid siden, været saa svage og tynde i Grønsværen, at de ej kunde bære et Lam, end mindre et Menneske.

Da vi Alle naaede vor Bogn, der stod i Hotellet ved Landevejen, gjorde vi alt for at opmuntre Malwine, som ej kunde glemme Skrækken, og endnu mindre de Ord som Dødsangesten havde aspresset hende. Generalen sagde da i Spøg: Vor unge Beninde her duede ej til at være Nonne, thi Frygt for Døden er for en Nonne, saavel som for en Soldat, en utilgivelig Synd. Frygt for Døden har vist enhver Skabning paa hele Jorden, svarede hun; men at Krigere ej tør yttre slikt. forundrer mig ikke, thi det ere Grundsætninger, som Krigskunsten har indpræget ham, og at Nonner og Munke ej tør yttre Frygt, er fordi den catholske Religion bliver fortolket af Geistlige, som altid forklarer sine Tilhørere, at Troen er Alt og Handlingen er en Biting; thi de vide ret godt, at alle Troesbekjendere kunne handle ædelt, men derfor ere de ikke istand til at tro Alt. Jeg haaber, at det kan tilgives mig at jeg var bange, thi jeg vil aldrig forestille andet end hvad jeg er, nemlig en ung, svag Pige, som trænger til Raad og Beskyttelse af den Stærkere. — Min Moder kaldte hende for sin søde Sjel, og Sophie bad en sagte Bøn til Tak for hendes Livs Frelse, men hvad hun havde sagt, var der ingen Begeistring i, men Natur og Sandhed. Malwine vedblev at være forstæmt, og So-

phie sagde hende ømt, at dette var den eneste Gang hun havde været misfornøjet med sin unge Venindes Ord. Malwine bad hende om Tilgivelse for det flatte Valg af hendes Udtrykke, og tog hendes Haand imellem begge sine, og da de stode af Bognen saldt de i hverandres Favn med Taarer. De gik ned i Haugen, og da de stode der under et aabent Vindue, hørte Generalen, at Malwine beklagede sine uforsigtige Ord. Hvilke Ord hun talte om vidste han ikke, men de gråd begge. O! at den Lykke havde været mig forbeholden, at døe i hans Favn, sagde Sophie; jeg vilde da i Dødens sidste Øjeblik have velsignet min Skjebne, og min Tro havde da hævet mig høiere op over Jordens tunge Sphære, ind i Skjærsilden; derfra vilde han og jeg, luttret fra enhver Synd, have vandret, forklarede for den Albarmhjertiges Throne. O, Malwine! om dette var sket, da laae der nu Sole under vore Fødder, og Sjælens Evigheder for vore Blikke. Men nei min elskte Malwine! i dets Sted skal jeg endnu en Tidlang bode i Anger og streng Poenitentse i min eensomme Celle. Godnat! for sidste Gang her, Godnat, Du søde, elskelige Malwine! Himlen oplyse Dig om min Troes guddommelige Storhed! Guds evige Almagt velsigne Dig og Enhver i dette Huus! Grindre mig stedse med Godhed, Du Vde! og beed Edward at glemme mig, tilføjede hun, og gik, lig en Forklaret, op i sine Værelser. Malwine saae vi da at knæle ned i et Lysthuus som stod under det store Træ. Som En der er styrket af Bønnen, og bær Himlens Haab og Tillid i sit Bryst, kom hun ind til os Alle, og bad Godnat. To saadanne Engle, som Sophie og Malwine, findes der ikke mere paa Jorden, sagde Generalen, og søjede hertil, at han af visse Aarsager agtede, ikke at gaae tilfængs i Nat.

*

*

*

Næste Morgen derpaa bleg jeg vaagnet af en Bogn som kjørte hen for Hovedtrappen. Jeg stod strax op, og saae da, at to Karle bare en Liigkiste imellem sig, og satte den paa Bognen. Da jeg kom ind i Stuen, saae jeg strax Sophie, som var klædt i en sort Haar-

bug's Kjole og et Slør, som naaede hende ned til Fødderne. Alle mine Venner omringede hende. Den samme Malwine var bleg som et Liig; hun lagde sit Hoved ned paa hendes Skulder, imedens Sophies Haand hvilede i hendes. Denne høitidelige, tause Scene blev kun afbrudt ved Malwines Graad. Sophie sagde os, i en stille veemodig Tale: Naar jeg er indsluttet i dette lille Rum, som der nu staaer paa Bognen, da sover jeg der saa sødt i evig usforstyrret Fred. Men, indtil da beed for den Svage, hvis Hjerter ikke altid lod Fornuftens Stemme. Tak, mine ædle Venner! for Eders Døverbærelse, og for ethvert lærerigt Minut som jeg har nydt i Eders Selskab. Skjænk mit Minde en om Tanke, og tro, at den usynlige Engel, som jeg her har fostret og plejet, for at han i den sidste Strids Øjeblikke skulde bære min Sjæl paa sin hvide Vinge til en bedre Verden, vil engang ogsaa ledsage mine Venner her. Ved hiin Side Graven, langt forbi alle flabte Myriater Sole, ville vi engang mødes som højere Væsen. Hun bævede, med en reen himmelsk Begeistring sit fromme Øje mod Himlen, og liig en Forklaret fra højere Regioner, trykte hun Malwines Haand til sit høitbankende Bryst, og sagde: Hulde Edward! Edward! Du Ædleste af Dit Køn! vær denne Piges Broder og bedste Ven. Derpaa lagde hun Malwines Haand i min. O, Gud! sagde jeg da dybt rystet. Mine Læber bævede, en Strøm af Taarer qualte min Stemme. Malwine sank, som bedøvet, ned for hendes Fødder, og omfavnede hendes Knæ. I samme Øjeblik greb min Fader den besvimede Malwine, og bar hende i et Cabinet tæt ved; Generalen bar den halvdøde Sophie ud og hjalp hende op paa Bognen. hvori hendes Kammerpige sad, hvorpaa hun ved Afrejsen gav ham en forseglet Pakke. Men da Bognen rullede langsomt hen over Gaardens Steenbro med min elskte Sophie og hendes Liigkiste, da forsvandt baade Himmel og Jord som et Chaos for mine Øjne.

*

*

*

Jeg havde alt længe været meget syg af en heftig Feber, da jeg engang endnu, næsten i Vanvid, spurg-

te mine kjerlige Forældre om: Hvad meente da Sophie med, at hun vilde levende begraves, og bæres bort af en Engel med hvide Vinger? Den bedste af Mødre, og den sømmeſte af Piger, ſtode ved min Seng, og forklarede mig Sophies Ord. Blev Malwine ikke ſkjænk-
ket mig til Vederlag, fordi Engelen ſløj bort med Sophie? ſpurgte jeg. Nei, ſvarede Malwine, og græd bitterføde Taarer. Jo viſt, ſagde min Moder, og paafod, at derſom denne hulde Englevige ej havde plejet mig ſaa godt, og i en heel Maaned vaaget her ved min Seng, og raſt mig Medicinen, da havde jeg alt været død. Tak, Malwine! jeg vil være meget god og taknemmelig imod Dig, men over Moſeengen gaaer vi aldrig mere, ſagde jeg, og ſov ſom en Be-
døvet ind af Mathed.

Siden Sophie forlod os var alt et Aar forſvundet. Jeg gik i ſtille Eſtertanke omkring i Haugen. Malwine var reist hjem til ſin Fader for længe ſiden, og Generalen, ſom talte hver Dag om Malwine, ſpurgte mig engang om, hvorfor jeg forſmaaede denne deilige Pige? Derſom Sophie havde elſket mig, ſaa havde hun ej forladt mig; ja Malwine beſidder alle de Dyder ſom kan pryde en Dødelig; men derſom hun havde elſket mig ſaa høit ſom man vil at jeg ſkal tro, da havde hun ej forladt mig ſaa længe min Sjæl og Hjerte var ſaa ſygt. Edward! ſagde min Moder, Malwine elſker Dig højere end Livet; det var Dig hendes Fader havde forbudt hende Dmgang med.

Efter at Hr. Gothart og hans elſkverdige Datter, i Selſkab med min gamle Ven van Dokken, havde endt en Reife i det catholiſke Naboland, kom de Alle ind til mig, for at ſpørge til mit Velbefindende. I Sandhed, ſagde Gothart, her er et Paradiis. Ja, ſagde Generalen, men Gud ſaae nok, at det ej var godt, at Manden var alene, og derfor ſkabte han ham en Eva. Ak! den ſamme Naade beviſer Gud daglig enhver Mand, ſvarede van Dokken. — Efter 8 Dages Ophold i mit

Paradiis forløbe de mig, men vi udbade os Alle den store Godhed af min kjære Vært, at lade Malwine blive hos os for en Tid. Jeg kan ikke undvære hende, sagde min Moder spøgende til dem, thi mine Herrer sige mig, at hun laver bedre Mad end jeg.

Da jeg havde Malwine i Nærheden af mig blev ogsaa mit Humeur ved hver Dag bedre. Før Du ahner det, sagde min ædle Belgjører, Generalen, saa frier jeg atter til Malwine. — Dette fortalte jeg da til hende igjen. Denne ædle Mand vilde vist gjøre en Kone lykkelig, svarede hun, og nikkede venlig hen til ham. Gud give at min Sophie havde faaet en flig Egtesælle, da havde hun vist levet endnu. — Hvad! sagde jeg, frygteligt overrasket, er Sophie død? Ja, veed De ikke det? Jeg, min Fader og van Dokken vare for en Maaned siden i Gent, og da vedblev hun, og borttørrede en Taare. Saa vi den bevidste Liigkiste med de jordiske Levninger af Sophie at nedsænkes i sit mørke Gjemme. Jeg har knælet paa hendes Grav, og da de fromme Søstre hørte mit Navn, bade de mig op til den hellige Moder, Klosterabbedissen. Hun har trykket mig til sit Hjerte og velsignet mig. Dersom, søjede hun hertil, at intet Jordisk bandt mig til Verden, saa vilde jeg ende mit Liv i dette Kloster, og mit sidste Suk vilde jeg da udaande i Sophies mørke Celle, og jeg vilde hvile i hendes Grav ved Krandsen og Poesien. — Generalen, min Fader og Moder, saavelsom jeg og Malwine begræd Sophies Død med hede Taarer.

Min gode Johan kom ind og meldte en gammel Bekjendt, som opholdt sig i den anden Stue. Just som jeg kom ind af Døren stod Capitain Ehråkenknaal for mig. Rummer var tegnet paa hans dødsblege Ansigt, og Armod hang paa hans Ryg. Han bukkede taus for mig, og brast i høi Graad. En smuk ung Kone sad paa en Stool med et sovende Barn paa sit Skjød. Disse Pjalter vidne om at jeg er meget ulukkelig, sagde han; men dette hentærede Legeme, disse af Mangel og Rummer indfaldne Kinder, og disse forgrædte og dunkle Øjne ere kun en retfærdig Straf over mig, fordi jeg vilde lade mig kjøbe til at myrde Dem. Eiig, at

De tilgiver mig, og lys da Betsignelse over mit sovende Barn. saa vil jeg mere rolig vandre bort end jeg kom. De seer paa hende der; ja, hun er lige saa ædel og god som jeg er slet; hende er det, som vilde redde Dem ud af Fængslet. O, Gud! ja, sagde jeg, Deres Tys! Tys! lyder endnu i mit Dre. Arme Kone, græd ikke, vedblev jeg, og klappede det sovende Barn. — Det er ofte kun en stolt Idee hos de Store, sagde hun, at de ansee den Ringere født til at være Redskab for deres Planer, eller en Boldt for deres Luner. Nøden tvang min Mand til begge Dele hos Fyrst Hohenheim. Dette sovende Barn var født før vi havde en lovlig Tilladelse til vor Kjerlighed; dette vidste Fyrsten, og derfor lovede han ham et Embede hos Prinds Heinrich, naar han vilde snigmyrde Dem eller nedlægge Dem i en Duel. Men, De veed jo hvor elendigt alting faldt ud. Da Alt mislykkedes blev han indespærret i et Fængsel paa Prinds Heinrichs Slot, og først da Fyrstinde Amalie døde fik han Frelighed til, ved min Hjælp, at fly fra dette underjordiske Fængsel. Derpaa gik vi til vort Hjem, lode os vie sammen, tog vor lille Sophie paa Armen, og vandrede hertil, for at faa Deres højmodige Tilgivelse og derpaa vilde vi bede den høje Fyrstinde om at lade dette hulde Barn opdrage, thi hun er opkaldt efter hende. Malwine traadte da hen og kyssede det smukke Barn, og bragte del og Moderen en stor Deel Klæder; hun lagde derpaa 100 Guld i den ulykkelige Moders Skjød.

Saa skjænt et Exempel skal følges af mig, sagde jeg, og lod Familien give et Bærelse i 8 Dage til deres Garderobe var sat i god Stand. Derpaa lod jeg Johan forpagte en smuk Gaard til dem, og den Dag som de kom til os for at sige Farvel, faldt den Ulykkelige ned paa sine Knæ, og med foldede Hænder lyfte han Himlens bedste Betsignelse over mig og mit Huus. Ved lykkeligere Omstændigheder blev han omfået fra en Vagabond til en brav Borger, en kjerlig Mand og en god Fader. Den som redder en Sjæl fra Fordævelse, har derved frelst een af Guds ulykkelige Skabninger til at blive en tilkommende Indbygger af Himlen, sag-

de Malwine, og kaldte mig Jordens bedste og ædleste Menneske. Denne Roes fortjener jeg ikke; jeg fulgte kun Deres eget Kjønne Exempel; jeg maatte saa tit vige Pladsen for Dem i Høimodighed, i alle Sjælens og Hjertets ophøjede Dyder, sagde jeg. — O! hvilken Himmel straalte da ej i hendes himmelske Blik, da hun gav mig Haanden, og kaldte mig sin ædle Ven og Broder. Hun er, sagde Generalen, det fuldkomneste Fruentimmer jeg har kjendt: dydig, skøn, riig og talentfuld. Sa huuslig, bly og beskedn, føjede jeg smilende til. Jeg under Ingen hende uden Dig, Edward! sluttete Generalen.

En Dag gik jeg ned i Haugen, og traf Malwine i Lyshuset i en heftig Graad. Hvorledes, min elskværdige Veninde! sagde jeg; er det saaledes at De møder Dem hos Deres Ven? Hun taug. For Guds Skyld, tal! Siig mig dog, hvad der fattes Dem, og vær De forvisstet om, at jeg vilde i dette Djæblif vove Liv og Blod for Dem. Hun græd herved endnu mere hæftig. Er jeg maaskee saa uheldig, at jeg, mig uvidende, skulde have fornærmet Dem? Da vil jeg, paa mine Knæ, anraabe Dem om Tilgivelse. De fornærmet mig? Nej! dertil er De altfor god! Dette mente De ikke for vor fælleds Venindes Skyld. O, Malwine! sagde jeg, forsynd Dem ikke imod mig; jeg ærer, elsker og tilbeder Dem kun for Deres egen Skyld. Hvad er det? Deres glade, lyse Blikke undskyder at møde mit Dje? — Hvor lykkelig havde jeg ikke været, svarede hun i dyb Smerte, om jeg i Deres Favn havde sjunket ned med Dem i den bølgende Moseeng! Da havde vi forklarede fulgt hverandre til U dødelighedens bedre Hjem; for Deres Skyld vilde jeg af Gud været forherliget, og Dem mere værdig vilde jeg, der som her, søgt at efterligne Dem i Sjælsenhed. Gudsommelige Malwine! sagde jeg rørt, og kyssede hendes Haand; men hvorfor er De bedrøvet? Hun viste mig et Brev, hvori hendes Fader befalede hende, strax at komme hjem. Hermed har han en Hensigt, sagde hun, og sukkede som om hendes Hjerte skulde bryde. — Jeg reisste derpaa uopholdelig til Amsterdam, gik da strax

op til hendes Fader, og begjærede hans Datter tilægge. Han sagde mig Ja, og omfavnede mig som en kjer Son, thi han vidste, sagde han, at jeg vilde blive den bedste Egtemand, og naturligviis, Malwine vil hellere have Dem, end den gamle rige Nabob fra Batavia.

Ak! nu ahner jeg Brevets Indhold, sagde jeg, og fortalte ham aabenhjertig Scenen i Haugen, da hun græd og ønskede sig at have sjunken ned i den gængende Eng med mig. Han forestillede mig strax derpaa for vor fælles Ven, van Dokken, og for den rige Nabob, som Malwines tilkommende Mand. Saa smukt et Par har der endnu aldrig været for Alteret her i Amsterdam, sagde min gamle Ven. Dette er vel meget sagt, anmærkede jeg, thi Hollænderne er en lige saa smuk, som klog og tapper Nation. Min Son! sagde Hr. Gothart rørt, Du fortjener ogsaa en smuk Hollænderinde, og jeg giver hende hundrede tusinde Gulden i Medgift.

Jeg fløj paa Kjerlighedens hvide Vinge til Solow's Minde. Neppe havde jeg der taget mit Reisetøj af, for jeg søgte efter Malwine i samme Lysthuus, hvor jeg for et par Dage siden havde forladt hende. Hun stod op i synlig Uro, og spurgte: Hvad sagde min Fader? Han sagde, min tilbedelsesværdige Malwine! at jeg maatte aabne mit Hjerte for Dem, og han har til ladt mig at vinde Deres hele Hengivenhed om jeg kunde. Hun blussede som en nys udsprungen Rose i Morgensoolen, og svarede dog ikke et Ord. Kun en evig, reen og uforanderlig Kjerlighed, som Deres Ekjønhed, Dyder og Talenter har indtaget mit Hjerte med, har bragt mig til Deres Fader. Har jeg maaskee dermed stødt dette ædle Hjerte fra mig, saa affiig nu min Dom; Liv eller Død er Følgen af Deres Hjertes Stemme. Hun rakte mig sin skønne Haand, som jeg bedækkede med Kys. Hvor kunne De tvivle, sagde hun, imedens hendes blide Dje straaledes liig Solen paa mit Afsyn. Dette Dje mødte da mit, og talte da til hverandre et Sprog, som ingen Ven er istand til at beskrive. Nei, nu tvivler jeg aldrig mere herom, sagde jeg i høj Effect, og faldt ned paa mine Knæ, og

Kaldte hende for min evig elskte, guddommelige Malwine. Hun reiste mig op, og jeg trykte da det første Kys paa hendes friske, røde Læber; da bævede hun i min Favn, som den bly Martsviol bæver for de kolde Aftenvinde, blandt Foraarets frudige Græs. Edward! sagde hun i Kjerlighedens fulde Begeistring; jeg tilstod min Kjerlighed til Dig for Sophie; ja jeg har stedse elsket Dig; endog mod al sund Fornuft. — Henreven af hendes Skjønhed, og hendes egen Tilstaelse, sagde jeg da i høj Fryd: Nu først er jeg den lykkeligste Dødelige. Denne Time, svarede hun, igjensöder nu alle mine Barndomsdrømme, og gjør de meest dristige Forhaabninger til sande Virkeligheder. Intet uden Døden, føjede hun til, skal nu kunne rive Edward fra mit tro Hjerte! Tak, min englehulde Malwine! sagde jeg, jublende af høj Fryd; mit hele Liv skal bære et tro Vidne om min Kjerlighed og Taknemmelighed mod min Malwine. — I Glædens højeste Fylde gif vi nu, Haand i Haand, op til vore Venner. Generalen og mine kjære Forældre omarmede os Begge med glade Følelser. Fra dette Øjeblik var baade Himmel og Jord, med sine Millioner Prydelser, langt skjønnere for mig at beskue, end forhen. Selv den ydmyge Markblomst, som min Piges Fod havde traadt paa, tog jeg op, og fandt den smuk, trykte den til mine Læber, og gjemte den ved min Barm.

Mit Bryllup blev holdt med en Pragt, som svarede til min rige Svigersfaders store Formue. Han var hendes Forlover, og gav Bruden for Alteret; min gamle Ven, Magister van Dokken, var min Forlover. Den rige Nabob, som havde friet til min Malwine, udbad sig den Ære at torde dandse med min skjønne Brud. Borgermesteren, og alt det som var rigt og fornemt i Amsterdam, var med ved dette Bryllup.

Efter at vi nu vare komne til Rolighed, læste Generalen, for Malwine og mig, Sophies Testamente. Sit Portrait i Vegemåstørrelse gav hun Malwine; Generalen og mine Forældre hver en Ring med sit Haar i; Johan 1000 Guld, og mig sit Sølvstøi.

Derpaa tog min faderlige Ven Afsked med os, for

at reise til Wien, men Dagen før Afreisen fik han Brev om, at Prinds Heinrich var død.

Dersom Kjerlighed er en Ruus, da gib den maa vare evig, sagde jeg til min Malwine, efter at vi havde været giorte i 6 Aar. To vakke Drenge klyngede sig alt om Bedsteforældrenes Hals. Den ene af dem heed Albrecht, efter min Fader, og den anden Frands efter min Belgjører, General Sollow. Da jeg kom fra en Lyftour, som havde været i nogle Dage, kom begge mine Drenge løbende imod mig, og sagde, i jublende Glæde, at den gode Gud havde sendt deres søde Moder et lille Barn. Da jeg, efter denne glade Nyhed, kom ind i hendes Sovestue, kyskede Malwine sin nyfødte Spæde, og rakte mig den med de Ord: Hun skal hedde Sophie. O, min Edward! søjede hun rørt til, ønsk nu Din lille Sophie velkommen paa Jorden, og lad os Begge i eet og samme Øjeblik velsigne hende. Ved disse Ord lagde hun sit skønne Maadonnahoved op mod min Barm, imedens hendes hentykte Øie saae paa mig igjennem smilende Taarer.

Med stor Godhed og datterlig Kjerlighed elskede Malwine mine Forældre i saa høj en Grad, at man skulde have troet, at hun skulde Dem sit hele Livs Lyksalighed. Disse tilbade hende næsten, og nu og da, naar Grindringen om svundne Tider kom paa Tale, da omarmede min Moder hende med Hestighed, og kaldte hende vor Lykkes Skaberinde. Min Fader tog som oftest da en Dreng paa hvert Knæ, imedens han kaldte hende sin Huusgud. Og Glædens Taare randt da ned af hans Kinder. Græd ikke, Bedstefader! sagde Drenge, og klyngede deres Arme om hans Hals, og kyskede Taarerne bort. Den første Sorg som traf vort Hjerte, var Budskabet om den ædle General Sollows Død. Han testamenteerte os sin hele Formue.

Den højeste Taknemmelighed mod vort Fædreland, eller mod det Land hvori vi boe og har erhvervet vor Rigdom, er den, at sætte mange Hænder i Arbeide.

Troe opfyldte jeg derfor disse Pligter. I Søfart, Handel og Manufactur var mere end tusinde Mennesker beskæftigede i mit Brød. Men, efter et Aarstid traf en stor Hjertesorg os Begge. Den bedste og omme-
 mest af Mødre døde, og, af utrøstelig Sorg herover, døde min dyrebare Fader, og hans og min tro Johan, ligeledes en Uge efter at hun var begravet. Paa det smukkeste Sted i min Hauge, under det store Træ, hvor min Malwine daglig endnu spiller og synger sin Morgensang, der lod jeg indrette en hvælvet, muret Begravelse, og over denne Grav blev bygget et skønt Marmortempel. Heri hviler mine Forældre og den tro Johan, og om denne Helligdom pranger de skønneste Blomster som findes i Holland. Fra dette Tempel har jeg Udsigt til Haagen. Og naar jeg staaer paa en af de smukke chineisiske Buebroer, som gaaer over Canaler der løbe igjennem min Hauge, saa ser jeg hundrede Skibe, som kaldes der Barker, der krydse hverandre, og det forekommer Tilskuerne, som om disse Barker glæde over grønne Enge blandt fortryllende Lysslotte og Blomsterhauger. Hele Europa kan ikke fremvise noget Skønnere.

I dette Tempel sad min Malwine og jeg hver Dag nogle Timer, for der at indprente vore Børn Religion, Dyd og Moral. Her, paa dette Sted, ville jeg og min evig elskede Malwine engang hvile.

Her skrev jeg engang en lille Sang til Malwine paa hendes Fødselsdag. Uagtet at jeg er ingen lyriske Digter, vil tro Kjærlighed heri høre et sandt Ekko af sit eget Hjertes Følelser:

Dine glade, lyse Blikke
 Jeg fanger med Begjerlighed;
 Denne Nectar vil jeg drikke
 Til min Sjæls Udødelighed.
 Frieriets tusind Glæder
 Mod Gæststandens Intet er,
 Her er Manden først Tilbeder
 Af Pigen som han havde kjær.

Navnet: Fader! sødt nu lyder
 Af mine englebulde Smaae,
 Navnet: „elste Mand“, det fryder,
 Og denne Fryd skal ej forgaae.

Den vil lyde i mit Dre
 Til Hjertet holder op at slaae,
 Kan jeg her Din Stemme høre,
 Dens Lyd skal med til Himlen gaae.

Med flige smaae Variationer paa vor huuslige Lyksalighed, svandt enhver af vore Timer. En skyfri, skøn Morgen havde engang lokket Malwine altfor tidlig op fra min Side, for, som hun plejede, at sætte Pigerne til deres sædvanlige Sykler. Da hun saa det var saa tidlig, gik hun først ned i Templet, for, ved sin Harpe, at bringe Gud sin Morgensang. Efter at have endt denne faldt hun i en let Morgenslummer. Jeg fandt hende da, at strække sin Haand ud efter Noget; strax derpaa lagde hun sine Hænder sammen over Brystet, og sagde højt: Sophie! hvi flyer Du mig? Edward og jeg ere jo meget lykkelige. Jeg satte mig taus ned ved den hulde Drømmersteds Side. Den Tanke gjennemfløi min Sjels Jnderste, at en salig Aand havde viist sig i Drømme for min Malwine. Med eet troede jeg selv at see Sophie, som forsvandt liig en Skygge, der bliver pludselig oplyst af et vestlig Lyns-glimt. Dette var jo kun alt en Virkning af min opvakte Indbildningskraft. Men, uagtet at jeg vidste min Datter sov, saa forekom det mig dog, som om denne forunderlige Skygge af Sophie fløi bort med min elste og eneste Datter.

Malwine vaagnede. O, min Edward! sagde hun, jeg har seet vor dyrebare Sophie i Drømme; ja, for første Gang har jeg i Sovne talt med en af Himlens Beboere. Gud, er det muligt! vedblev hun, at vor Sjel kan, liig en usynlig Engel, flyve udenfor vort tunge Legeme, og da i saa Minutter svæve paa Æthers havets Bølger, og der tale med Guds Udvalgte. O, min Edward! vedblev hun i høj Begejstring, siig Du

mig, hvor boer vor Sjæl? Om Du ej kan saa nøje
 sige mig dette, saa siig mig dog Dine Tanker herom.
 Mine Tanker herom er dog ikke noget afgjørende Facta,
 svarede jeg; men jeg troer, at Sjelen boer i vort
 Hjerte, og om denne himmelske Indvaaner strømmer
 Blodets Kredsløb, liig en Kilde, der i sig selv føder
 Liv og Død og Udødelighed. Altsaa er, afbrød hun
 mig, vort Hjerte Sjælens Tempel. Og derfra styres
 de mægtige Følelser, som bruger Djet til et Vindue,
 hvorigjennem man skuer denne Guddom. Med en El-
 skers første Fyrighed trykte jeg hende til mit Hjerte.
 O, Sophie! velsignede Aand! see ned, og beed for os
 hos vor fælles Fader: at vi to, Haand i Haand, i eet
 og samme Øjeblik, maa vandre herfra, og i Dit Sels-
 kab da nedknæle for Guds himmelske Throne. for og-
 saa der at høre min Malwine at synge vor Skaber og
 al Skabningens Pries. — — — Atte Dage efter den-
 ne Scene laa min Datter Liig. Hun døde af Smaa-
 kopper. Jeg, saavel som min Malwine, vare utrøste-
 lige. Og saa hun hviler under Templet i Graven hos
 mine forudgangne Kjære. Men hvad for en Sorg kan
 Religionen og Haabet om Gjenforening ikke læge? —
 Mit Livs Historie endes her. Og det Unhang som nu
 følger, er skreven i en høj Alder, som blotte Advarslar
 og Raad til mine to Sønner.

Unhang.

Min engtelige Malwines Guldklokker ere nu, saavel
 som mine egne, hvide som en nyfalden Snee, og dog
 er hun endnu smuk, interressant og aandrig, den kjer-
 ligste Kone, den sømmele Moder og den oprigtigste
 Veninde. Sundhed, Glæde og Tilfredshed lyser altid
 frem af hendes blide Øje, thi hendes skønne Hjerte er
 Dydens Tempel.

Til mine Sønner. Himlen har begavet Eder begge med store Naturgaver i Digtekunsten. I ere risge og velstøbte, og dertil vel opdragne, og dette vare tusinde Andre saavel som I, som der dog gradviis seldt ned fra deres Ustyldshimmel blandt Afskummet af Menneſkeheden. Bevæggrunde til Undstyldninger ere mange, men naar I fra Ungdommen handler klogt, da har I ej Undstyldninger nødige. — — Skriv aldrig Noget offentlig, uden det har til Hensigt at lære eller at forædle Eders Medmenneſter; Mal da altid Lastens Følger i sin hele Skræk, for at standse den ulykkelige Faldne fra Fordærvellens fulde Maal. Bevæis først, med de meest indlysende Grunde, at Dyden er den eneste Kilde til vort Livs Lykſalighed.

Om nogen af Eder vil Skrive Romaner, da frøen aldrig Svagthed eller Last med et lovligt Ugteskab. Vi veed nok, at dette ofte ſkeer i den virkelige Verden; men ſelv her gjør ſlige Ting ikke halv ſaa megen Ulykſke, ſom i Romaner.

Skriv aldrig noget Ondt imod Eders Fædrelands, eller nogensomhelſt Regjering; og end mindre Critik imod private Mænd. Thi vær forviſſet om, at ethvert Ord, eller ſigtet Perſonlighed, føder for Jer et uudslykkeligt Had fra den, ſom Eders Pen har truffen. De døde Bogſtaver have ofte udsaaet et forgiftigt Frø, ſom har baaren Blomſter og Frugter, der, mange Aar efter, har myrdet Digterens timelige Lykſalighed. Vild, mine Sønner! at Hævnen ſover aldrig. Denne kan glemme Alt, Kjærlighed, Venſkab, Løfter og Taknemmelighed. Men Hævnen glemmes ikke. Denne gaaer i Arv til den Fornærmedes Slægt.

Lad Kjærlighed aldrig beſtjkke Eders Fornuft i ſaa høj en Grad, at Kvindens Skjønhed er det første og eeneste ſom I finde elſtværdigt hos hende; thi da ville I gribe Skyggen iſtedetfor Legemet. Givt Eder ikke blot for Rigdoms Skyld, og endnu mindre med en Kone ſyn er ſmuk og dum; thi heraf vil Verden da ſlutte, at I ere blot ſandſelige Daarer.

Disputeer og strid aldrig mod nogen Religion, thi Den som handler Godt: gjør Ret og Skjel, viser her, med sand Christendom.

Fæst aldrig for megen Tillid til noget Menneskes uforanderlige Venskab, thi Jorden, og alle skabte Ting paa den, ja selv i dens Afgrunde, er der Forandringer underkastet, paa Grund af, at hele Naturen er i en evig Virksomhed, til at nedbrude og skabe. Hvorledes kunne I da tro, at et Menneske, til alle Tider, og under hele Livets Afværlinger, vilde være uforandret i Venskab og sine Anfælselser om Eder? Viid: det blotte Tilfælde spiller ofte en Hovedrolle i vort hele Liv og Levnet.

Om I hører et Menneske nok saa meget bagtalt, saa tro det dog ikke uden flere overtydende Beviser for Sandheden. Al Bagtalelse er kun et Misfoster af den laveste Misundelse, Hævn eller Egennytte. Men blive I overbeviste om, at et Menneske har vilst Utaaknemmelighed imod oppebaarne Velgjerninger, da tro aldrig dette Menneskes Ord, Eed eller meest høitidelige Forsikkringer.

Præl aldrig med Eders Forsædres Adel eller Fortjenester, thi derved forringe I Eders egne personlige Fuldkommenheder og Talenter.

Dersom I nogensinde skulde blive en Monarks Yndling, da vogt Ider for at bære hans Naade og Yndest til offentlig Skue; men gjør da alt det Gode I kunne i Guds og Kongens Navn. Tænk daglig paa, at kun Den som er havet meget høit, kan ogsaa blive styrket meget lavt. Til en Konges Gunst ville I altid faae hundrede Gange flere Medbeilere, end I vilde have faaet til alle Landets rigeste Piger; thi Uegjærighed er Kjerlighedens største Fjende. Det er ikke altid Urefrygt, Hengivenhed eller Venskab, som Hofmænd søle for endog den bedste Konge; men deres Misundelse og Stolthed vil belure ethvert af Eders Skridt, for at faae Leilighed til at styrte Ider fra Eders misundte Høide, og naar da deres uædle Hensigt er opnaaet, vil ethvert Hofstryb haane Ider i Eders

Smerte, og have sig selv og deres egne Indsigter paa Eders Bekostning.

Hav altid en ubegrænset Tillid til Eders dydige Kone, med Hensyn til Eders Indtægter og Udgifter. Viis hende altid en aabenhjertig Anskuelse om mulige Tab, ved Siden af den formodende Gevinst, thi som oftest overgaaer en ædel Kone den skarpsindigste Mand, naar det gjælder om Dypfrelse for hendes brave Mand. Derimod vogt Eder for, ved nogensomhelst Handling i det daglige Liv, at overtynde endog den bedste Kone om, at I ere indgetagne Skulke, eller i nogen Maade hendes Dnd og Kjerlighed uværdig, thi et slet Exempel af en Mand smitter først hans Kone. Og istedet for at hun forhen var om, tillidsfuld, ja Altupoffrende for hendes Mand, vil hun blive forbittret og ukjerlig over Eders lave Handlemaade. Og Følgen heraf er som oftest, at hun vil betro sit dybtsaarede Hjerter og Person til fremmed Trøst og Medlidenhed. Livets daglige Erfaringer kan heri overtynde Eder om, at den meest brændende Kjerlighed maa vige, saasnart Konen seer sig forraadt eller nedværdiget af den Mand, som hendes uerfarne Hjerter engang tilbød som det Allerhelligste paa Jorden. Thi det blev Mandens høje Kald, at lede den Svage og bevare sin Huusguds Ære fra Pletter. Den uskyldige Pige troer, naar hun giver sig, at hendes Mand altid vil blive den straalende Sol, som der vil opluse Skjebnens mørke Himmel, og bevare Englenes Fod fra Fald.

Viis Eders Tjenestefolk al mulig Overbærelse; men hold dem for Altid til Gudsfrugt, streng Orden og Redelighed. Giv dem altid, ved Eders eget Exempel, Lyst til det Gode. Søg at befordre en god Tjeners Lykke, og nægt den aldrig at deeltage i uskyldige Fornøjelser.

Det vigtigste af alle mine Raad er om: at I opdrage Eders Børn godt. Viis dem, i enhver Alder, den sømme, faderlige Godhed. Giv tidlig deres unge Hjerter og Forstand tydelige og altomfattende Grunde, hvorefter de skulle handle, saaledes som Religionen og deres Lands Love foreskriver dem det. Hav den største

Omforq for deres første Barndom, thi en søgelig og forkuet Plante kan nok, i bedre Jord og ved Omplantning, blive til et Træ, men dette Træ vil altid faae Flemme Udverter, og udarte. Lad dem daglig uddanne deres unge Begeme i den fri Natur; lær dem der først at øve deres spæde Kræfter, og beriig der altid deres Forstand om Naturens uudtømmelige Rigdomme. Tal med dem om de Ting, som J mærke meest interessere dem, for at J da, ved flige Leiligheder, kunne indplante dem Eders egne Begreber om Gud, Livets Værd og Menneskets Bestemmelse. Med Hensyn til Lærdom, da lad Eders Sønner tidlig lære at tegne og skrive. Men for at gjøre dem modtagelige for Smidighed, da er Svømning, Voltigieren, Fægtning og Dands, det første de bør lære. Naar de forlade Drengaalderen, da lad dem først lære Mathematik og Historie; dette vil da lægge en god Grundvold til alle andre Kundskaber. Naturretten og deres Lands Love bør Enhver kjende, thi under denne ofte haarde Skal, som er Tusras tillsyneladende Udvortes, ligger en Kjerne af høi Philosophie og Retfærdighed.

Som en Hovedsag beder jeg Eder om: anstræng ikke Eders Sønners Sjelsevner alt for tidlig, men overtyd dem om, ved Exempler, hvor vigtigt det er, at de fra deres Ungdom ansee det for en hellig Pligt, at holde godt Huus, saavel med deres Sjels som Legemes Kræfter; thi Den, som for tidlig bliver anstrænget til at glimre med sit Genie, han vil kun alt for snart erfare, at den Ild, som flammede i hans høje Begjeistring, vil worde udslukt før Alderen kommer. Hvor ofte saae vi ikke Geniets Sol dale, fordi dens Besidder vilde have, at den skulde glimre meest paa den sunde Fornufts Befosning.

Dersom Nogen betroer Eder en Hemmelighed, da forraad den aldrig, men lad den kun gaae i Graven med Eder, thi have J først aabenbaret den for Nogen, saa er den største Hemmelighed næste Dag kun et Byrngte.

Paalæg Eder selv, saa lidt som muligt, nogen Forpligtelse, thi almindelige Hverdagsmennesker ville altid have store Fordele af deres smaa Tjenester.

Hav aldrig nogen forudsattet ond Mening mod de Menneſker ſom have underlige Grimaser i deres Anſigt, men Den ſom lukker det ene Øje i, imedens han truer de og med fordrejet Mund ſmiler til Eder med det andet Øje. En Mand med denne Grimase ſiger: Italienerne har en Skjelm i Nakken og en Dolt iommen.

Naar I ikke prale, og heller ej beklager Jer, hverken er den forſte eller ſidſte i nye Moder, og end mindre tager Noget paa Credit, heller ikke laaner Penge af Nogen, eller gjør Selſkab for Folk over Eders Stand, da vil Folk ikke bryde ſig om Eder, og end mindre ſøge at udfritte Eders Lykkesomſtændigheder. Og ved paa denne Maade at viſe Eders Klogſkab, ſaae I bedſt Lov til at vandre fredeligt og ubemærket af Miſundellen, ſom der ialmindelighed ſnoer ſig ſom en Slange igjennem alle Livets farlige Labyrinth.

Min ſidſte Bøn til Gud ſkal være for min Konge og mit Fædreland! ſom ogſaa for Holland! ſom der gav mig en elſket Kone, Rigdom og Borgertet, og hvis ſmukke, cultiveerte Jord engang vil gjemme mit Støv. Med en redelig Bevidſthed om, at jeg ſtrængt har opfyldt mine Pligter imod Gud og Menneſkene, tiltræder jeg tilfreds og rolig den lange Reife, hvorfra endnu Ingen er kommen tilbage. Min indtil Døden evig elſkede Malwine ſiger mig daglig, at hun ikke længe kan overleve mig, men at hun inderlig vil længes efter at ſove ved min Side i Graven under Templet. — Naar I da, mine kjære Sønner, og ædle Venner! vandre der i den ſtille, høitidelige Midnatskund, og ſeer Maanen kaſte ſit ſølvklare Blik ned paa Templets blaa Tag, imedens den bryder ſine blege Straaler for at forſølve det ſtore Træes Grene og Blade, hvori Winden ſuſer — da lyt! o lyt! Da vil en søm og kjærlig Stemme hviſte til Eder, og med himmelſke Toner ſige: at jeg og min Malwine ere lykkelige iblandt Guds Udvalgte. Vær derfor Alle tro indtil Døden, da vil Gud Rjænke Eder det evige Liv og Uddødelighedens Krone.

De ſidſte fire og et kvart Art ere trykte hos J. E. Elmquist.

